

ပန်းချီဆိုင်

ဝင်း—ချို

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - www.burmeseclassic.comမှတ်စု

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၁၂၀၆၁၁

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၇၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

အုပ်စု

၁၀၀၀ အုပ်

စာနိဒါး

သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

စီစဉ်သူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉)

အမှတ် ၇(က)၊ သုဝဏ္ဏလမ်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်နွဲ့ (၀၆၅၆၇)

နွေမိုးဆောင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၈၇)၊ အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းမကြီး

ဈေးကြီးအရှေ့ရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၄၂၇)

အမှတ် (၉၆) ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မင်းသိင်္ခ

ॐ नमः शिवाय

ဝန်းသိခိုင်း

၃၀၈၈

ခြံဝင်းတံခါးအနီရဲ၏ရှေ့မှာ ဂျစ်ကားနှစ်စီးတုန့်ကနဲ
မြင်တူရပ်သွား၏။

ဂျစ်ကားတစ်စီးကအဝါရောင်ကလေး ။

နောက်တစ်စီးက အစိမ်းရောင်ကလေး။ အဝါရောင်

ဂျစ်ကားထဲကကောင်လေးတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီတိုကအနားစုံတွေ့ဖွာထွက်နေပြီး စွပ်

ချယ်ရှိုင်းပြတ်ကနေ ဂျင်းလက်ပြတ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်ထားပြီး

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ရှင်းလက်ပြတ်ကလည်းအနားစတွေဖွာထွက်ကာ လက်မောင်း
ရင်းပေါ်တင်နေ၏။

နေကာမျက်မှန် အပြာရင့်ကို ဆံပင်ပေါ်တင်ထားပြီး
စီးထားသောဝေါက်ကင်းက အနက်ရောင်။

လယ်သာနာရီးကြိုးကကြီးကြီးနာရီခိုင်ခွက်ကလေးကို
ကြိုးထဲမြှပ်ထားသည်။

အစိမ်းရောင်ဂျစ်ကားထဲကနေ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ထွက်လာသည်။

ကွာတားပင်နီပွကလေးက ပန်းရောင်ခါးမှာ ပန်စ် ခါး
ပတ်ကလေးအနက်ကလေးနှင့်။

ဆွဲသားပျော့ပျော့အင်္ကျီကလေးက အဖြူရောင်လည်
ပင်းနောက်မှသိုင်းချည်ထားပြီးဆံပင်လေးက အဖြောင့်ကောက်။

ဖြောင့်ပြီးမှ သေးသေးလေးပြန်ကောက်ထားသော
ဆံပင် ကလေးက စတိုင်ကျလွန်းလှသည်။ ဆံပင်မှလိမ်းထား

သော ဂျယ်ကရေစိုဂျယ်။ ဆံပင်လေးတွေကရေစိုနေသလောက်
စိလက်တောက်ပြောင်ပြီးလှပလွန်း၏။

ဘီးကုတ်ပန်းရောင်ကလေးနှင့် နဖူးပေါ်က ဆံပင်တွေ
ဆိုနောက်လွန်တင်ထားပြီး မျက်မှန်ကလေးက ပန်းရောင်
ကြည်ကလေး။

ဖန်နားဆွဲရှည်ရှည်ကလေးက နား၏အရှေ့ဖက်ရော
အနောက်ဖက်မှာရော တွဲလောင်းကျနေသည်။ နားဆွဲက
မျှောလဲ နားဆွဲဖြစ်ပြီး နောက်မှာနောက်ပိတ်ကလေးနှင့်မ
တတ်ဘဲ နောက်ပိတ်မှာလည်းရှေ့ကလိုပဲတွဲလောင်းကျနေသော
အချောင်းကလေးတွေပါနေ၏။

စီးထားသောကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမဲကလေးက ဘောင်းဘီ
အရောင်ကလေးနှင့်လိုက်ဖက်ပါသည်။

နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲဖောင်းဖောင်းလေးကို 'ဝ'လုံးကလေးကို
အောင် 'လစ်ဖိဂလေ' နှုတ်ခမ်းနီရည်ကလေးဆိုးထား၏။

မျက်လုံးတစ်စုံကိုစိမ်းစိမ်းကလေးခြယ်ထားပြီးနာနီက ကျင်းသား
နှင့်ရောထားသော ပန်းရောင်ခွက်ကလေး။

လက်ကောက်ပန်းရောင်မျှင်မျှင်သေးသေးလေးတွေ ကို
ကျန်လက်ကောက်ဝတ်မှာတစ်ထပ်ကြီးဝတ်ထား၏။

ပင့်ကူပုံလက်စွပ်ကလေးက အသဲယားစရာ။ လည်ပင်း
ကပ်ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်ကလေးကပန်းဆီရောင်။

ကားထဲကဆင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်
ကာ'ဟင်' ကနဲကျောခိုင်းလိုက်ကြ၏။ပြီးတော့ တိုင်ပင်ထားသလို
ကားထဲက သားရေသေတ္တာတစ်လုံးစီပြိုင်တူဆွဲချပြီး ဟန်
ဖုန်းကလေးတွေဆွဲယူလျက် ခြံဝန်းတံခါးစီခြေလှမ်းစသည်။

“နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင်ရော...”

“ငါမေးတာအရင်ဖြေ”

“ဟ... အလာကြီးပါလား။ နင်ကဆရာမကြီးလား။ နင်
မေးတိုင်းငါကဖြေရမှာလား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကောင်လေးက အက်သံနှင့် ပြန်ပြော၏။

“နင်ပြန်သင့်တယ်”

ကောင်မလေးက ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာထားနှင့်...။

“ပြန်သင့်တာကနင်”

ကောင်လေးကလည်းခေါင်းငုံ့မခံ။

အလျော့ပေးဖို့မစဉ်းစား။

အညံ့ခံမည့်ရုပ်မဟုတ်။

“ငါဒီမှာနေမလို့”

“ငါလည်းဒီမှာနေမလို့”

တစ်ယောက်စကားကိုတစ်ယောက်က ချက်ချင်းတုန်

ပြန်သည်။ ပြဿနာတော့စပြီ။

“နင်ပြန်သင့်တယ်၊ ငါဒီမှာနေမယ်”

“ဟ... ငါလည်းဒီမှာနေမလို့လာတာဘဲ”

“မဖြစ်ဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မဖြစ်ရင် နင်ပြန်”

“ငါကဒီမှာနေကိုနေမှာ၊ လုံးဝမပြန်ဘူး”

“နင်ပြန်ခိုင်းတိုင်းငါကပြန်ရမှာလား”

“ကျွတ်”

“အရှုပ်ထုပ် နဲ့လာတိုးနေတယ်”

ကောင်လေးက ခေါင်းကိုလက်ညှိုးနှင့်ကုတ်ခြစ်ပြီး

“ဒီလိုလုပ်” ဟုဆို၏။

“နင်ဆရာကြီးလေသံနဲ့၊ လာမပြောနဲ့၊ အမိန့်မပေးနဲ့၊

လုံးဝနာခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“အမိန့်ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ညှိနှိုင်းတာ”

“ပြောကြည့်”

မပွင့်တပွင့်နှင့်မာကျောကျောဆိုလာသူက ကောင်

လေး။

“ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးဒီမှာနေလို့မဖြစ်ဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကောင်လေးကစိတ်အင်မတန်ရှုပ်နေပုံနှင့်။

“ငါတို့ကျားငိုလ်ဆွဲမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရှုံးတဲ့သူပြန်ပေါ့”

“ကလေးကလားနိုင်လိုက်တာ”

“ဒါပဲရှိတယ်”

“ငါသဘောမတူဘူး”

ကောင်မလေးက ခေါင်းခါသည်။

“ငါရှုံးသွားရင်ရော”

“ရှုံးရင်နင်ပြန်ပေါ့”

“မပြန်ဘူး”

“သတ္တိနည်းလိုက်တာ”

“ငါကပြန်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ နေဖို့လာတာ၊

ငါအဖေ နဲ့ငါလုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“နင်ကလျော့သင့်တယ်”

ကောင်မလေးက မျက်လုံးကလေးတွေဖျတ်ကနဲလက်
ဆွဲပြီး .

“ဒါဆိုဒေါ်လေးကိုဆုံးဖြတ်ခိုင်းသူတို့ခေါ်ချင်တဲ့သူ ခေါ်
ထားပါစေ”

“ဦးလေးကငါ့ကိုခေါ်မှာပေါ့ ပြန်လွှတ်မလား” ဟု
ကောင်လေးက ခိုင်ခိုင်မာမာယုံကြည်နေသည်။

“ဒေါ်လေးကလည်းငါ့ကိုမြင်ရင်ခမ်းသာသွားမှာ၊ လုံးဝ
ပြန်ခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“နင်ပြန်တာအကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟာ”

ကောင်မလေးကဆက်ငြင်းမနေတော့ဘဲ ဖြတ်ခါးသော့အေး
ကလူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်ဖို့ပြင်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟဲ့”

ကောင်မလေးက စူးကနဲအော်တာမို့ လက်တုန့်သွား
တုန်း ထိုအခွင့်အရေးကိုကောင်မလေးအသုံးပြုပြီးဘဲလ်နှိပ်ဖို့
ကြိုးစား၏။

ကောင်လေးက ကောင်မလေး၏လက်ကောက်ဝတ်ကို
ဖမ်းဆုပ်ထားဆီး၏။

“သူ့ထက်သျှ”

ကောင်မလေးက မျက်လုံးကလေးပြူးထွက်ပြီး တစ်ခွန်း
ချင်းအေးဝက်စွာခေါ်လိုက်၏။

“ငွေနှစ်မျှင်”

ကောင်လေးကလည်း အသံပြတ်နှင့် ခေါ်၏။

“ငါ့လက်ကိုလွှတ်”

“နင်ဘဲလ်မတီးနဲ့”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဂြိုဟ်ကြည့်ကြည့်ကြ၏။

မျက်လုံးနှစ်ခုအဆုံးမှာ မီးထပွင့်မတတ်။

“ငါက ငါ့အဖေ နဲ့ နင့်ဦးလေးကိုလုံးဝသဘောမတူဘူး၊
နင်သိရဲ့လား။”

“ငါကရော ငါ့ဦးလေးကိုနင့်အဖေ နဲ့ သဘောတူလို့
လား။ ငါလည်းလုံးဝသဘောမတူဘူး။”

“ဒီလိုဖြစ်အောင် နင်ဖန်တီးတာ”

“နင်လည်းပါတာပဲ”

“နင်ဒီလောက်စိတ်ပုပ်မယ်မှန်း ငါမသိလို့ပေါ့”

“နင်ကသာအကျင့်ယုတ်တာ”

“နင်နဲ့ ငါမဖြစ်ပါဘူး”

“နင်နဲ့ ရောဘယ်သူက တစ်အိမ်တည်းနေချင်လို့လဲ။

လောမယ်မှန်းသိရင်ငါမလာဘူး”

“ငါကလည်း နင်လောမယ်လို့မထင်ဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“လာပြီးမှတော့ ငါမပြန်ဘူး”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်နားလည်သွား၏။ ငွေနှစ်
မျှင်က ခြံဝင်းတံခါးဘေးရှိလူခေါ်ဘဲလ်ကိုဖိနှိပ်လိုက်၏။

သူ့ထက်သန်သူက ခါးထောက်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ
စောင့်ကြည့်နေ၏။

ခြံဝင်းတံခါးလာဖွင့်သူက သူ့ထက်သန်၏ဦးလေးပါ။
နောက်မှာငွေနှစ်မျှင်၏ဒေါ်လေးလည်းကပ်ပါလာ၏။

“ဦးကနဲကားသံကြားတော့ မင်းတို့ဂျစ်ကားပဲလို့ ထင်
တာနဲ့ ဝန်တာကထွက်ကြည့်ပြီး ဆင်းလာတာကွ၊ မင်းတို့ဘာဖြစ်
လာပြန်ပြီလဲ”

ဦးလေးက စိတ်မရှည်စွာမေး၏။

“ဒီမှာနေမလို့”

နှစ်ယောက်စလုံးတပြိုင်နက်တည်းဖြေ၏။

“ဟေ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဦးဖြိုးက သူ့ဇနီးအဆစ်စက်စက်မအိ' ကိုလှည့်ကြည့်
မှတ်နှာပျက်၏။

နှစ်ယောက်တည်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်အေးအေးချမ်း
ချမ်းအနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းအိမ်ခွဲနေကာမှ သည်နှစ်ယောက်
ကလိုက်လာကြပြီ။

သည်ကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် သူတို့တွေ့ဆုံ
ခဲ့ကြတာ မှန်ပေမယ့်နောက်ပိုင်းမှာသည်ကလေးနှစ်ယောက်
တော်တော်လေးခုကွဲပေးနှောင့်ယှက်ကြတာသူတို့ဝေးသွား
တတ်ပါ။

သူကတူကလေး'သူ့ထက်သျှ' ကိုအရမ်းသံယောဇဉ်ကြီး
ကမှန်ပေမယ့် အခုလိုအိမ်ထောင်ကျခါစ ပူပူနွေးနွေးအိမ်
ထောင်ရှင်ဘဝမှာလိုလိုလားလားမကြုံဆိုနိုင်တာအမှန်ပါ။
သူကအကြာကြီးလူပျိုကြီးဖြစ်ခဲ့သူ အချစ်နှင့်ဘဝအဖော်ကို

ရှာတွေ့လာချိန်ကသိပ်နောက်ကျခဲ့သည်။ သူ့အတွက် မလျှော့
နိုင်။ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းမြောရလျှင်း...

'My..boy' မိုင်ဘွိုင်း မင်းပြန်ပါကွာ' ဆိုသော စကား။
သို့ပေမယ့် ဇနီးကလေးကိုလှည့်ကြည့်ရသေးသည်။ မအိက
လည်း သူ့တူမကလေးကိုတော်တော် ချစ်သည်။ "အမြဲမခွဲအကူ
နေခဲ့တော့ ညတုန်းက 'နှစ်နှစ်' ကိုသတိရလိုက်တာဟု မျက်ရည်
ကဝေသေးသည်မို့ သူကအားပေးနှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။

သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့ သူ့ထက်သျှနှင့် ငွေနှစ်
မျှင်လုံးဝမလာ။ ပျောက်နေသည်။

သူတို့ကို စိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်မမြောနေကြတာ သူတို့
ဇက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုင်ပိုင်ချလိုက်ချိန်ကတည်းကဖြစ်သည်။

"သားလုံးဝသဘောမတူဘူးဦးဖြိုးနောက်ဆုတ်ပါ" ဟု
သူ့ထက်သျှကတားသည်။

“ဒေါ်လေးအိမ်နော် . . ယူရဲယူကြည့် နှစ်နှစ်နဲ့ ဒီတစ်သက် အပြတ်ပဲပြတ်နိုင်ရင် ရှေ့တိုးပေါ့” နှစ်နှစ်ကငိုပြီး ခြိမ်းခြောက် သည်။

“နှစ်နှစ်က ဒီမှာနေမယ်ဟုတ်လား”

“အင်း”

ဟော . . ကြည့်။ သူက ‘ပြန်ပါကွာ’ဆိုသောစကားကို ပြောဖို့ အားယူကြိုးစားနေတုန်းမှာ မအိကသူ့တူမလေး၏လက် ဖျားကိုဝမ်းသာအားရဖမ်းဆုပ်ပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖိတ်ခေါ်လက် ခံလိုက်ပြီ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နှစ်နှစ်ရယ်” တဲ့။

ဖြိုးကျော်ဦးဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိဘဲသူ့တူကိုလှမ်း ကြည့်မိသောအခါ သူ့တူကသူ့ကိုအင်မတန်စိတ်ကုန်သော မျက်လုံးဖျားနှင့်ကြည့်နေ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဇနီးမအိက သူ့တူမကလေးကို အလျင်စလိုနေခွင့်ပြု ထိုက်ပြီမို့ သူကခွင့်မပြုလျှင် သူကပဲလွန်ရာရောက်တော့မည်။

“ကဲ . . နေကွာ၊ နေ၊ နေ”

သူ့ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးပြောချလိုက်၏။

“ဦးဖြိုး . . သားစိတ်ကုန်အောင်မလုပ်နဲ့ဗျာ”

သူ့ထက်သန်စကားကိုငွေနှစ်မျှင်က တုခစ်ခစ်ရယ်ကာ

“သားတဲ့မကြီးမငယ်ကြီးနဲ့” ဟုရှုံ့ချကဲ့ရဲ့၏။

“လာပါသားရော နှစ်ရောလာ၊ အိမ်ထဲဝင်မဟုတ်သေး ဘူး၊ ကားတွေဒီအတိုင်းထားတော့မှာလား၊ ခြံထဲသွင်းလိုက်အုံး”

ဦးဖြိုးက သတိပေးစကားဆိုရင်းဂိုဒေါင်ထဲက သူ့ကား ဆိုအိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်ရှေ့ဖို့ ဇနီးသည်ကို “သော့ပေး” ဟုလှမ်းတောင်း၏။

“ငါတို့ခဏအပြင်သွားမယ်၊ မင်းတို့ဂျစ်ကားနှစ်စီးကို ဂိုဒေါင်မှာထားလိုက်” ဟုစီမံပေး၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟုတ်”

နှစ်ယောက်စလုံး အကျီသေတ္တာတွေချထားပြီး ကိုယ့်
ကားစီကိုယ်ပြေးသည်။

သည်အချိန်ကစပြီး အပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်ခြေချ မိပြီ။
သူတို့နှစ်ယောက်အမြဲပြိုင်ဆိုင်လွန်ဆွဲနေတော့မှာ။ သူ့ထက်သန်
ကငွေနှစ်မျှင်ကိုလုံးဝအလျော့ပေးမှာမဟုတ်။ သေးသေးဖွဲဖွဲ
ကလေးကအစ သူ့မလျော့နိုင်။ တစ်ခါအလျော့ပေးလျှင် အကျင့်
ပါရောင့်တက်ပြီးနောက်ဆိုအမြဲတမ်းလျော့ပြီးရင်းလျော့ဖြစ်ကာ
လျော့လို့ဆုံးမှာမဟုတ်။ ငွေနှစ်မျှင်၏အနိုင်ယူဖိုလ်ကျ ခြယ်လှယ်
စိုးမိုးအမိန့်ပေးမောက်မာချင်သော စိတ်ကိုသူ့အရမ်းနားလည်
နေပါသည်။ ကြုံလည်းကြုံဖူးသည်။ ခံလည်းခံဘူးသည်။ ငွေနှစ်မျှင်
၏အနိုင်ပိုင်းမှုကို မြည်းစမ်းဖူးတော့ အရသာကိုသိနေပါပြီ။
ဒါကြောင့်လည်းသူ့ဘက်က သံပတ်ကိုအပြည့်တင်းထားရတာပါ။

“ငါအရင်ဝင်မယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင်က ကားစက်နှိုးကာ အကျယ်ကြီးအော်
ပြော၏။

သူ့ထက်သန်က ဘာမှပြန်မပြော။ နောက်ကနေလိုက်၏။
ခိုခေါင်ကကားနှစ်စီးဝင်ဖို့တော်တော်ကျဉ်းနေသည်မို့ နေရာလု
ခွဲကစပါပြီ။

“နင့်ကားအပြင်မှာရပ်လိုက်”

“ဟ . . မလွန်လွန်ဘူးလား”

သူ . . ငွေနှစ်မျှင်ကိုစူးကနဲကြည့်မိ၏။

“နှစ်စီးစလုံးမဆန့်လောက်ဘူး၊ နင့်ကားတာလပတ်ပါ
တာပဲ၊ ငါကားရဲ့ နောက်မှာပိုက်ကွန်ကြီးနဲ့။ ငါ့ပဲအမိုးအောက်
ရပ်လိုက်မယ်”

“ရတယ်လေ၊ တစ်ရက်စီပေါ့”

“ဟင်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူက 'ရတယ်လေ' ဟုဆိုလာသောအခါ သည်တစ်ခါ သဘောကောင်း၍ ချည်ရဲ့ဟုတွေးနေမိတုန်းမှာဘဲ။ နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့်အံ့အားသင့်ရပါသည်။

“မျှမျှတတပဲကောင်းတယ်”

“နင်ကချိန်ခွင်ကြီးလား”

နှစ်နှစ်ကနှုတ်ခမ်းကလေးဖဲ့ကာ မကျေမနပ်နှင့်

“နေရာတကာ မျှမျှတတပဲ” ဟုဆို၏။

“ငါကချိန်ခွင်မဟုတ်ဘူး.. ပေါင်ချိန်”

“ဒါခိုင်ဖုံးရုံးမဟုတ်ဘူး.. ပေါင်ချိန်လာမလုပ်နဲ့”

“အေး.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ငါမနက်ဖြန်ကားကိုဂိုဒေါင်ထဲရပ်မယ်.. ဒါပဲ”

“ဘာ”

“Lady Frist လေဒီဖတ်(စ်) (ဒိန်းကလေးဦးစားပေးပါ) ဆိုတဲ့စကားရှိလို့နင့်ကိုဦးစားပေးလိုက်တာ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အမယ်လေးဟဲ့”

ငွေနှစ်မျှင်က ဆက်ငြင်းခုံမနေဘဲ ကားကိုထွက်ခွာခဲ့ရင်းထဲမောင်းသွင်း၏။ တုန့်ကနဲရပ်ပြီး စက်သပ်သောဖြုတ်ကာဆင်းလိုက်၏။

သူကလေးလှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်သွက်လက်ပြီး ပေါ့ပါးစတိုင်လ်ကျလှ၏။

မိန်းကလေးပေမယ့် ငွေနှစ်မျှင်၏စတိုင်ကစမတ်ကျလှပါသည်။ ကြည့်လို့မရတာမှန်ပေမယ့် ငွေနှစ်မျှင်လူတာကို အသိအမှတ်မပြုလို့မရပါ။

လူတာကအရမ်းလှသည်။ သူလည်းယောက်ျားလေးပဲ၊ လူငယ်အလှအပုံကြိုက်သည်။ ခံစားတတ်သည်။ ကောင်မလေးလှလှမြင်လျှင် ငေးတတ်သည်။

ကောင်မလေးလှလျှင် ငမ်းတတ်တာကောင်လေးသဘာဝပဲမဟုတ်လား။ သူလည်းသဘာဝကိုမလွန်ဆန်နိုင်ပါ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဘာကြည့်တာလဲဟွန်”

ငွေနှစ်မျှင်က နှုတ်ခမ်းကိုက်ကြည့်ပြီး ရန်လုပ်၏။

သူ့ထက်သျှက ခပ်တင်းတင်းနှင့် ခွန်းတုန်မပြန်။

မနက်ဖြန်သူ့ကားကိုဂိုဒေါင်ထဲထားမတဲ့လား ရမလား
စောင့်ကြည့် . . ။

ငွေနှစ်မျှင်ကဲ့။

ဘယ်တုန်းကများ ဘယ်သူ့ကိုအလျှော့ပေးဖူးလို့လဲ။

နှစ်နှစ်ကစနေသမီးပါ။ သူများတွေက စနေသမီး၏ လောဘကြီး
တတ်သတဲ့။ ထိုစကားက ငွေနှစ်မျှင်အတွက်မှန်လွန်းသည်။

ငွေနှစ်မျှင်က အင်မတန်လောဘကြီး၏။ ဘာမဆိုအကောင်းဆုံး
အညွန့်ဆုံးသာလိုချင်သည်။

“မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး နင့်ကားဂိုဒေါင်ထဲက ဖယ်
ပေးထားပါ။” သူကလှမ်းအော်ပြော၏။

“ဖယ်ပေးထားမယ် စောင့်နေ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အားကြီးကြီး ဖယ်ပေးမယ်။

ဖယ်စရာလားဒေါ်လေးတို့ကားက ပေါ်တီကိုအောက်
မှာရပ်မှာဆိုတော့သည် ဂိုဒေါင်က နှစ်နှစ်ကားအတွက်ပဲ၊
နှစ်နှစ်ကားက အမိုးအကာအောက်မှာထားမှကိုဖြစ်မှာပါ။ ဂျစ်
တားကလေးကို ချစ်စရာကောင်းအောင် ဆင်ထားပြီး နှစ်နှစ်က
တယုတယညင်ညင်သာသာမောင်းတတ်တာပါ။

သူ့ထက်သျှရှေ့ရောက်ရင်သာ ဝူးကနဲ ဝေါကနဲဒေါသ
နှင့် မောင်းမိတာ။

ဘယ်ရေစက်မှန်းပင်မသိ။

ကြည့်လို့ကိုမရ မုန်းသည်။ အမြင်မှောင်သည်။ အကြောင်း
သိခင်ကတော့ မုန်းလည်းမမုန်း။ ချင်လည်းမချင်။ တဖြည်းဖြည်း
အကြောင်းသိလာတော့မှ ကြည့်မရတော့တာပါ။ တမာချင်လို့
မီးပြီးချင်တာ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဒီပုံနဲ့ ဒီစိတ်နဲ့ သက်နဒီက ဘာကြည့်ပြီး ကြိုက်မှန်း မသိဘူး” ဟုတစ်ယောက်တည်းခပ်တိုးတိုးပြောမိသည်။

• ငွေနှစ်မျှင်၏တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းမလေး သက်နဒီက တတွဲတွဲခပ်မင်နေသော ကောင်လေးလေးယောက် ကိုထားပြီး ဘဝင်လေဟပ်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားနေသတဲ့လေ။ သက်နဒီတိုးတိုးတိတ်တိတ်ဝန်ခံလာတော့အံ့ဩမိသည်။ ရင်ဖွင့် စကားတွေကြားရတော့မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သည်စိတ်ပုပ်ကိုကြိုက်မယ့်သူလည်းရှိသားဟုတွေးမိ လာ၏။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မနက်အစောကြီးဟိုလေးကောင်ဖုန်းဆက်လာတော့ ငွေနှစ်မျှင်အိပ်ရာပင်မနိုးသေးပါ။

“အေးဟဲ့ . . ငါးဖုန်းကို ပိတ်ထားဖို့မေ့သွားတာ ငါ အပြစ်ပဲ၊ ပြောစောစောစီးစီး ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်မေးမိ၏။

“လာခေါ်မယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မုန့်သွားစားမယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အေးလေ၊ ပြီးရော လာခေါ်ငါတို့မဆုံဖြစ်တာလေး ငါးရက်ရှိပြီ”

ငွေနှစ်မျှင်က ကုတင်ထက်ကဆင်းပြီး ဆံပင်တွေ တစ်ချက်သပ်ကာပြောမိ၏။

“ဟဲ့ . . အိမ်သိတယ်နော်”

“သိပါတယ်၊ နင်ဖုန်းဆက်ပြောထားတာပဲ”

“အိုကေ . . လာခဲ့၊ ငါစောင့်နေမယ်”

ဟင်းဖုန်းလေးကိုစားပွဲပေါ်တင်ကာ ဖုန်းမှာချိတ်ထား သောစုံတွဲရုပ်ကလေးကိုချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိ၏။ အတူတူတွဲ ကနေသောစုံတွဲ ချုပ်ကလေးပါ။ သည်အရုပ်ကလေးကို သူငယ်ချင်းလေးယောက်အမှတ်တရ ဝယ်ပေးခဲ့တာ။

ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ဘယ်လိုထင်ထင်ငွေနှစ်မျှင် ကသူတို့လေးယောက်ကိုခင်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နောက်လည်းဆက်လက်ခင်မင်သွားအုံးမှာ။ အခန်း ထောင့်ကိုလျှောက်သွားပြီးပြတင်းပေါက်ဘေးကို သွားရပ်မိရင်း ခြံထဲကိုငေးမိသည်။

ဒေါ်လေးတို့အိမ်ကလေးကမဆိုး။ ခြံဝင်းကသိပ် မကျယ်ပေမယ့် သူ့နေရာနှင့် သူ့အဆင်ပြေပြေရှိနေပါသည်။

မြက်ခင်းပြင်စိမ်းကွက်ကွက်ကလေးရယ် ဒန်းဖြူဖြူ ကလေးရယ်၊

အမိုးပါသော သစ်ခွအိမ်ကလေး။

ခြံဝင်းထဲက အုတ်တိုင်ကလေးတွေမှာ မီးပုံးကလေး တွေနှင့်။ သည်ခြံနှင့်သည်အိမ်ကလေးကိုဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိ ကသေချာပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။

အဲ့ဒီအချိန်တုန်းကတော့ စိတ်ကောက်ပြီး မရောက် ဖြစ်ခဲ့ပါ။ တကယ်တကယ်ကျတော့ဒေါ်လေးအိကို လက်မထင် စေချင်။ နှစ်အပေါ် အချစ်လျှော့ သွားမှာ ကြောက်ပြီး တားခဲ့

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မိသည်။

“ဟင် စောစောစီးစီး”

သူ့လှစ်ကားကို ကျကျနန ဆေးနေသော သူ့ထက်သျှံကို
မြင်တော့ မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။ စွပ်ကျယ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့
နှင့် . . ။

ပြတင်းပေါက်မှ ခွာပြီးရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ရ၏။

ခဏကြာလျှင် သူငယ်ချင်းတွေရောက်လာကြတော့မှာ။

ယောက်ျားလေးတွေပီပီ သူတို့က စိတ်မရှည်ချင်စောင့်ရလျှင်
အော်နေရော။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“တိ . . တိ” ဟုကားဟွန်းသံနှစ်ချက်ကြားရသောအခါ
သူ့ထက်သျှံက ခေါင်းလှည့်ပြီးဆတ်ကနဲ ကြည့်မိ၏။

ထင်ထားသလိုပါပဲ။

မျက်စိနောက်ချင်စရာ ဗရုတ်လေး ကောင်ရောက်
လာပါပြီ။ ငွေနှစ်မျှင်၏ သူငယ်ချင်းကောင်လေးလေးယောက်
စားတစ်စီးနှင့် အမြဲရောက်လာတတ်သော သူတို့အုပ်စုကို
အစကတည်းက သိပ်ကြည့်မရ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မိန့်ကလေးဖြစ်ပြီး ငွေနှစ်မျှင်က ထိုလေးယောက်နှင့်
တတွဲတွဲ သွားသွားလာလာ။

ငါးယောက်ဆုံပြီဆို စကားသံတွေညံ့ပြီး ရယ်သံတွေက
တဝေါဝေါ။

သူတို့နှင့်တစ်ယောက်ယောက်လာလှပြောမှာ ကြနေ
တာပဲ ။

တစ်ကောင်မှထောင့်မကျိုးဘူး။

တစ်ယောက်ကဆံပင်တွေထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်
ကျယ်တွေအမြဲနဲ့အောင်လိမ်းသည်။ဘာတဲ့ငွေနှစ်မျှင်ခေါ်တာ
'ဇော်ဇော်'။

နောက်တစ်ယောက်က ဇော်ညီ . . ဝဏ္ဏတဲ့။ ဝဏ္ဏက
ဆံပင်တွေကို နောက်ဖက်လှန်ပြီးပြီးသပ်သပ်ရပ်ရပ်။

သူတို့ညီအစ်ကိုက အော်တာရှုပ်တွေအမြဲဝတ်သည်။
ကွာတားဘောင်းဘီနှင့်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နောက်တစ်ယောက်က 'ညီညီ' . . ။ ညီထွန်းက အရပ်
ခြင်ပြီး လောလောဆယ်မှာဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ကာ
သူ့ကိုယ်သူ့ ခိုင်းခိုင်းလိုလိုဘာလိုလိုနှင့် နောက်တစ်ယောက် က
ရဲလင်း။ ရဲလင်းက ဆံပင်စင်းစင်းကလေးဝဲကာ ဟင်းနီးချိန်းတွေ
ခါးပတ်တွေနှင့် သူ့စတိုင်က တစ်မျိုး။ သူကတစ်ခါတလေ ဟစ်
ဟော့ပုံစံတွေလည်း ဝတ်တတ်၏။

အဲဒီဇော်ယောက်နှင့် ငွေနှစ်မျှင်ဘယ်လိုသိကျွမ်းခင်
ခင်သွားလည်းမသိပေမယ့်သူတို့ဆက်ဆံရေးကနွေးထွေးပွင့်
လင်းသည်။ကျစ်လစ်စည်းလုံးသည်။အပေါ်ယံတိမ်တိမ်ကလေး
မဟုတ်။

“နှစ်နှစ်ရေ”

“သုံးသုံးရေ”

နှစ်နှစ်ကနာမည်အမှန်၊ သုံးသုံးကတမင်နောက်ပြောင်
ခေါ်တာခြံထဲမဝင်ဘဲ အပြင်ကနေ လှမ်းအော်နေတာမို့။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ထက်သန်က မနေသာဘဲ ခြံဝင်းတံခါးသွားဖွင့်ပေးရသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ ဟိုလေးယောက်ကရယ်ကျဲကျဲနှင့်
“တစ်ကွက်ချန်ထားတယ်” ဟုအချင်းချင်းခပ်တိုးတိုးဆိုကြသည်။

သူ့ထက်သန်ကတံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူ့ဟာသူကားပြန်ဆေး
နေလိုက်၏။

ဝရမ်းသုန်းကားထွက်လာသောသူတို့အုပ်စုကိုလှည့်
မကြည့်မိပါ။

“နင်ငါတို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“မလိုက်ပါဘူး၊ နင်တို့ကားထားခဲ့ငါ့ဂျစ်ကားနဲ့ သွား
မယ်”

“လုပ်ပြီ”

တစ်ယောက်ကစိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရေခွက်ပေမယ့်
ငါးယောက်စလုံးဂျစ်ကားစီရောက်သွား၏။

သူ့ထက်သန်ကလုံးဝလှည့်မကြည့်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သည်မြင်ကွင်းကရိုးနေပါပြီ။

ငွေနှစ်မျှင်ကကားမောင်း၊ ဟိုလေးယောက်ကထိုင်စီး

ဘာမှမဆန်း။

“နှစ်နှစ်”

“ဟင်”

“နင်တစ်ကွက်ချန်ထားတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“မင်းသားလေး၊ နင်ရဲ့မင်းသားပါဒီကိုရောက်နေတယ်

ဆိုတာ”

သူတို့ကဝိုင်းစစ်ဆေးသည်။

“အလကားပါဟယ်၊ ငါစိတ်ကုန်လွန်းလို့”

“နင်တို့တိုင်ပင်ပြီးလာကြတာလား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဇော်ကအသံအောကြီးတံမင်လုပ်ကာမသင်္ကာသလို
မေးလာ၏။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်အားကြီးကြီး”

နှစ်နှစ်က ဒေါသနှင့်ပြန်ဖြေသည်။

“ငါတို့သတင်းထူးပါတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

ကားမောင်းရင်းစိတ်ဝင်တစားမေးမိ၏။

“မင်းသားကြီးရဲ့သတင်းပေါ့”

သူတို့က သူ့ထက်သျှံကို “မင်းသားကြီး” ဟုခေါ်တတ်
ပါသည်။ သူ့ထက်သျှံက ချောလို့ဆိုပြီး မင်းသားလို့ခေါ်တာ။

“နှင့် ပန်းစကားခင်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ”

“စကားခင်ကိုမနေ့ကမင်းသားနဲ့ အတူတူတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ စကားခင်အိမ်ကို ဒီကောင်တွေ သွားတော့
မင်းသားကစကားခင်ကိုပြန်ပို့ ပေးတာတွေ့ခဲ့တယ်ဟ”

“နှင့်တို့ စကားခင်အိမ်အထိလိုက်နေကြပြီပေါ့
ဟုတ်လား”

စကားထဲက ဇာတိပြဆိုသလိုသူတို့ စကားခင်အိမ်အထိ
တရစ်ဝဲဝဲသွားတာ ပေါ်သွား၏။

“ဒီကောင်ညီညီက ဇွတ်ခေါ်လို့ပါ”

“ဘာကွ၊ မင်းလည်းပါတာပဲ ဝဏ္ဏ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ အားလုံးအတူတူပဲ”

အခုမှသူ့လွဲချင်လွဲချင်လုပ်နေသည်။ လေးယောက်စလုံး
စိတ်တူကိုယ်တူသွားတုန်းက သွားကြပြီးတော့များ... မသိရင်
ခက်လယ်။

နှုတ်ခမ်းပြဲပြဲနာခေါင်းကြီးကြီးနှင့်မလှမပစကားခင်ကို
ဘာလို့စိတ်ဝင်စားနေကြပါလိမ့်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အဲဒီရုပ်ဆိုးမကို လိုက်နေတာဘယ်သူလဲ”

သိချင်စွာ မေးကြည့်မိ၏။

“လေးယောက်စလုံး”

“ဟင်”

“စကားခင်ရွေးပါစေ”

“ဟယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ငွေနှစ်မျှင်က “ကျွတ်. . ကျွတ်” ဟု ရေရွတ်စုပ်သပ်၏။

“မျက်နှာမလှပေမယ့် ‘Body Structure’ ကိုယ်လုံး

ကလေးက ရေလည်လှတယ် အချိုးအစားညီတယ်။

အသားလေးက ညိုညက်ပြီးဝင်းနေတာ။

ဇော်ကအားပါးတရဆို၏။ *

“တစ်သိန်းတစ်ယောက်အဲဒီလောက်အချိုးကျ လှပဖို့

မလွယ်ဘူးဟရှားတယ်”

ဟုတ်နေတော့လည်း ငွေနှစ်မျှင်မငြင်းသာ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“လည်တိုင်ရှည်ရှည်ကြော့ကြော့ကိုပဲကြည့်ကြည့် ပန်းက
နေခါး ခါးကနေပေါင်၊ ပေါင်ကနေဒူးဆစ်၊ ဒူးဆစ်ကနေခြေမျက်

စိအထိလက်ဆိုလည်း ပန်းကနေတံတောင်ဆစ်၊ တံတောင်ဆစ်
ကနေ လက်ကောက်ဝတ်အထိ တခုချင်း တခုချင်း အချိုးညီလှပ
လွန်းတယ်၊ တိုလည်းမတို ရှည်လည်းမရှည် အနေတော်ညီညီ
ညာညာကလေးမျှတတယ်၊ အသားညိုပေမယ့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှပဆုံးကိုယ်လုံးပုံစံမျိုးပဲဟ”

“အမယ်လေးဟဲ့ အင်းစိန်ဆူးလေကားဂိတ်ဆုံးစီး၊
လိုက်ရသလိုရှည်လိုက်တာနော်၊ ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်လုံးလှပါ
တယ်၊ ကိုယ်လုံးလှတယ်အဲဒါမက်လို့ နင်တို့ တကောက်
တောက်လိုက်တယ်ဒါပဲမဟုတ်လား”

မချိုမချင်မျက်နှာတွေနှင့် မေးတာကိုမဖြေ။

“ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ရှင်းရှင်းမြောရရင် ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ကြိုက်တာဘာ ဟုတ်သေးလဲ၊ မင်းသားကြီးတောင်ကြိုပို့လုပ်နေပြီ။ နာမည် ပြောင်းရမယ်ဟာ ဖယ်ရီကြီးလို့။”

ဟုရဲလင်းကနောက်၏။

“ရဲလင်းရယ် ငါကနင်တို့လေးယောက်ကိုအထင်မကြီးဘူး အဲဒီလူကြီးကိုအထင်ကြီးတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကများပြောဘူးလို့လဲ၊ ဒီပုတ်ထဲကဒီပဲတဲ့။ ယောက်ျားလေးပဲ၊ အတူတူပဲပေါ့။ လုံးဝအထင်မကြီးပါဘူး”

ငွေနှစ်မျှင်က ရှုံ့ချဝေဖန်၏။

“နေပါအုံး၊ နင်တို့ကို စကားခင်က ပြန်ကြိုက်ရဲ့လား၊ ဘာတဲ့လဲ”

“ဝဏ္ဏစကားသွားပြောတယ်”

“အလကားပါ၊ ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

“ငါတို့ကိုအေးစက်စက်နဲ့ မင်းသားကိုကျတော့ အပြုံး ဆွေပေါ့မှပေါ့”

“ဝဏ္ဏရယ်၊ နင့်မျက်နှာက မစ္စတာဘင်းနဲ့လိုဖြူရဲ့ရှုံ့ကြီး၊ ခိုတပြန်ကြိုက်မလား”

တခစ်ခစ်ရယ်ကာ စမိ၏။

“သူ့မျက်နှာကရောဘယ်လောက်လှလို့လဲ”

ဝဏ္ဏမခံချီမခံသာပြန်မေး၏။

အားလုံးကဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကားထဲမှာရယ်သံတွေ ညီသွား၏။

“မင်းသားနဲ့ယှဉ်လာရင်တော့ ငါတို့အားလုံး ကျန်ခဲ့ဖို့

ဆရာသွားပြီ”

သူတို့ကစောစောစီးစီး လက်လျှော့နေ၏။ သူ့ထက်သျှ

မင်းယှဉ်ရဲကြ။

သူ့ထက်သျှက စကားခင်စီဘာသွားလုပ်တာပါလိမ့်။

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

သူတို့ခင်မင်မှုက ဘယ်အတိုင်းအတာလဲ။

ငွေနှစ်မျှင်က မျက်ခုံးကလေးရှုံ့ပြီးစဉ်းစားမိ၏။ သည်
အကြောင်းကိုသက်နဒိကြားလျှင် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားမှာသေချာ
၏။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟေ့မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဟာသွားပါပြီကွာ၊
မင်းတို့ဘာဖြစ်တာလဲ”

လေးဖြိုး၏ဒေါသတကြီးအော်သံကနောက်ကျ၏။

သူတို့ဂျစ်ကားနှစ်စီးကဦးဖြိုး၏ကားကိုဝင်တိုက်မိပြီ။

“မင်းတို့ရှုံးနေကြလား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာသံကြီးလဲ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိတ် အိမ်ထဲကပြေးထွက်လာသည်။

“ဟော့တော် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ရင်ဘတ်ဖိပြီးတူနှင့်တူမကိုကြည့်မိတော့ မျက်နှာငယ်
လေးနှင့် ကားထဲကဆင်းလာကြသည်။

“မတော်တဆတိုက်မိတာပါ ဒေါ်လေးရယ်”

ငွေနှစ်မျှင်က တိုးဖျော့သောလေသံကလေးနှင့် သနား
စရာကောင်းအောင်မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

“နည်းနည်းလေးပါဦးဖြိုးရာ”

ယောက်ျားလေးပီပီသူ့ထက်သျှံက ကြီးတာကိုငယ်
အောင် သူ့အပြစ်ကိုချုံ့လိုက်၏။

“အေးပါ . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြန်လုပ်ပေးရင်ပြီးတာ
ပါပဲ . . ငါ့ကားကိုနှစ်ရက်အတွင်းပြန်လုပ်ပေး”

ဦးဖြိုးက တချက်လွှတ်အမိန့်ပေးသည်။

“ကောင်းသေးရဲ့လားဒေါ်အိ၊ မင်းတူနဲ့တူမ ငါ့ကားကို
ဆိုက်ပစ်လိုက်ပြီ”

“မတော်တဆဆို”

“ဘာမှမတော်တဆမဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဒေါင်နေရာလူတာကွ
ငါ့သိတာပေါ့ ကလေးတွေကျနေတာပဲ၊ ကောင်းတယ် ယူသွား
ဆုံးစီးစလုံးဘော်ဒီရုံပို့လိုက် ငါတပြားမှ မစိုက်ဘူး”

သူ့ထက်သျှံကမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်ခေါင်းကို တချက်
တုတ်ကာ . .

“ပြန်လုပ်ပေးရင်ပြီးရောမဟုတ်လား” ဟုအကြော
ဆင်းတင်းမေး၏။

“အောင်မာ မင်းကပဲ မာရေကျောရေ”

“လေးဖြိုး . . တမင်လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

ဦးလေးကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါ်ကာ ဆင်ခြင်ပေး၏။

အဲဒါဟိုကောင်မလေးကြောင့်ပါ။

အဲဒီကောင်မလေးက ဂြိုဟ်မလေး သရဲမလေး။ ဘယ်
တော့ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်မလေးကြောင့် သူကဆိုးသည်။ ဒုက္ခ
ရောက်ရသည်။

“မင်းလည်းတစ်ဝက်စိုက်”

သူ့ထက်သျှံက ငွေနှစ်မျှင်ကိုပြောလိုက်၏။

“မင်းအတင်းလုပ်လို့ဖြစ်ရတာ”

“အမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇွတ်လုပ်ဝင်တာက နင်၊ နင်ကြောင့်
ဖြစ်ရတာ နင်လျော်ပေါ့ ဘာလို့တစ်ဝက်စိုက်ရမှာလဲ”

ငွေနှစ်မျှင်က ငုံ့မခံ၊ အလျော့မပေး၊ ပြန်အော်သည်။

“တော်ကြစမ်းကွာ၊ နားညည်းတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး
တိုက်တာပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံးစိုက်လျော်ပေါ့၊ ငြင်းမနေကြနဲ့”

ဦးလေးဖြိုးကဝင်ဆုံးဖြတ်ပေး၏။

“လာ . . လာ။ ထမင်းစားပွဲပြင်ထားတယ်ထမင်း
စားရအောင်၊ မနက်မှပဲ ဝပ်ရှော့သွားကြပေါ့”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိမ်ကတော့ ငွေနှစ်မျှင်ကိုမဆူရက်မငေါက်
နက်၊ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်မို့ အားပေးပြုံးတောင်ပြုံးပြရ
သေးသည်။

“ဒေါ်လေး”

“ဟင်”

“နှစ်ရဲ့ကားထိသွားပြီ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ပြန်လုပ်လို့ရတာပဲ”

ငွေနှစ်မျှင်၏လက်ဖျားကလေးကိုဆုပ်ကာဒေါ်လေး
ထအားပေးနှစ်သိမ့်၏။

“သူ့ဇွတ်အတင်းဝင်လို့ဖြစ်ရတာ”

“အေးပါကွယ်၊ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့တော့”

ငွေနှစ်မျှင်ကမျက်ရည်ကျသည်။ ဒေါ်လေးအိမ်ကပုခုံး
သေးဖက်ထွေးကာနှစ်သိမ့်ချော့မော့သည်။

ဟူး။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မလွယ်ပါလား။

အောင်မလေးဗျာ သူကပဲငိုရတယ်ရှိသေး။

ကျလောက်ပါရဲ့။

အားလုံးသည်ကောင့်အဖြစ်တွေ့ပါပဲ။

“နှစ်ရဲ့ကားကရိုးပိုက်နဲ့လှလှကလေးလုပ် ထားတာ
ဂိုဒေါင်ထဲမသိမ်းရင် မဖြစ်လို့၊ သူ့ကားက အကြမ်း ပတမ်း
ကြီးဘယ်နေရာထားထားရတဲ့ဟာကို ဂိုဒေါင်ထဲပဲလိုက် လုသိမ်း
တယ်”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ ဒေါ်လေးတို့ဂိုဒေါင်ချဲ့ဖို့
ပြောထားပြီးပါပြီ”

ဦးဖြိုးနှင့်သူ့ထက်သန်အကြည့်ချင်းဆုံမိ၏။ ဦးလေးက
သူ့ကိုပုခုံးမြှင့်ပြသည်။

မလွယ်ပါဘူးဆိုသည့်အဓိပ္ပါယ်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိက သူ့တူမဘက်ကိုလုံးလုံးပါသည်။ဘက်
လိုက်သည်။

ငွေနှစ်မျှင်က ပါးပြင်ပေါ်ကမျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး
သူ့ထက်သန်ကိုမျက်စောင်းရွယ်သည်။

လုံးဝမကျေနပ်ပါ။

သူ့ထက်သန်ကို တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်မရ။ မုန်းလွန်း
သည်။ တဖြည်းဖြည်းပိုပိုမုန်းလာသည်။

“ထမင်းစားရအောင် . . လာ”

ထမင်းစားပွဲမှာလေးယောက်အတူတူစားကြသည်။

“ဒေါ်လေးအိ”

“ဟင်”

“နှစ် ငါးမကြိုက်ဘူး”

“ပုလွန်ကြော်စားလေ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အင်း”

ဒေါ်လေးအိက ပုဇွန်ကြော်ပုဂံကို ငွေနှစ်မျှင်ဘက်တိုးပေး၏။

“ကျွန်တော်လည်း ငါးမစားဘူး”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုမင်းဆိတ်သားဆီပြန်စားပေါ့”

“ဟာ.. ဦးလေးဖြိုးကလည်း သားမှဆိတ်သားဟင်းမစားဘဲ၊ ဆိတ်နှစ်ဖွားလေအဲ့ဒါကြောင့် ဆိတ်သားဟင်းမစားဘူး”

“ဟော”

ဦးလေးဖြိုးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ဘာလို့ ဆိတ်သားမစားရမှာလဲ၊ ဟိုနေ့က ဆိတ်စွတ်ပြုတ်ရည်ဝယ်လာတာစားပြီးတော့”

ငွေနှစ်မျှင်ကထိထိရောက်ရောက်ဆိုလာသည်။

“အဲ့ဒါက ဆိတ်သားဟင်းမှမဟုတ်ဘဲ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူစောဒကတက်ပေမယ့် မရတော့ပါ။

ဒေါ်လေးအိက သူ့တူမကိုကြည့်ပြီးချစ်စနိုးပြုံးနေ၏။

“ဟိုတော့ နှစ်ကပုဇွန်မကြိုက်ပါ။ ပုဇွန်ကြော်ဆို ကြိုက်တတ်တာသူ။ သူ့ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ တမင်လှုပ်မိတာသူ့ကိုဆိုတာနာမရှိ။”

အခုလည်းပဲ ဦးလေးဖြိုးကပြောထားပြီးပြီ။

ကားသုံးစီးပြန်လုပ်ဖို့ သူနှင့်အတူ ဘောဒီရုံကို သွားရမည်။ ဘယ်လောက်စိတ်ရှုတ်စရာကောင်းသလဲ။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကားဘော်ဒီရုံမှာ မျက်နှာကလေးရွဲ့မဲ့ရပ်နေသော
ခွဲနှစ်မျှင်စီကို ဖုန်းကခဏခဏဝင်သည်။

“ရပါတယ်ဟာ ကိစ္စမရှိဘူး”

“မလာပါနဲ့၊ ဖြစ်ပါတယ်”

“နင်တို့အလုပ်ပျက်ပါတယ်၊ ငါပဲစောင့်လိုက်မယ်”

ဆိုသောအသံတွေက နားမဆံ့။

ဟိုကောင်လေးယောက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ရောက်ဖြင့်ရောက်မလာဘဲ ဖုန်းတအိအိဆက်ပြီး
အပေါ်ရံကလေးမေးနေကြတာများ။

“တကယ်ရပါတယ်၊ နည်းနည်းတော့စိတ်ညစ်တာပေါ့
ရပါတယ်ဟယ်မလာပါနဲ့။”

သူ့ထက်သျှံက တစ်ချက်မဲ့က တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်
၏။ ကြားနေရတာနာကြားပြင်းကပ်သည်။

ငွေနှစ်မျှင်က ဖုန်းပြောပြီးခပ်လှမ်းလှမ်းရှိခဲ့ကလေး
တစ်လုံးမှာသွားထိုင်နေ၏။

နှစ်ယောက်အတူတူကားဘော်ဒီရုံကိုလာခဲ့ရပေမယ့်
စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဖြစ်ပါ။

ခုံမှာ ခဏထိုင်နေပြီး နောက်ငွေနှစ်မျှင်ကဘာစိတ်တူ
ပေါက်သည်မသိ။ သူ့ဆီတည့်တည့်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့မျက်နှာ
လှုပ်မိသည်။

သူ့ဆီလျှောက်လာနေသော နှစ်နှစ်၏ခြေလှမ်း
များသည် ပြဿနာခြေလှမ်းများ။

တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု သူ့ကိုရန်လုပ်အပြစ်ရှာ နှိပ်ကွပ်
ညှဉ်းသဘောလက္ခဏာရှိသည်။

“ဟဲ့... ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

သူကလည်း ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်ထူးသည်။ နှစ်နှစ်ကို
ပြောပြလည်လည်ဆက်ဆံလို့မရ။

“နင်ပဲစောင့်နေလိုက်”

“ဘာ”

ပြောပုံကိုက အကြောကြီးနှင့် နားဝင်မချို့။

“နှစ်ယောက်စောင့်နေလည်း ထူးမှမထူးတာ”

ဆရာကြီးလုပ်ပြီး စီမံခန့်ခွဲနေ၏။ ကိုယ်ကသူ့စကား

အထောက်အထားရမှာလား။ နာခံရမှာလား။

“အဲဒါဆို နှင်စောင့်နေလိုက်ပေါ့”

“ဒါကားဘော်ဒီရုံလေ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ နှင်စောင့်နေလိုက်တာပိုကောင်းတယ်”

“မဆိုင်ပါဘူး”

“နေ့ခင်းလောက်ဆိုငါပြန်လာမယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ နှင်ပါစောင့်”

ငွေနှစ်မျှင်ကိုသူကသွားခွင့်မပြု။

ယောက်ျားလေးတွေချည်းမို့ ကြာကြာမစောင့်ချင်လျှင် ဟိုကောင်လေးယောက်ကို ခေါ်စောင့်ခိုင်းပါတော့လား။ ဖုန်းပြောနေတုန်းကတော့မျက်နှာကတစ်မျိုးအေးဆေးပါရပါတယ် လေးဘာလေးနဲ့။ အခုမှ သူ့ကိုလုံးဝလွှဲထားပြီးသွားချင်တယ်။

“ကပ်စရာမရှိကပ်နေတယ်”

“နှင်လုပ်လို့ဖြစ်ရတာ။ နှင်ရှင်းပေါ့”

သူ့ထက်သျှံမျက်နှာက မကြည်လင်။ အသံကလည်း အေးတိအေးစက်။

ဘော်ဒီဆရာကို သူ့ဂျစ်ကားအရင်ဦးဆုံးလုပ်ခိုင်း၏။
ဘော်ဒီဆရာက “သုံးစီးစလုံးနောက်ရက်မှရမယ်” ဟုဆုံးဖြတ်
သည်မို့ သူတို့ပြန်ခွင့်ရသွားသည်။

“လက်ရာကောင်းကောင်းလေးလုပ်ပေးပါနော်”
ငွေနှစ်မျှင်ကပိန်ချိုင့်ဆေးပွန်းသွားသော သူ့ကားကို
ဆက်ကလေးနှင့်ဖွဖွပွတ်ကာ ပြောလာ၏။ နှမော့နေပုံရသော
မျက်နှာကလေး။

နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ နေရာလုချင်အုံးဟုသူက
ဆိုသော နေပြောမိ၏။

“စိတ်ချပါ။ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်”

ဘော်ဒီဆရာက ကားကိုသေချာကြည့်ပြီးအာမခံ၏။

နှစ်နှစ်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် စိတ်မကောင်းသလို
ဆိုတာမို့၊ ဘော်ဒါဆရာ၏ခေါင်းထဲကိုဒါရိုက်ရောက်သည်။

'Baby Pink Color' (ပန်းနုရောင်) အင်္ကျီကလေးက
လည်ပင်းမှာ ဖဲပြားကြိုးလေးချည်ကာ ခါးဖုံးအောင်ရှည်ပြီး
ချစ်စရာကောင်းသလို ဂျင်းပင်းကွာထားအနားပွပွကလေးနှင့်
လည်းအရမ်းလိုက်ဖက်၏။

ဂျင်းဦးထုပ်ကလေးဆောင်းထားပြီး နားကွင်းပန်းနု
ရောင်ကလေးကဘဲဥပုံကလေး။

လှပလိုက်ဖက်တာကိုတော့ တော်တော်ကလေးဝတ်
တတ်သည်။

ဖိနပ်ပန်းနုရောင်ကလေးက ကြိုးသိုင်းချွန်ချွန်ကလေး စိတ်
ရှုတ်နေဟန်ရှိပေမယ့် အလှပြင်တော့မပျက်။

“အိမ်ပြန်မှာလား”

သူ့ထက်သန်တစ်ခွန်းမေးသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဦးဖြိုးမိန်းမ၏တူမလေးကိုလက်လွှတ်စပယ် ပစ်ထား
ခဲ့လို့မသင့်ပါ။ တာဝန်မကျေရာရောက်မည်။ ဝတ္တရား ကျေတော့
မေးရအုံးမည်။

“ဟုတ်တယ်”

“တက္ကစီငှားမယ်”

ကားကိုတစ်စီးလောက်ပြန်ယူလျှင် ရပါလျက် နှစ်
ယောက်စလုံးပြန်မယူချင်။

မနက်ဖြန်သုံးစီးစလုံးတစ်ခါတည်းပြီးဖို့ အရေးကြီး
သည်။

သူ့ထက်သန်က အတ္တစီတား၏။ သူ့ကကားဒါရိုက်ဘာ
ဆားမှာ ထိုင်ပြီးငွေနှစ်မျှင်ကနောက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်သည်။ အိမ်ကိုသာပြန်ရောက်ရော၊ စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
ရတာချင်းတူနေသည်။ အဖက်လုပ်ပြီးစကားဆိုချင်စိတ်ကိုမရှိ။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘ဟေး လာ။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် တက္ကစီနဲ့
ပြန်လာကြတာ၊ ကြည့်ပါအုံးဒေါ်အိရယ်တူနဲ့တူမကို”
ဦးလေးဖြိုးက သူတို့ကို မပြောချင်ပြောချင်ငေါ့၏။
“အိမ်မှာရှိတဲ့ကားသုံးစီးကို တပြိုင်နက်တည်း ဘော်ဒီ
နဲ့ရအောင် လုပ်လိုက်ကြတာ တော်ပါပေတယ်ကွာ”
သူ့ထက်သျှံက ဦးလေးဖြိုးရိမ့်နှိုးသိတော့မျက်နှာ
ချက်သည်။ ပြောစရာဖြစ်ကုန်ပြီ။ အဲ့ဒါငွေနှစ်မျှင်ဆိုသော ပြိလ်
ကလေးကြောင့်ပါ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဒုက္ခအိုးလေးတွေအတွက်ထမင်းစားပွဲရယ်ဒီဖြစ်ပြီလားဟေ့” ဟုဦးဖြိုးက သူ့မိန်းမအိမ်ကိုမေး၏။

“အဆင့်သင့်ပါပဲ၊ လာလေထမင်းစားကြမယ်”
ထမင်းစားပွဲမှာဝင်မထိုင်သေးဘဲ ရေခဲသေတ္တာအံ့ဆွဲဖွင့်ကာဖန်ချိုင့်ကလေးထဲကရေအေးအေးကို ဖန်ခွက်ကြည်ကြည်ကလေးထဲထည့်ပြီးသောက်မိ၏။

“နှစ် . . ထမင်းစားမယ်လေ၊ ရေတွေအများကြီးမသောက်နဲ့အုံး” ဟုတား၏။

ငွေနှစ်မျှင်က အဝတ်စားလဲဖို့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်လာခဲ့၏။ ပိုက်ဆံအိတ်ရှုံ့ပန်းရောင်ကလေးကို မွေ့ရာပေါ်တင်ထားလိုက်၏။

“ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိုးရီးယားဂါဝန်ခူးဆစ်ဖုံ ကလေးကိုလဲလှယ်ဝတ်လိုက်၏။

ဂါဝန်ကလေးက 'Red Apple' (ပန်းသီးနီ) ရောင်ကလေး။

ခါးတဖက်တချက်မှာ လက်မောင်းတဖက် တချက်မှာ နူးဆစ်တဖက်တချက်မှာ ဘားကလေးတွေနှင့် ကွင်းကလေးတွေတွယ်ဆက်ထားပြီးကလေးဆန်လွန်းစွာ ချစ်စရာကောင်း၏။

ဂျင်းဦးထုပ်ကလေးကို ဦးထုပ်ကလေးတွေချည်း သီးသန့်ဆင်ဖို့လုပ်ထားသော စင်ကလေးပေါ်လှမ်းတင်လိုက်၏။

ကျားလက်သည်းညှပ်အထောင်ကလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ဘေးအထောင်ကလေးစည်းလိုက်၏။

အခုမှစိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းနေသာသွားသည်။ ကားဆော်ဒီရုံကိုသွားရတာစိတ်ကျဉ်းကြပ်ပါသည်။ ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ခိုယ်မိုးဦးဖြိုးတို့ဒေါ်လေးတို့ကိုအတွန့်မတက်ရဲပေမယ့် သူ့ဆက်သွယ်မှုကိုပိုပြီးချဉ်းကပ်သွားမိသည်။

အနိုင်လိုစိတ်တွေဖုံးလွှမ်းထားသောသူ့မျက်နှာကို နှစ်
မကြည့်ချင်။

သူနှင့် အတူတူကားသွားပြင်ရာက ဒေါသဖြစ်သည်။
ဒေါသကို မနည်းချုပ်ထိန်းထားရပါသည်။ သည်းခံစိတ်ကို ဇွတ်
မွေးထားရတာပါ။ ဝန်းဒိုင်းကြပြီး အိမ်ပြန်သွားလျှင် သူ့ကိုအနှံ့
ပေးရာကျမည်။ လွယ်လွယ်နှင့်အနှံ့မပေးချင်။ ပြီးတော့ဒေါ်လေး
နှင့်အတူတူနေချင်သည်။ တစ်သက်လုံးဒေါ်လေးအနားမှာစဲ
နေခဲ့တာသံယောဇဉ်ကပြင်းလွန်းသည်။ ဒေါ်လေးမရှိတော့
ဟာတာတာနှင့် မနေတတ်သလိုကြီးပါ။

“နှစ်ရေ နှစ်နှစ်၊ ထမင်းစားရအောင်”

ဟော . . ဒေါ်လေးခေါ်နေပြီ။

ငွေနှစ်မျှင်က ခြေသံဖွဖွနှင့်ဆင်းလာခဲ့၏။
တိတ်ဆိတ်စွာပဲထမင်းစားဖြစ်ကြသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သို့ပေမယ့် သိပ်မကြာလိုက်ဘဲသူ့ထက်သန်သူက ဆိုင်း
မဆင့်ခုံမဆင့်နီဒါနဲ့မပါဘဲတဲ့တိုးကြီး ပြောလာသောစကား
ကြောင့် ဦးဖြိုးနှင့် ဒေါ်လေးအိအံ့သြသွားရပါသည်။

“လေးဖြိုး”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ထမင်းစား
မိတ်ချင်တယ်ရမလား”တဲ့။

ဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်အိတစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်မိကြသည်။

ဒါများအဆန်းလုပ်လို့။

ငွေနှစ်မျှင်က စိတ်မဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်နေမိပေ
မယ့်။ နားစွင့်ထားမိတာအမှန်။

“မပြောမဆို ခေါ်လာရင် ဦးလေးဖြိုးအခုလိုမျိုးမျက်
လုံးဖြိုးကြီးနဲ့ကြည့်မှာစိုးလို့”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟုတ်လား”

ဦးလေးပြုံးက တဟားဟားရယ်သည်။

“မင်းက girl friend ဂဲလ်ဖရင့် (မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း)

တောင်ရှိနေမှကိုး” ဟုဂုဏ်ယူမဆုံးတပြုံးပြုံး။

“ဘယ်နေ့ခေါ်လာမလဲ၊ နည်းနည်းတော့ဖွယ်ဖွယ်
ရာရာကလေးချက်ဖြုတ်ထားမှလေ”

ဒေါ်လေးအိကဝင်မေးသည်။

“ကျွန်တော်သူ့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်အုံးမယ်ဘယ်နေ့
အားမလဲဆိုတာမသိဘူး”

ငွေနှစ်မျှင် ကသူ့အပြောကိုနားကြားမြင်းကပ်သည်။
ပိုလိုက်တာသည်းလိုက်တာ။ ဒါဆိုဟိုကောင်တွေ ပေးခဲ့သော
သတင်းက ကွက်တိမှန်နေခဲ့ပြီ။

သူ့ပန်းစကားခင်နှင့်တကယ်ပဲချစ်ကျွမ်းဝင်နေပြီလား။
တကူးတကထမင်းဖိတ်ကျွေးတာပတ်သက်လို့သာပေါ့ သာမန်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ခင်ရုံမင်ရုံဆို ဒါမျိုးလုပ်စရာမလို။

ဟုတ်နေပါပြီ။ ဟုတ်နေပါပြီ။

ဒေသချာသွားပြီ။ သက်နာသီတော့ဆွေးပြီ။

“လေးဖြူတို့ဘယ်တော့လောက်စားရမှာလဲ”

သူ့ဦးလေးကနောက်သည်။

“ဟေ့... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“သားတို့ကသူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဟာ... ဒါမျိုးမညစ်ပါနဲ့ မင်းကလည်း”

သူတို့နှစ်ဦးအပြန်အလှန်ပြောနေပုံက သူငယ်ချင်းတွေ
ဆိုတရင်းတန်းဒေါ်လေးအိက သဘောကျသလိုလေးပြုံးနေ၏။

နှစ်ကထမင်းဝိုင်းကနေ ဦးဆုံးထွက်လာခဲ့သည်။

“နှစ်ရေ”

“ဟင်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိကထမင်းစားပွဲရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းရင်
ပြန်ခေါ်တာမို့ ပြန်လှည့်လာရသည်။

“သူများတွေထူးကုန်ပြီ”

ဟော... နှစ်ထင်ထားသလိုပါပဲ။ ဒေါ်လေးအိအား
ကျနေပြီ။ သူ့ထက်သန်က သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးကိုထမင်း
စားဖိတ်နိုင်ပြီးနှစ်က မဖိတ်နိုင်သေးဘူးဆိုတော့ ဒေါ်လေးအိ
ကဘဝင်မကျ။

“နှစ်မှာရောထူးခြားတာလေးတွေ မရှိသေးဘူးလားဟင်
တဲ့ စူးစူးစမ်းစမ်းမေးလာ၏။

ခက်ပါလားနော်။

နှစ်ကပဲချက်ချင်းလက်ငင်းထမင်းဖိတ်ကျွေးစရာ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ပြေးရှာရတော့မလိုပါလား။

“ဒေါ်လေးအိရယ်”

“နှစ်နဲ့သူ့ထက်သန်ကရွယ်တူတွေမဟုတ်လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးကယှဉ်ပြိုင်ချင်သေးသည်။

ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် နှစ်ရှုံးသွားမှာကျန်ရစ်ခဲ့မှာ
မလိုလား။

“ဒေါ်လေးအိ၊ မျက်နှာမငယ်ရအောင် နှစ်မြန်မြန်ရှာ
ပေးပါမယ်” ဟုမဲ့ကလေးဆိုမိ၏။

“ဟုတ်တယ် နှစ်မှာလည်းရှိသင့်တယ်”

တကယ်ပါပဲ ဒေါ်လေးအိကတော့။

အဟုတ်ကိုအားကျနေပါရောလား။

သူ့မှာ ကောင်မလေးရှိတိုင်းနှစ်ကပဲ ကောင်လေးရှိ
တော့မှာလား။

“သူ့ထက်သန်က တော်တယ်၊ နှစ်လိုမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်က
သူငယ်ချင်းလေးယောက်နဲ့တရုန်းရုန်းဖြစ်နေတာ လူတွေမျက်
မှောက်ပြီးတကယ်တန်းကျတော့ အလကားပဲ။ သူ့ထက်သန်ကမှ
အဆင်မတော်ပြီးထုတ်လာတာ သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ပိရိတယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိစကားတွေကြောင့် နှစ်ပဲမျက်နှာငယ် ရမလို့ အားငယ်ရမလို့။

“သူ့ထက်သျှကောင်မလေးက ချောမှာပဲ”

“မချောပါဘူး။ နှုတ်ခမ်းပြဲပြန်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

မမြင်ရခင်ကတည်းက ဒေါ်လေးအိအထင်ကြီးနေတာကိုတမင်ရှုံ့ချကဲ့ရဲ့ထားလိုက်၏။

ကိုယ်လုံးလေးကတော့အပျံ့စားပဲဆိုတာထည့်မပြောဖြစ်ပါ။ ချီးကျူးစကားဆိုကိုမဆိုချင်။ အစောကြီးကတည်းကဆိုနေတာ။

“နှစ်ကမြင်ဖူးလို့လား”

ဒေါ်လေးအိက နှစ်ကိုသင်္ကာမကင်းကြည့်ကာ..

“မြင်ဖူးသားပဲ”

နှစ်ကခပ်တည်တည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟိုကောင်တွေလေးယောက်သွားကြိုက်နေတဲ့ ဆောင်မလေးဘဲ”

“ဟယ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရန်တွေဘာတွေဖြစ် ညှန်ဦးမယ်”

စိတ်ပူစကားကို ဆိုလာသည်။

“နှစ်ရဲ့ဘော်ဒါတွေက အဲ့ဒီလောက်ထိ မနိမ့်ပါဘူး၊ သူ့ထက်လျှံနဲ့ပတ်သက်မှန်းသာသိသွားရင်ဝေးဝေးရှောင်မှာပဲ”

နှစ်ရဲ့စကားကိုဒေါ်လေးအိက အံ့သြသွား၏။

“နှစ်”

ပုခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တိုးတိုးခေါ်သည်။

“သူ့ထက်လျှံကိုတော်တော်မှန်းနေလားဟင် . . ဟို တုန်းတော့သမီးနဲ့သူနဲ့ပြေလည်သားပဲ”

ဒေါ်လေးအိက နှစ်ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း သေသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ အခုမပြေလည်ဘူး၊ သူကအရမ်းမောက်မာလွန်း
တယ်၊ လုံးဝသည်းခံစိတ်မရှိတာ”

မျက်လုံးကလေးတွေတင်းမာစူးလက်ကာ အတော်ကြီး
မကျေမနပ်ပုံစံလေးမို့ အိမ်မှာ အံ့သြပြီးရင်အံ့သြရသည်။

သူတို့ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

အရင်တုန်းကဝေဘုအိတ်တို့ကို ဒီနှစ်ယောက်က
တိုက်တွန်း လို့ပို့ပေးလွန်းလို့သာမြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆုံဆည်းဖို့
ဖြစ်လာကြတာ။

ကန်ကွက်တာကနောက်မှဖြစ်လာတာ။

အိမ်ကတော့တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်သူတို့နှစ်ယောက်
လည်းသံယောဇဉ် ခိုင်မာနှောင်ဖွဲ့သွားမှာပဲလို့ တွေးထင်တွက်
ဆခန့်မှန်းထားခဲ့တာ။

အခုလိုပုံနဲ့ဆို မှန်းချက်က လွဲတော့မည့်ပုံ။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူတို့နှစ်ယောက်မှန်းမနေသင့်ပါ။

တူမလေးနှစ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ထက်သျှံကို ဘာ

ဩဇာမှန်းမသိနာ” နေပုံရသည်။

သူ့ထက်သျှံကရော “နှစ်ကိုကျေနပ်ရဲ့လား” ကြည်ဖြူ

ကြည်လင်ရဲ့လား။

မေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်ဦးမှပဲဟု အိမ်က တိတ်တဆိတ်

ဖြတ်ထားလိုက်ပါသည်။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဒေါ်လေးအိရေ”

“ဟေ့ . . လာပါပြီ နှစ်နှစ်ရဲ့ ပြီးပါပြီ”

“ဟင်ခုမှရေချိုးပြီးတာလား”

“အင်းလေ”

“နောက်ကျတော့မှာပဲ”

“ခုမှအစောကြီးရှိပါသေးတယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အင်းလေ အဒေါ်နှင့်တူမဝီရိယထားပုံချင်းတော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှု၊ ဖော်ရွေနှေးထွေးမှု၊ နှိုးကြားအကင်းပါးမှုတွေလည်း ကွာမှာပဲလေ။

“ဒေါ်လေးကလဲနော် ဘယ်နေရာမဆို သိပ်နှေးတာပဲ နှစ်နှစ်ဆိုရင် ရေချိုးခန်းက ထွက်တာနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ် ကောက်စွပ်လိုက်ရုံပဲ ပြီပြီ။ ဒေါ်လေးကတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဆံပင်ဖြိုးတာတစ်နာရီ၊ ဆံပင်ထုံးတာကတစ်နာရီ၊ သနပ်ခါးနဲ့ နို့ရည်မိတ်ကပ်နဲ့ ရောသမမွေ့ပြီး လိမ်းတာက တစ်နာရီ၊ အဝတ်အစားရွေးရတာက တစ်နာရီ. .”

“အမယ်လေးနော်. . တော်ပါပြီ၊ ငါ့ကိုတစ်နာရီနဲ့ ပဲကိုင်ပေါက်နေတော့တာပဲ။ ဘာများအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ ဟယ်”

“ဟာ. . ဒီနေ့ MCC မှာ Live Show ကြည့်မယ် လေ ပြောထားတာကို. .”

“ကြည့်ချင် ကြည့်ပေါ့”

“ဒေါ်လေးအိလည်းလိုက်ရမယ်”

“ဟဲ့ ဟိုကောင်လေးတွေမပါဘူးလား”

“မပါဘူး၊ *ပါလည်းဒေါ်လေးလိုက်ရမှာပဲ၊ တစ်နေ့၊ တစ်နေ့ အိမ်ထဲမှာပဲ ကုပ်ချီမနေနဲ့၊ ငါကြောင့်လည်း အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ”

“မဆီမဆိုင်နှစ်နှစ်ရယ်၊ ဒါပဲခလုတ်တိုက်နေတော့ တာပဲ၊ ဒေါ်လေးဘာသာယောက်ျားမယူ နှစ်နှစ်ကိုဘာထိခိုက် နေလဲ၊ မထိခိုက်တဲ့အပြင် နှစ်အတွက်ပိုတောင်အကျိုးရှိသေး တယ်။ အဒေါ်လုပ်သူက နီးနီးကပ်ကပ် နွေးနွေးထွေးထွေး အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်နိုင်တာကို. .”

“နှစ်နှစ်ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်စောင့် ရှောက် နဲ့ပြီ ရပြီ”

ငွေနှစ်မျှင်က ဒေါ်လေးကုတင်ပေါ်ပစ်ထိုင်ချရင်း မှန်တင်ခုံမှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်လေးအိုကို စိတ်မရှည်လက်မရှည်ကြည့်မိသည်။

ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် စည်းကမ်းတကျစနစ်တကျ သေသပ် တိကျသောဒေါ်လေးအိုဟာသူ့အခန်းထဲကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှပွ ရှုပ်မနေ။

လျှော်ပြီးသား အင်္ကျီလေးတွေက ချိတ်ကလေးတွေ နှင့် လှလှပပချိတ်လို့၊ မီးပူတိုက်ပြီးသား အဝတ်အစားတို့က နံရံ ကပ်ဘီရိုထဲမှာ ညီညီစီစီထပ်လျက် နည်းနည်းကလေးမှပင်တိမ်း စောင်းယိုင်ရွံ့မနေ။ စာကြည့်စားပွဲက စာအုပ်တွေထပ်ထားရာမှာ လည်းဖုန်တစက်ကလေးပင် မရှိဘဲစာအုပ်အနားငွန်းလေး တွေများပေတံနှင့် တိုင်းထားသလိုညီစီ သပ်ရပ်နေသည်။

ယွန်းဗန်းလေးထဲက ရေခဲခွေးကရားနှင့်ပန်းကန်လုံးလေး ကိုပဲကြည့်မလား မှန်တင်ခုံက အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကိုပဲကြည့်

မလား။ အိပ်ယာခင်းနှင့်ခေါင်းအုံးစွပ် ဖက်လုံးစွပ်လေးတွေပဲ ကြည့်မလား။ တန်းပေါ်ကမျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ စားပွဲပေါ်က လက်သုတ်ပုဝါ၊ အိမ်သုံးဆေးပုလင်းလှလှလေးတွေ စားပွဲပေါ်က ဝန်းအိုးလှလှလေးတွေ၊ ဖိနပ်စင်ပေါ်က ဖိနပ်လေးတွေ တစ်ခြားတိုလီပိုလီပစ္စည်းပေါက်စနလေးတွေ . . အို . . ဘာကိုပဲ ကြည့်ကြည့်အထားအသိုရော . . သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုရော၊ လှပ ဆွဲဆောင်မှုရော ဘာမှမလို . . ။ ဒေါ်လေးအိုနှင့်ထိတွေ့ ခတ်သက်သမျှသော သက်မဲ့အရာရာတိုင်းဟာအားလုံးအချိုး တကျနေရာတကျ အဆင်တပြေသပ်ရပ်ကြည့်ကောင်းစွာရှိနေ ခြေပါ။

အင်း . . ဒီလိုတော်ပြီး ဒီလိုစည်းကမ်းရှိပြီး၊ ဒီလိုအရည် အချင်းရှိပြီးဘာကြောင့်များ ခုထက်ထိအိမ်ထောင်မပြုဘဲအပျို ငြီးဘဝနှင့်ရပ်တည်နေပါလိမ့်။

နားမလည်စရာပဲ။

ဒေါ်လေးအိက ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီအဖြူလှလှလေးကို
ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ရိုးရာချည်ထည်ဝတ်စုံလေးကိုပဲရွေးထုတ်လာ
ပြန်သည်။

မိတ်ကပ်ရောင် ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးကလုံချည်မှာ
အင်္ကျီရင်ဖုံးအနားတစ်လျှောက် ပုလဲလုံးလေးတွေ စီးကွင်းလေး
တွေထိုးထားသီချိတ်ထားတာ အမြင်ဆန်းပြီး လှပနေတာတော့
အမှန်ပါ။

ဒေါ်လေးအိရဲ့ ကိုယ်လုံးလှလှလေးနှင့်လည်း ကွက်ထိ
ချပ်ချပ်ယပ်ယပ်မို့ ဘော်ဒီ ကောက်ကြောင်းလေးက ဆွဲဆောင်
ရှိသွားသည်။

ငွေနှစ်မျှင်သည် အဒေါ်ဖြစ်သူအဝတ်အစားလဲလှယ်
နေတာကို မိန်းမချင်းပင် ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်
မိပါသည်။

မြင့်မြင့်သွယ်သွယ် နှင့် ဖြူသောအသားနှင့် အဝန်း
အဝိုက်တွေပေါ်လွင်သော ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် ကျောလယ်ခန့်
ဆံပင်ထူထူဖြောင့်စင်းစင်းနှင့်၊ ရုပ်မဆိုးသော မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း
မှာစူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးနှင့် ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းပါးပါး
နှင့်ချိုသောအပြုံးလေးနှင့်မိန်းမပီသသော နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
သောအမူအရာအပြောအဆို အနေအထိုင်လေးများနှင့်
အို . . ဒီလောက်ကြီးပြည့်စုံပါလျှက်နှင့် မိန်းမပျိုလေးဘဝကနေ
အဖြည်းဖြည်းတရွေ့ရွေ့အသက်သုံးဆယ့်ငါးကို ဘာကြောင့်
ကျော်သွားပါလိမ့်။

ငွေနှစ်မျှင်တွေးမရပါ။

သူမအမြဲတစေအထင်တကြီးငေးမောအတုယူရသော
ဒေါ်လေးအိဟာအမှန်တကယ်ဆိုလုံးဝအပျိုကြီးမဖြစ်သင့်ပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းကအတူတူနေလာတာမို့ ဒေါ်လေးအိ
အနှစ်နှစ်အတွက်အမေဆိုလည်းဟုတ် အစ်မဆိုလည်းဟုတ်

သူငယ်ချင်းဆိုလည်းဟုတ် ဆယ်တန်းအထိစာပြပေးခဲ့တော့
ဆရာသမားဆိုလည်းဟုတ်ပြန်သည်။

ပထမတော့ဒေါ်လေးကကျောင်းဆရာမလုပ်သည်။

နောက်တော့ အလုပ်ကထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီ မှာအလုပ်
ဝင်သည်။

အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ နှစ်ရှည်လများအလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီးမှ လွန်
ခဲ့သောသုံးလလောက်တုန်းကကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ညီဟာဒေါ်လေး
အိနှင့်အလုပ်သဘောအရတတွဲတွဲရှိခဲ့တာမို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး
ဒေါ်လေးအိကိုဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းသတဲ့။

သူများတွေဆို ဝမ်းသာအားရခေါင်းညှိတ်လက်ခံ
လိုက်မှာပေါ့ . . . နှစ်နှစ်တောင်သဘောတူချင်ချင်ပါ။

ဟိုလူကြီးက ချမ်းသာပြီးရုပ်လည်းချောသဘောလည်း
ကောင်းမို့လား။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သို့ပေမဲ့ ဒေါ်လေးအိကအပြတ်ငြင်းသည်။ အချိန်
ကောင်မဆွဲဘဲတထိုင်တည်းငြင်းသတဲ့။

ဘယ်လိုအပျိုကြီးမှန်းကိုမသိပါ။

နှစ်နှစ်နဲ့ပဲနေမယ်တဲ့။

နှစ်နှစ်ကလည်း ပြန်မေးသည်။

“နှစ်နှစ်ယောက်ျားယူသွားရင်ရော”လို့

“ နင်လည်းမယူနဲ့ပေါ့”တဲ့ ကောင်းရော။

နှစ်နှစ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒေါ်လေးအိကို ကြည့်ပြီး ပျင်း

ခြောက်ခြောက်ကြီးပါလို့ ထင်မိသည်။

ဖွင့်တော့မပြော။

ဒေါ်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပါစိုးလို့ပါ။ အပျို

ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲ ဘာတွေရှိသလဲကိုလည်း သိတာမဟုတ်
ဘူးလေ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အပြင်ဖက်မှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနှင့်အဖော်
မလိုအပ်သလိုဘာလိုလိုတင်းထားပေမဲ့ အတွင်းကမသိစိတ်
ထဲတော့အားငယ်ချင်ငယ်နေနိုင်သည်မဟုတ်လား။

အထီးကျန်ခံစားချက်ကို တမင်မေ့ထားတာလည်းဖြစ်
ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကုမ္ပဏီက ဦးသက်ပိုင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်း
လိုက်တာကလည်းဒေါ်လေးအိမ်ထဲမကြိုက်နှစ်သက်တာတွေ
ရှိလို့ဖြစ်မှာပါ။

သူ့ကြိုက်ရင်တော့ ယူလိုက်မှာပေါ့။

ဦးသက်ပိုင်ကတော့ ဒေါ်လေးအိမ်ကမခံတာကို ရှက်
သွားသလားမပြောတတ်ပါ။

ဒေါ်လေးအိမ်ရဲ့လက်အောက်က လက်ထောက် မန်နေဂျာ
ကလေး“ချိုသိမ့်” ကိုချက်ချင်းလက်ငင်းပဲကောက်ယူလက်ထဲ
သွားခဲ့သည်။

မဲ့ဒီကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြဿနာအချို့ကြောင့်လား
သားမသိ။ဒေါ်လေးအိမ်ကလည်းထို ကုမ္ပဏီကနေနှုတ်ထွက်စာ
ဆင်ခဲ့လေသည်။

နှစ်နှစ်သည် ဒေါ်လေးအိမ်ရဲ့ ရုံးလုပ်ငန်းသဘောတရား
တွေကို အသေအချာမသိပေမဲ့ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေကတော့
အိမ်အနှုံးပဲလို့သုံးယပ်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်ဒေါ်လေးမှာ အလုပ်
သက်မဲ့ဖြစ်ရပြီလေ။ တစ်ခြားအလုပ်တစ်ခုရှာဖွေဖို့ဆိုတာ အချိန်
မကြီးစားရဦးမှာ။

ဟိုမှာက လစာရော ရာထူးကရော ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ထားတဲ့ဥစ္စာ။

နှစ်နှစ်က ဘာမှမဝေဖန်နေဒေါ်လေးစိတ်ချမ်းသာတာ
မရှိပါပေဟုလော သဘောထားသည်။

အလုပ်မသွားဘဲ အိမ်ထဲ ချည်းပဲ နေသောအား
အထီးကျန်နေမှာစိုးလို့ပါ။

နှစ်နှစ်ကတော့ အိမ်မှာ အမြဲအောင်းမနေနိုင်။

လမ်းပေါ်ကိုထွက်လိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသည်။

လွန်ကားကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး မြို့ကိုမပတ်ရဘူးဆိုလျှင်

ခြေသလုံးကပဲ ကြွက်တက်သလိုလို၊ ဇက်ကြောကနာချင်သလို၊
ခေါင်းကိုက်ခေါင်းမူးပြီး မအီမသာကြီးနှင့် အင်မတန်ပျက်
ငေါင်လို့ရောဂါပင်ထူချင်သည်။

တနေရာမဟုတ်၊ တနေရာသွားလာနေရမှနှစ်နှစ်နေထိုင်
ကောင်းသည်။ အဆင်ပြေသည်။ နှစ်ကိုယ်တိုင်က အငြိမ်မနေဘဲ
တာပါ။

ဒါကြောင့်လည်းပဲ အခန်းအောင်းနေတဲ့ဒေါ်လေးအား
ကိုကြည့်မရပေ။

အကြောင်းရှာရှာပြီးဆွဲထုတ် ရသည်။

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိကတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝယ်စရာတွေစာရေး
ရေးထားပြီး အများကြီးရှိမှ တခေါက်လောက်ပဲရှောင်
ဇာတ်သည်။

တစ်ခါထွက်ပြီး ဆက်ရက်ဆယ့်ငါးရက်နေရော။

နှစ်နှစ်တော့မနေနိုင်ပေါင်။

တပတ်သုံးရက်တော့ရှောင်ပပင်၊ တစ်ရက်ကပြုတီ
လွန်းမှာအချိန်ပေး၊ တစ်ရက်ကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့
သွားလည်၊ နောက်တစ်ရက်က အပြင်ထွက်မုန့်စား၊

ရုန်းရန်သွားညီထွန်း တို့ရဲလင်းတို့ဇော်တို့နှင့် Network
ဆဲဝင်တော့ ဒါမှမဟုတ် သူတို့နှင့်ဂစ်တာဝိုင်းဖွဲ့သီချင်းဆို
သဖြင့် မနားရပါ။

ဒီကြားထဲမှာ ဟိုသစ်တန်း ဒီသစ်တန်းတွေကလည်း

မိမိပါရင်ပါတဲ့အလျှောက်တက်လိုက်ပါသေးသည်။

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

အိကသူလက်ဆောင်ရထားသော ဝမ်းမင်းနီဦး ရေခဲ
ပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး နည်းနည်းဆွတ်ဖျန်းပြီး နှစ်နှစ်ကိုပါ လာဆွတ်
ပေးပြန်တာမို့. . ။

“အာ.. ဒီအနံ့ကြီးမကြိုက်ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒေါ်လေးအိကလည်းနော် အလကားရတဲ့ဟာပဲ ဆွတ်
နေတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဆောင်ရထားတဲ့ပုလင်းတွေမှာ
နေ့လို့ပါ ဟင်း.. ဟင်း”

“သိသားပဲ၊ ကပ်စေးနဲ့ကြီး”

“ဘယ်မှာကပ်စေးနဲ့လို့လဲဟယ်၊ နှစ်နှစ်ဝယ်ချင်တာ
တွေအမြဲဝယ်ပေးနေတဲ့ဥစ္စာ”

နှစ်နှစ်တို့မှာ တိုက်ခန်းငှားလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံ၊ ဆိုင်ခန်း
ငှားလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေနှင့်လုံလောက်ပါသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သို့သော်နှစ်နှစ်က ဒေါ်လေးအိဝယ်ပေးမှ ဒေါ်လေးအိ
တို့နှစ်စက်ရတာကအကျင့်ပါနေပြီ။

“ကျုပ်ကိုတော့အလှပြင်တာတစ်နာရီလို့ပြောတယ်၊
ဇာကယ်ပြင်တာက နှစ်နှစ်မှအစစ်”

လက်ကောက်ထက်ပင်ကြီးသော နားကွင်းဝိုင်းဝိုင်းကို
လက်ညှိုးနှင့်ဖွဖွတောက်ရင်း တူမဖြစ်သူကို ချစ်စနိုး ဆိုမိသည်။

ဒီတူမလေးတစ်ယောက်ထဲမို့ အသဲစွဲချစ်ရပါသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထမင်းခွံ၊ ချိုပြီးကျောင်းလိုက်
ပို့၊ အကျီဝယ်ပေး၊ ကစားကွင်းခေါ်သွားနှင့် တောက်လျှောက်
အချိန်ပေးပျိုးထောင်ခဲ့လာရတာ.. မောတယ်၊ ပန်းတယ်မထင်
မိပါ။

ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အဖော်ပြုပြီး
ဒီတူမနှင့်ဒီအဒေါ်ပဲနေလာကြတာမဟုတ်လား။

နှစ်နှစ်ကပြုံးလိုက်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူရဲ့ ဆံပင်ကောက်ကောက်စိုစိုလက်လက်လေးတွေ
ကိုလည်းလက်နှင့်ဖွဖွကိုင်ကြည့်သည်။

ဘေးတစောင်းလေးပိုနီတေးဆန်ဆန်စည်းနှောင်ထား
တာ။ စတေကာအလက်အပြောင်လေးတွေပါသော ကိုယ်ကျပ်
တီရှပ်ပေါ်ကနေ အိုဇာကုတ်လေးထပ်ဝတ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်
ခါးပတ်နှင့်ဆိုတော့ ဒေါ်လေးအိက ပြင်ထားတယ်ပြောမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒါကနှစ်နှစ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စတိုင်လ်ပါ။

“သိပ်မပြင်ပါဘူးနော်ငါအိမ်နေရင်း ဒီတိုင်းဥစ္စာ”

“အင်း.. မဏိကာရာနဲ့အိုင်းရှဲ့ဒိုးနဲ့လက်သည်းပုံဖော်
ထားသေးတယ် ဒါလေးကပြင်မထားတာနော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးအိလောက်မကြာပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မကလဲနွေးတာပါအခုပြီးပြီပဲ
သွားရအောင်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နှစ်နှစ်က ကုစင်ပေါ်ကဆင်းကာဒေါ်လေးရဲ့ခါးကို
ဖက်ပြီးအခန်းပြင်ထွက်လာသည်။

“ဒီညအိမ်မှာ ထမင်းမစားဘူးနော်၊ ဆူကီဖြစ်ဖြစ် ဘဲ
ပေါင်းဖြစ်ဖြစ်သွားစားမယ်”

“ဟဲ့.. အိမ်မှာချက်ထားပြီးသားလေ”

“ဟင့်အင်း.. မစားဘူး”

“ဪ.. ဒီကလေးမနဲ့.. သိပ်အပိုကုန်အောင်လုပ်
တာပဲ၊ မနက်ကတည်းကပြောရင်မချက်ထားပါဘူး၊ အဟုတ်ပဲ၊
ငါ့ဟင်းတော့နုမြောပါတယ်”

နှစ်နှစ်ကကလေးတစ်ယောက်လိုရယ်လိုက်သည်။

သိပ်နုမြောတုတ်တဲ့ဒေါ်လေးအိ။

သူ့အချိန်တွေသူများပေးရမှာနုမြောပြီးခုထိ အိမ်ထောင်
ပြုတာပဲကြည့်လေ။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ချမ်းလှပါတယ်အောက်မေ့တာ. . ကြည့်စမ်း။

နှစ်နှစ်က အဲယားကွန်းကိုအမြင့်ဆုံးတင်ပြီးဖွင့်ထား

တာကို။

အိလည်းအဲကွန်းမခံနိုင်ဘူးတော့မဟုတ်ပါဘူး။

အအေးတော့ကြိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တူမချောလောက်တော့မကပ်ပါဘူး။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အိအိက ရီမုတ်နှင့်အဲကွန်းကိုအအေးလျှော့ချလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့အခန်းထဲဝင်လာကာ အင်္ကျီစင်မှာချိတ်ထားတဲ့ ဆင်စွယ်ရောင်ဆွယ်တာအင်္ကျီလေးကို ပါတိတ်အင်္ကျီလက်ပြတ်ရင်ဖုံးလေးပေါ်ကနေဖြေးညှင်းစွာထပ်စွပ်လိုက်သည်။

အိကအေးဆေးညင်သာသူဖြစ်သည်။

အင်္ကျီလေးတစ်ထည်ဝတ်ဆင်တာကလည်း ကကြီးက ကွက်လေးတစ်ခုကိုကနေတာကျနေတာပဲလို့ နှစ်နှစ်ကဝေဖန်တတ်သည်။

ကုမ္ပဏီကထွက်လာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အိရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေများပိုနေ့ကွေးလေးလံနေလားဟု တွေးမိသည်။

အလုပ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတုန်းကတော့ အမှန်ပြောရရင် အခုလောက်ထိအထီးကျန်မဆန်ပါ။

အလုပ်မရှိတော့ဘူး. . ။ မနက်ဖြန်ဆိုရုံးခန်းသွားစရာမလိုတော့ဘူးဆိုမှပဲ ဘဝမှာအေးအေးဆေးဆေးမတွေးဖြစ်တာတွေလည်းတွေးမိလာသည်။

ဥပမာ. နှစ်နှစ်လေးအိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့ရင်အိတစ်ယောက်ထဲရပ်တည်ရမှာပါလားဆိုတာမျိုး။

အဖော်ဆိုတာမရှိမဖြစ်လိုအပ်တာလား။

မရှိရင်ရောရသလား. . ။

“သူချစ်” တစ်ခုကိုလက်ဝယ်ဖမ်းမဆုပ်ဘဲဆုံးရှုံးခံလိုက်တာရောမှားသလား။

အချစ်မပါဘဲနဲ့ “လိုက်ဖ်ပါတနာ” တစ်ယောက်အနားမှာရှိတာနှင့်ပါတနာမရှိတာရောဘာကွာခြားသလဲ။

ကိုယ်သူ့ဆီက ရရှိမယ့်အရာနဲ့ ပြန်ပေးရမယ့်အရာကရောကိုက်ညီမျှတမှုရှိပါ့မလား။

ဘဝခရီးကိုတစ်ယောက်ထဲသွားနေသူတွေမှာ မရှိမဖြစ်
လိုအပ်တာကတော့စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခံမှာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

အိကအားငယ်တတ်ပေမဲ့ကိုယ်မချစ်တဲ့လက်တွဲဖော်
မျိုးလည်းမလိုချင်ပါ။

အိုး.. ဒီအရွယ်မှာအချစ်အကြောင်းပြောရမှာလည်း
ရှက်စရာကြီးဖြစ်နေပါပြီ။

“အချစ်”ဂျာနယ်လေးကောက်ဖတ်မိရင်တောင် ဘေးက
လူတွေက ပြုံးစိစိလုပ်တော့မှာ။

ကဲ.. ဒါဆို “ဘဝ” အကြောင်းစဉ်းစားပါပြီတဲ့။တစ်
ယောက် ကိုတစ်ယောက်အမှန်တကယ် နားလည်ဖို့.. ဖေးမ
ကြင်နာသွားဖို့တော့လိုဦးမှာ။

မချစ်ပဲနဲ့ နားလည်ပေးနိုင်မှာလား။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ
တော့ဒီလောကကြီးမှာအမှန်တကယ်ရှိမှာပါ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အိလိုချင်တာက နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့အဖော်။ ဒီတော့
မလိုတာကိုရယူစရာအကြောင်းမရှိ။

ကိုသက်ကိုငြင်းနိုင်ခဲ့တာလည်းအိစိတ်ထဲကလိုလို လား
လားနှစ်သက်မှုမရှိလို့ဘဲဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အိကငြင်းပြီးနောက်တစ်နေ့ဆို အိထက်ငယ်
ပြီးခပ်သွက်သွက်ရှိတဲ့ ချိုသိမ့်ကိုမျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်ရွေးချယ်
သွားသောအခါကုမ္ပဏီမှာအလိုလိုနေရင်းလူတွေစူးစမ်းဝေဖန်စရာ
မျိုးဖြစ်လာခဲ့သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းမျက်နှာငယ်ရမလိုပါ။

“အိရယ် ညီမလေးမှားတာပေါ့”

စေတနာရှိသောရုံးကအစ်မကြီးတွေက လက်လွှတ်ရ
ပါမလားဆိုပြီး စုတ်တသပ်သည်။

ချိုကအိကိုပြုံးထေ့ထေ့လိုလို၊ အထက်စီးနင်းဆန်သလို
လို၊ ခနဲသလိုရွဲ့သလိုတွေလည်းပြောတတ်၊ လုပ်တတ်လာသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မိသားစုဝင်ဖြစ်သွားသောအခါ
အိကိုပညာပြဖို့တွေ့လာသည်။

ကိုသက်ကိုအိနှင့်စိတ်မချဘူး၊ မရိုးသားအရိပ်အယောင်
တွေ့ရင်ပြန်ပြောပါလို့ ရုံးကစာရေးမလေးတွေကိုပင်မှာသတိုး
ဘာဆိုင်သလဲနော်။ ကိုယ်မလိုချင်လို့စွန့်ပစ်ပြီးသားကို
ကိုယ်ပြန်လှည့်ကြည့်နေစရာလား။

အိရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုထိခိုက်မှာမျိုးမခံပါ။

ကိုသက်ကလည်း မူးမူးနှင့်ရင်ဖွင့်သတဲ့။

သူတကယ်ချစ်တာအိပဲဆိုတာ။ ချိုသိမ့်ကိုအစွဲ

တိုက်ပြီးကောက်ယူပြတာဆိုတာ အိမြင်နေရရင်သူစိတ်မထိန်း
နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့မှားသွားတယ်ဆိုတာ. . . လာပြန်ပြောပြတာ
စုံပါပဲ၊ နားမဆုံအောင်ပါပဲ။

ကြာတော့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် (ကိုသက်ကလည်းတကယ်ပဲ
သူမကိုဝန်ချတောင်းပန် ပြန်ချဉ်းကပ်နေတော့) အလုပ်ကနေ
ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အွက်ဖို့ပဲအိဆုံးဖြတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ အတူလက်တွဲ လုပ်ကိုင်လာသော
အိကလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကိုလည်းသတိရလွမ်းဆွတ်မိသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်မပျော်သောနေရာဌာနတစ်ခုမှာလည်း
နေလိုတော့ပါ။

ထို့ကြောင့်အလုပ်ထွက်လိုက်တာကိုတော့ တစက်က
လေးမှပင်နှောင်တမရပါ။

တစ်ခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုခုကိုပြောင်းရွှေ့ဖို့ပဲစဉ်းစား
နေတာ။

အိကခေါင်းထဲမှာ အတွေးလေးတွေမပြတ်နိုင်သေးဘဲ
ညှိခန်းဆီပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ညှိခန်းက မီးပန်းဆိုင်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။

မြဝတီက ကိုရီးယားကားလေးပင်လာတော့မည်။

ခုနှစ်နာရီထိုးကာနီးပြီ။

နှစ်နှစ်ကတော့ပြန်မရောက်သေးပါ။

သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကနေဖုန်းဆက်ထားသည်။

ညအပြန်နောက်ကျမယ်ဆိုတာ။

ဒီတော့စိတ်ပူစရာလည်းမရှိသဖြင့် အိကတီဗီအနီးက
ထိုင်ခဲ့မှာခြေလေးပင်တင်ထိုင်ကာ အေးအေးလူလူဇာတ်လမ်းတွဲ
လေးကြည့်ဖို့ရည်ရွယ်လိုက်သည်။

“မြက်ခင်းစိမ်းနဲ့အိမ်ကလေး”တဲ့ ဂျင်ဆန်းမိပါတဲ့
ဇာတ်လမ်းလေး။

ဇိမ်ကလေးနှင့်ကြည့်ရပြီလို့ထင်နေဆဲငါးမိနစ်ခန့်ပင်
ရှိဦးမည်။

ညွှတ်ခန်းကဖုန်းကမြည်လာပါသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်မပျက်ဘဲ ဖုန်းကိုကောက်ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

တဖက်ကချက်ချင်းမတုန်ပြန်သဖြင့်..

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အမိန့်ရှိပါရှင်”

ဖြိုးကျော်ဦးက ချိုသာယာဉ်ကျေးသောအသံလေး
ကြောင့်မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။

“အခုပြောတာကဘယ်သူလဲခင်ဗျာ”

“ရှင်”

တဖက်ကပြန်မေးခွန်းထုတ်သဖြင့် အသံလေးအနည်း
ငယ်မာသွားရတာ..။

“ရှင်ကဖုန်းစဆက်တာလေ၊ ရှင်ဘယ်သူလဲအရင်
ပြောမှပေါ့”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်ကဖုန်းဆက်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားခေါ်ထားတာကျွန်တော်ဟင်းနီဖုန်းမှာ Miss
Called ငါးကြိမ်တောင်ဒါကြောင့် အသိတစ်ယောက်ယောက်
လားထင်ပြီးပြန်ခေါ်ကြည့်တာ။ ခင်ဗျားအသံကျွန်တော်မသိဘူး
ဖြစ်နေတယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ရှင့်ကိုလည်းကျွန်မမသိပါဘူး”

“ဒါဆိုမိတ်ဆက်တာလား”

အိကနွတ်ခမ်းလေး မဲ့လိုက်သည်။

“မိတ်ဆက်ရအောင် ရှင်ကမင်းသားလား.. အဆိုတော်လား”

“အဲဒါတွေဘာမှမဟုတ်ဘူးဗျ ကျွန်တော်က P.K.O ကုမ္ပဏီကအိမ်ဒီပါ။ ရုံးခန်းကတော့ စမ်းချောင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုဘယ်မှာသိတာလဲ”

ဪ.. တော်တော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။

သူ့ကိုပဲသိနေရဦးမယ်။

“ဒီဖုန်းကိုရော ရှင်ဘယ်လိုကြောင့်ဆက်တာလဲ”

“ဟာ.. ခင်ဗျားပဲထပ်တလဲလဲခေါ်ပြီးတော့”

“ကျွန်မမခေါ်ဘူး”

“မညာနဲ့ဗျာ.. ဒီမှာနံပါတ်ကပေါ်နေတာပဲ (၅၄၃၀) မို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ရှင့်ဖုန်းကိုမခေါ်မိပါဘူး၊ ရှင်လည်းလူကြီးလူကောင်းဖြစ်ပြီးဟိုဟိုဒီဒီဖုန်းလျှောက်ခေါ်ရသလား”

“ဟာ.. ခင်ဗျားဗျာ ပြောင်းပြန်ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားအသက်ဘယ်လောက်လဲ၊ ၃၀ကျော် ၄၀လား”

“အံ့မယ်၊ ကျွန်မအသက်ဘာကြောင့်ပြောရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားလည်း ဆယ်ကျော်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ထင်ပါတယ်၊ ဘာလို့နှောင့်ယှက်တာလဲခင်မင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရပါတယ်”

“အိုး.. စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

“ကျွန်တော်က ပြီးကျော်ဦးခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ၊ နံမည်အမှန်အတိုင်းပြော..”

“ဒီမှာကိုရီးယားဇာတ်လမ်းကြည့်နေတာ”

ရှင်ဟာလေသိပ်စကားများတာပဲ။

“ထားပါတော့. . ကျွန်တော်ကပဲလျှာရှည်တယ်လို့. .”

ဖြိုးကျော်ဦးသည်ဘာကြောင့်မှန်းမသိတစ်ဖက်က အသံလေးကိုတရင်းတနှိုးခံစားမိသည်။ လူကိုမမြင်ဘူးပါ။ အသံလေးကိုနားထဲစွဲသွားရ၏။

သူမနှင့်စကားတွေခပ်ကြာကြာဆက်ပြောနေချင်စိတ် ပေါက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လျှာရှည်မှန်းသိရင်သည်။ စကား လျှော့ပြောပေါ့ရှင်”

“ခင်ဗျားကိုသဘောကျလို့ပါ”

“ဘာရှင်”

“အသံလေးကချိုပြီးအေးနေတာပဲဗျာ နားထောင် ကောင်းတယ်၊ သဘောကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အိသည်သံသယဖြစ်လာ၏။

ဒါဟာတမင်သက်သက်အကြောင်းရှာတာဖြစ်မည်။

သူ့စကားပြောချင်တာဟာလည်းနှစ်နှစ်လေးနှင့်ဖြစ်လိမ့်မည်။ နှစ်နှစ်ကိုမိတ်ဆက်ဖို့ဆက်သွယ်တာနေမှာပဲ။

“ကျွန်မက ရှင်ထင်နေတဲ့သူမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီအိမ်က အဘွားကြီးရှင်”

“အဘွားကြီး. . . ဟား. . . ဟား ဖွားပစေဗျာ အသက် ဘယ်လောက်လဲပြော”

“ငါးဆယ်”

“ကျွန်တော်က လေးဆယ်နှစ်သိပ်မကွာပါဘူး”

“ရှင်စကားပြောချင်တာ၊ နှစ်နှစ်နဲ့ဖို့လား. . . ယခုခေတ် လူငယ်တွေက ချုပ်ချုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ကျွန်မကလည်းကျွန်မ တူမလေးကိုမချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ ဘယ်နေရာမဆို သူ့စိတ်သူ့ သဘော နဲ့ဆုံးဖြတ်တာပါ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ ဘယ်ကနှစ်နှစ်လဲဗျ”

“ ကျွန်မရဲ့တူမ”

အိကတဖက်က တန့်သွားမည်အထင်နှင့်ခပ်တည်တည် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ အခုနှစ်နှစ်မရှိဘူးနော်မှပြန်ဆက်ချင်ဆက်၊ ကျွန်မ အာရုံပျက်အောင်မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာဂျင်ဆန်းမိကားကောင်းနေတယ် ဒါပဲနော်ရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်ဆက်တာ နှစ်နှစ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ သုံးသုံးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဖုန်းမှာနံပါတ်တွေလို့ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားနဲ့ ပြောရတာပျော်သွားတယ်ဒါကြောင့်ဆက်ပြောမိတယ်၊ ရှင်းတယ်နော်”

“ ကျွန်မကမပျော်ဘူး၊ ဇာတ်လမ်းအရှိန်ပျက်တယ်”

“ ဟာဗျ၊ လူတစ်ယောက်ကို ဇာတ်လမ်းတွဲအပိုင်းအလောက် အရေးမထားဘူးလို့ တော့မပြောသင့်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အားနာသင့်ပါတယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ အားနာလို့ပဲ ဒီလောက်ထိပြောဖြစ်တာ”

“ ဒါဆိုရင် ကြော်ငြာလာရင်ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်မယ်”

“ အို. . မခေါ်နဲ့တော့လေ၊ ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ”

“ ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ခင်ဗျားနာမည်လေးတစ်ခွန်းပဲပြော”

“ မအိ”

“ ဪ. . ခေါ်အိပေါ့ အဲ အဖွားအိ. . ဟဲ့. ဟဲ့. . ဟဲ့

အဘွားခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နောက်တစ်ခါကျရင် စကားကြာကြာပြောပေးဖို့ အခုကတည်းကဘွတ်ကင်လပ်ပါတယ် နော် အဘွား ရုပ်ရှင်မကြည့်တဲ့အချိန်ပြီးတူဖြစ်သူ “ သူ့ထက်လျှံ ” ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်၊ ဝတ်နီကနဲ့နေဇော်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ရွတ်နောက်နောက်အသံနှင့် ဖုန်းချသွားရာအိမ်မှာ
ပြုံးချင်သောနှုတ်ခမ်းလေးကိုဖိကိုက်ကာ တီဗီရှေ့မျက်နှာပြန်
လှည့်လိုက်ပေမဲ့ထူးဆန်းစွာပဲ ဇာတ်လမ်းတွဲထဲဘယ်လိုမှအာရုံ
မရောက်နိုင်တော့ဘဲ ပြုံးကျော်ဦးဆိုတာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာပဲ
ထပ်တလဲလဲတွေးနေမိတော့သည်။

Q Q Q Q Q

BURMESE
CLASSIC

“လေးဖြိုးတို့ကတော့ လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်ပြီး
တစ်သက်လုံးလူပျိုကြီးလုပ်လာတာမရှိနဲ့တွေ့မှကျွတ်တော့မယ်
ဟား . . . ဟား”

သူ့စကားကိုနားထောင်ပြီးတူဖြစ်သူ “သူ့ထက်လျှံ”
ကတဟားဟားသဘောကျနေ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဦးဖြိုးသည် တိုင်ပင်စရာအင်အားမရှိလို့ သာဒီတူကို ဖွင့်ပြောရပေမယ့် သူ့ကိုဟားမှာတော့ စိုးရိမ်မိတာအမှန်။

ဟိုဘက်က ဘာမှန်းမသိဘူးလေ။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ သူများဟားစရာလည်း မဖြစ်ချင်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားမိတော့ လည်းအောင့်မထားနိုင်ဘဲ “လျှံလျှံ” ကိုအကြောင်းစုံ ပြောပြတိုင် ပင်မိသည်။

“ဟေ့ကောင်... လျှံလျှံ၊ မင်းရယ်မနေနဲ့၊ ငါဘာဆက် လုပ်ရမလဲအကြံလေးဘာလေးပေးဦးကွာ၊ မင်းအတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ်နော်၊ သူ့မှာတူမတစ်ယောက်ရှိသေးတယ် နာမည်က နှစ်နှစ်တဲ့”

“ဟာ... လေးဖြိုးကလုပ်ပြီ၊ သားကိုပါဆွဲထည့်နေပြီ၊ လေးဖြိုးဘာသာကြိုးစားပါဦး၊ ဒါရှက်စရာမရှိပါဘူးဗျာ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပေါ့”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လေးဖြိုးဟာကုမ္ပဏီမှာ MD ဖြစ်တာကြောင့် မျက်နှာ ခွင့်တာမှန်ပေမယ့်ဘာလိုအပ်ပြီးဝွတ်းဝွတ်းဖြစ်နေသလဲမသိပါ။ အသက်သာလေးဆယ်ကျော်ရော လူပျိုကြီးက လူပျိုကြီးပဲဖြစ်နေ သည်။ မပြောင်းလဲ။

သူချစ်ရသောလေးဖြိုးကိုတစ်ခါတလေတော့ အဖော် လေးနှင့်နွေးနွေးထွေးထွေးမြင်ချင်သည်။

တူတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာပါ။

လေးဖြိုးစွဲဖို့ တတပ်တအားလည်းကူညီတွန်းပို့ပေးချင် သည်။

ဒါကသူ့စိတ်ကူးကြာပြီ။

အခုဦးလေးဖြစ်သူရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံနှင့်စိတ်လှုပ်ရှား နေတာတွေတော့ သူရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ရယ်ချင် စိတ်ကိုအောင့်ထားရသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တော်ကြာလေးဖွိုးရှက်သွားပြီး ခပ်တည်တည် ပြန်လုပ်
နေမှာစိုးလို့ပါ။

“ကဲပါဗျာ၊ ဆက်စမ်းပါဦး၊ လေးဖွိုးနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါ
စကားလက်စုံကျပြီးပြီလဲ၊ မအိကရော အပျိုကြီးပဲမဟုတ်လား”

“အေးကွ၊ တူမနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲလို့ စကားထဲပါလာ
တာပဲ”

“ဟ. . ဒါဆိုသားတို့လို့ပေါ့၊ ဟုတ်နေပြီဗျာ ဒါလေးဖွိုး
ဖူးစားဖက်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မအိကချောလား”

“မသိဘူး၊ အသံလေးကတော့ရှယ်ပဲ”

“အာ. . လေးဖွိုးကနှေးနေတာကိုး၊ ဒီလောက်ဖုန်းတွေ
ပြောနေပြီးမှတော့ အပြင်မှာချိန်းလိုက်လေဗျာ”

“မချိန်းရဲပါဘူးကွာ. . ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ကွာ၊ ဖြစ်ပါ
မလား၊ လေးဖွိုးရာ မပိန်းစမ်းပါနဲ့၊ ရှေ့ဆက်တက်လိုက်စမ်းပါ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လာ၊ ဖုန်းခေါ်လိုက်မွေးနေ့မို့လို့ ဟိုတယ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေး
ချင်တယ် ဘာညာပေါ့”

သူထက်လျှံက စားပွဲပေါ်ကသူ့ဖုန်းကိုလက်ထဲ
လာထည့်သည်။

“ချီတုံချီတုံလုပ်မနေနဲ့၊ သားရှိလို့ ပြောမထွက်ရင်သား
ရှောင်ပေးမယ်”

“ဟာ. . နေဦးလေကွာ”

“သတ္တိရှိစမ်းပါဗျာ”

လက်ထဲကိုင်ထားဆဲမှာ ဖုန်းကတေးသံလေးပေါ်လာ
တော့ပြီးကျော်ဦးလန့်သွားမိသည်။

နံပါတ်ကိုကြည့်တော့မျက်လုံးပါပြုန်းသွားရ၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ. . မအိ၊

ဝမ်းသာအားရနှင့်ဖုန်းဖွင့်ကာ ညာဖက်နားမှာကပ်ပြီး
ခုဘယ်ဖက်နားရွက်သို့ပြောင်းမိ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ရင်တွေတုန်ခါသွားရလို့ပါ။

“ဟယ်လို”

“အားပါး.. ဒီတစ်ခါမှပဲ ဝင်တော့တယ်ဦးလေး၊ ရဲလင်း

ရှိလား၊ တဆိတ်လောက်ခေါ်ပေးပါရှင်”

ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့သွက်လက်သောအသံ
ညံ့ညံ့ဖြိုးဖြိုးဦးမျက်မှောင်ကုတ်သွားရသည်။

“ဘယ်ကရဲလင်းလဲ”

“ဦးလေးတူပေါ့၊ သူ့ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို
ပြောပါတယ်၊ ဦးလေးရဲ့ဟန်းဒီဖုန်းတဲ့၊ အားတော့နာတယ်၊ ရှိရင်
ခဏပြောချင်တယ်၊ ကျွန်မခေါ်လိုက်တိုင်းမရမတာချည်းပဲ
ဒီတစ်ခါမှကံထူးလို့”

နှစ်နှစ်ကဝမ်းသာအားရပင်။

ရဲလင်းပေးတဲ့သူ့ဦးလေးလက်ကိုင်ဖုန်းဟာအမြဲတမ်း
အင်ဂျင်နီယာဖြစ်နေတာချည်းပဲ။ မြည်ပြန်ရင်လည်းတစ်ဖက်က

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ရဘူး၊ ဒီလိုနှင့်နှစ်နှစ်အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေမိတာဘယ်နှစ်ရက်
ပြီလဲ။

ဖြိုးကျော်ဦးကလည်းစဉ်းစားသည်။

သူ့တူဟာအစကတည်းကမအိတူမနှင့်သိကျွမ်းနေ

လား။

နာမည်ကိုအမှန်မပြောဘဲပြောင်းတားသလားဘာ

ကြောင့်လဲ။

အိုကွာခေတ်လူငယ်တွေရဲ့ နည်းပရိယာယ်ခပ်များများ

သယ်သူနိုင်မလဲလေ။

“ဪ.. အေးအေး ကောင်းပြီသမီးအခုပဲ ခြံထဲ

ဆင်းသွားတယ်၊ ဦးလေးသူ့ဆီဖုန်းပေးလိုက်မယ်၊ ခဏကိုင်ထား

နော်”

မအိရဲ့အိမ်ကမို့ ဘာဘာညာညာမစဉ်းစားတော့ပဲ

သူ့ပြစ်သူကိုလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟေ့ကောင်၊ လာဦး မင်းဖုန်းကွ”

သူ့ထက်လျှံ ကဒီဖက်သို့ပြန်လှည့်လျှောက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“နှစ်နှစ်”

လေးဖြိုးကအသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့်သတင်း ပေးတာကြောင့်လျှံလျှံအံ့သြသွားရသည်။

“ဘယ်သူ့”

“မအိတူမ”

“ဗျာ”

“ကဲပါကွာ၊ ထူးစမ်းပါ မင်းကလည်း”

သူ့ထက်သျှံက ဖုန်းယူပြီးနားနှင့်ကပ်ကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။

“ဟယ်လို နှစ်နှစ်လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟင်းရဲလင်းလည်းမဟုတ်ဘူး ရဲလင်းကိုပေး နင်ကဘယ်သူလဲ”

“ငါကသူ့ထက်လျှံ”

“မကြားဖူးပါဘူး”

“လူကိုတော့သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလဲ မအိက ငါ့ဦးလေးကိုသိတယ်၊ နင်ကငါ့ကိုသိတယ် ဟိဟိ ဘဝင်တောင် ခြင်ချင်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“မကြားရဘူးလား”

“ကြားသားပဲ နားမရှင်းလို့ ငါဆက်တာရဲလင်းဆီကို သူဦးလေးဖုန်းကို”

“ဘာရဲလင်းလဲ ဟား . . . ဟား . . . နင်ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ငါမသိပါဘူး၊ နှစ်နှစ်ရ ဒါပေမယ့် ငါ့ဦးလေးကတော့ အဲကိုကြွနေပြီ သိလား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နှစ်နှစ်သည်နားတွေရှုပ်သွားရတာတစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ စတင်ရိပ်စားမိလာသည်။

အဓိကကတော့ရဲလင်းပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့နေပြီဆိုတာပဲ၊ ဒေါ်လေးအိပ်ပြောပြောနေတဲ့ ဖုန်းဇာတ်လမ်းက လက်စသပ်တော့ဒါကိုး။

ဦးဖြိုးကျော်ဦးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာတစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်လောက်ဖုန်းဆက်နေသတဲ့...။

ဒေါ်လေးအိပ်ပြောပြောနေတုန်းက တွေးလို့မရခဲ့၊ ဆက်စပ်မရခဲ့။

တကယ်တော့ရဲလင်းပေးထားတဲ့ဖုန်းနံပါတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးဂဏန်းကခုနှစ်ရှစ်သူက ရှစ်ခုနှစ်ပဲတစ်ချိန်လုံး ဒေါ်လေးမိခဲ့တာကိုး။

ဟိုဖုန်မှာ Miss Call ခဏခဏဝင်နေတာကိုးအဲ့ဒီကနေဖုန်း ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်လာတာ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သဘောပေါက်ပြီ...။ ဒါပေမယ့်ဘယ်ကစရှင်းရမလဲ။

“နှစ်နှစ်”

“ဟင်”

ယောင်ယမ်းထူးမိသည်။ ပြီးမှ “ဘာလဲ” ဟုဘုဆတ်ဆတ်ခွန်းဆင့်မိသည်။

“နင်တို့က ဘယ်မှာနေတာလဲ။ လေးဖြိုးဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရတာလဲ”

အခုမှ “မှားသွားတာပါ” ဟုတစ်ခွန်းလောက်ရှင်းပြရုံနှင့်ဒင်းကယုံချင်မှယုံမှာ။

“ပြောရရင်တော့ပေနည်းနည်းရှည်မယ်”

“ရှည်ပစေတာ၊ ငါနားထောင်ချင်တယ်”

ဘယ်လိုပါလိမ့်နော်ဒီသူထက်သျှဆိုတဲ့ ကောင်လေးအခက်ပြီ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိကဖြင့်သူ့ဦးလေးနှင့်ဖုန်းထဲမှာခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီဆိုပဲ။

“ဘယ်မှာနေလဲ၊ပြော ငါတို့တွေကြည့်ရအောင်”

“တွေ့ကြည့်မယ်”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လဲ”

“နှစ်နှစ်က ကန်ရိပ်သာလမ်းကနေလာရမှာ”

“ဟဲ့ တကယ်လား နောက်တာလား၊ ငါတို့လည်းကန်ရိပ်သာလမ်းပဲလေ”

“တကယ်”

“ခြံနံပါတ်ကဘယ်လောက်လဲ ဘယ်နားမှာလဲ”

“အိမ်ကိုတော့မလာနဲ့ဦးလေ”

“ဒါဆိုနှစ်နှစ်ထွက်လာနဲ့”

“နှစ်နှစ်လျစ်ကားက ခုပဲရေဆေးပြီးတာ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဘယ်လို၊ လျစ်ကားနဲ့လား ခရေဇီကာလာအစိမ်းရောင်လေးနဲ့ ပျံနေအောင်ဆင်ထားတဲ့ကားလား ကားမောင်းတာမျက်မှန်အမျိုးမျိုးတပ်တဲ့ခပ်ဟော့ဟော့ကောင်မလေး”

“အဲဒါငါပဲ၊ ဒါဆိုနှစ်ငါ့ကိုမြင်ဖူးတာပဲ အိုကေ၊ ငါကားနဲ့လမ်းထိပ်မောင်းထွက်မယ့်နှစ်လည်းထွက်နဲ့”

“ကောင်းပြီ သင့်ခဲယူ”

သူ့ထက်လျှံသံည်နှစ်နှစ်ဆိုသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်လျှင်မြန်စွာချိန်းဆိုလိုက်သည်။

လက်စသပ်တော့ သူတို့တွေဟာ တလမ်းထဲမှာပဲ အတူနေကြတာ။ သူ့ကားကိုတော့ နှစ်နှစ်အမှတ်တမဲ့တော့မြင်ဖူးမှာပါ။

ကောင်မလေးဖက်က ဘာတွေပြောမလဲနားထောင်ကြည့်ချင်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ ဂျစ်ကားလေးနှစ်
လမ်းထိပ်တစ်နေရာမှာဆုံဆည်းမိကြသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီးတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှု
နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါအခုမှတွေ့ကြတာလို့ မထင်မိ
စိမ်းမနေဘဲချက်ချင်းပဲတရင်းတနှီးပြုံးရယ်လိုက်မိကြသည်။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ နင်က ရဲလင်းဦးလေးရဲ့ဖုန်းနဲ့မှားမှားခေါ်ထားမိသယ်
ဆိုတာအကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အခုဒီအမှားကိုအမှန်ပြင်လိုက်ရင်
သူတို့ဇာတ်လမ်းကဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ့လေးဖြိုးဟတ်ဖီးလ်
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် သူကကုမ္ပဏီမှာဆိုလူကြီးနေရာလေကွာ။
ဘာသာညာညာသိလို့ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုနှင့်အဒေါ်နဲ့
ကျမှသူခမျာမအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်နေတာပါ။ နင်မယုံရင်
ငါ့ဦးလေး အကြောင်းကြိုက်သလိုစုံစမ်းကြည့်လိုက်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ထက်လျှံက နည်းနည်းပါးပါး “ပိုတင်” ပစ်လိုက်သည်။

နှစ်နှစ်ရဲ့အဒေါ်ကိုတွေ့ဖူးပြီးပြီ။

ချောလည်းချောတော်လည်းတော်၊ စိတ်ကောင်းလည်းရှိပြီး၊ ရိုးသားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာအကဲခတ်နိုင်တော့လေးဖျိုးနှင့်သဘောတွေကြိတ်ပြီးတူလိုက်မိပြီ။

ဟိုဖက်က ကိုယ့်လေးဖျိုးရဲ့အခြေအနေလည်းကိုယ်ကအသိဆုံး။ ဒီတစ်ခါမှမစွဲဘူးဆိုရင်နောက်လည်းစွဲဖို့ မလွယ်တော့။

သူနဲ့နှစ်နှစ်က ခင်မင်သွားပြီဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲတောင်းဆိုရင်ဖွင့်မိသည်။

နှစ်နှစ်ကတော့နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ကာတခဏတော့စဉ်းစားနေသည်။

ဟန်မဆောင်ပြောရရင် သူ့ထက်လျှံရဲ့ဦးလေးဟာဒေါ်လေးအိနှင့်အင်မတန်သင့်တော်သင့်မြတ်အဆင်ပြေနေသည်။

ရှက်တတ်ကြောက်တတ်လွန်းစွာအပျိုကြီးလုပ်သွားဖို့ပဲစဉ်းစားထားတဲ့ဒေါ်လေးက အခုတလောမသိမသာဖုန်းမျှော်နေတတ်တာလည်း နှစ်အသိဆုံးပေါ့။

သူ့ထက်သျှဦးလေးက ဘယ်လောက်များစကားပြောသလဲမသိ။ ဖုန်းထဲကပင်ဒေါ်လေးအကင်ကြီးလေးစားနေတော့တာ. . . နှစ်ကောင်းကောင်း ခိုပိမိသည်။

ကုမ္ပဏီကနေလည်း ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ထွက်လာပြီးပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဒေါ်လေးအိရင်ထဲမှာကြိတ်မှိတ်ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်ဆိုတာရှိမှာပဲ။

ဦးသက်နှင့်လည်း လွဲခဲ့ပြီဆိုတော့ကား. . . တစ်ခါထပ်မလွဲစေချင်။

ကိုယ့်အဒေါ်အကြောင်းလည်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲလေ။

သူ့မှာတစ်နေ့နေ့နှစ်အိမ်ထောင်ပြုသွားရင်သူဘယ်လိုလုပ်မလဲပဲပူပန်နေတာ။

ဒီတော့ ဒေါ်လေးအိမှာ အဖော်ရှိနေတာအကောင်းဆုံး။

ဒေါ်လေးအိဘာသာဆိုရင်ဟိုဖက်ကလှည့်တွေး.. ဒီဖက်ကလှည့်တွေးနှင့်တွေဝေနေရက်နေတာနှင့်ပဲ ခရီးကရောက်မှာမဟုတ်စိတ်ထဲကကြိုက်လည်းပဲသူတို့က အချိန်ဆွဲပြီး အကြောင်ကြောင်နဲ့ ဒီတိုင်းရပ်တန့်နေကြမှာ။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေအရှည်ကိုမျှော်မြင် တွေးတောမှုတွေက အားသာနေတော့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြတ်ပြတ်သားသားချနိုင်မှာမဟုတ်။

ဦးသက်နဲ့တုန်းက နှစ်နှစ်တိုက်တွန်းနေတာတောင် ဘယ်မှာဖြစ်လာလို့လဲ။

အခုဟာက တယ်လီဖုန်းထဲကနေပြီးသူ့ဟာသူအသံတွေကိုစပြီးစိတ်ဝင်စားရင်းနှီးလာကြတဲ့ကိစ္စ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နှစ်နှစ်တို့ကတမင်တကာလုပ်ကြံဖန်တီးယူတာ မဟုတ်။ ဘေးကနေတွန်းပို့ဖို့လျော်ဖို့ကတော့တာဝန်ရှိသည်။

"ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟာ.. သူတို့နှစ်ယောက်တို့တွေပေးကြည့်ရင်မကောင်းဘူးလား။ အဆင်ပြေတာမပြေတာတော့ကပ်ပေါ"

သူ့ထက်သျှံကလည်းစိတ်ပါလက်ပါ။

"အင်း.. တွေကတာတော့မဆိုးပါဘူး.. ဒါပေမယ့် ငါ့ဖက်က ငါအဒေါ်ကမိန်းကလေးဟဲ့.. ငါ့ကြောင့်ဒေါ်လေးအိ သိက္ခာကျမှာစိုးတယ်"

"ဝေးလိုက်တာ နှစ်နှစ်ရာ ဒီကိစ္စမှာနင်လည်းဖြစ်စေ ချင်တဲ့ဘက်ကမဟုတ်လား။ ငါတို့နှစ်ယောက်အတူတူဝင်ကူညီရအောင်၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်နှစ်နှစ်ရာ တွေဝေရာမရှိပါဘူး။ သူတို့အသက်ကြီးရင်တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြင်ကြင်နာနာအဖော်ပြုနိုင်ရင်ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း နင်နဲ့ငါနဲ့ကိုကျေနူး"

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တွေတောင်တင်နေမှာပါ။ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်ကွာ . .
စမ်းကြည့်လိုက်မယ်ဘယ်လိုလဲ”

နှစ်နှစ်က ပြုံးနေမိသည်။ သူကတော့ယောက်ျားလေး
ရှင်ဖက်ကဆိုတော့တဟားဟားအော်ရယ်နိုင်တာပေါ့လေ။

နှစ်နှစ်ကတော့အောင်သွယ်ပေးမယ်ဆိုရင်တောင်
ဣန္ဒြေလေးနဲ့ မိန်းကလေးရှင်ဖက်ကတန်ဖိုးမလျော့အောင်
အစစအရာရာဂရုစိုက်ရမှာလေ။

သို့သော်နှစ်နှစ်သေချာသိနေသည်မှာ ဒေါ်လေးအိ
ဘက်ကလည်းဦးဖြိုးကျော်ဦးကိုစိတ်ဝင်စားနေပါပြီ။ စိတ်ဝင်
စားတာထက်ရှက်သွေးတဖျန်းဖျန်းနှင့်စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေပြီဆို
တာနှစ်ကိုယ်တိုင်မျက်မြင်။

ထိုကြောင့်ပင် သူ့ထက်သန်ပျိုပေါင်း၍ဒေါ်လေးအိ
နှင့်ဦးဖြိုးဇာတ်လမ်းလဲကြည့်ကျက်ပြီးလှော်ပေးဟွန်းပေး ပို့ပေး
မြှောက်ပေးပုံပိုးပေးဖို့ သဘောတူညီမိကြသည်။

၀ ၀ ၀ ၀ ၀

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ကျွန်တော်အိအကြောင်းကို အရင်ကတည်းကကြား
ဖူးပါတယ်၊ ကိုသက်ပိုင်ကိုကျွန်တော်သိတယ်၊ ကြားဖူးကတည်းက
ကျွန်တော်လေးစားနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဪ . . ကျွန်တော်တို့ဒေါ်အိတို့အရွယ်တွေက နှလုံး
သားကိစ္စကိုထည့်မထွက်ကြတော့ဘူးလေ၊ အသက်ကြီးပြီပဲ
အချစ်တွေဘာတွေမလိုပါဘူးလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လှည့်စားဘတ်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တယ်မဟုတ်လား။ အမှန်တကယ်တော့မေတ္တာတရားရဲ့နွေး
ထွေးမှုဆိုတာဘာနဲ့များ အစားထိုးနိုင်လို့လဲဗျာ။ လူတိုင်းအတွက်
လိုအပ်ပါတယ်။ ဒေါ်အိက သတ္တိရှိရှိနဲ့ မေတ္တာမမျှလို့မစဉ်းစား
နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းရဲခဲ့တယ်ဆိုတော့အိစိတ်ဓာတ်ကိုကျွန်တော်
အရမ်းသဘောကျပါတယ်”

“ဦးဖြိုးရယ် ရှင်ကတော့ပိုပါပြီ”

“ကျွန်တော်တကယ်ပြောတာပါ။ မရှက်တမ်းဝန်ခံရပါ
စေဗျာ။ ဒေါ်အိရင်ဆဲမှာတစ်သက်လုံးသိမ်းထားခဲ့တဲ့အချစ်တွေ
ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ဒေါ်အိအတွက်ဆိုတာမဆိုပေးဆပ်
သွားဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ့်ကြည်ပေးပါ”

သူထက်သန်နှင့်နှစ်နှစ်တို့နှစ်ခါသုံးခါလျှော်ပေးရုံနှင့်
အခြေ အနေတွေကအရမ်းတိုးတက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာအမှန်တကယ်လည်းဆုံဆည်းဖို့
ကံပါလာပုံရသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“နှစ်နှစ်ငါ့ဦးလေးကမဆိုးဘူးကွ။ ကျော်ဟိန်းပဲ
ဒိုင်ယာလော့စ်တွေရေလည်ကောင်းတယ်နော် ဟား”

“အဲမယ် . . နှစ်အဒေါ်ကလည်းထွန်းအိန္ဒြာဗိုပါနော်၊
အိုက်တင်အပြည့်နဲ့ဆွဲအားပြင်းပါတယ်”

နှစ်ဦးသားတီးတိုးရယ်မိကြသည်။

လူကြီးအတွဲကအခြေအနေအရမ်းကောင်းသလို လူငယ်
နှစ်ယောက်လည်းတစထက်တစပိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာကြသည်။

နှစ်နှစ်သည်သူထက်သန်ကို ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပမာ
သဘောထား၏ခိုင်းချင်တာတွေအကုန်ခိုင်းသည်။

အနိုင်ယူဆိုးနွဲ့သည်။

“ဖုန်းဘီလ်နင်သွားသွင်းလိုက်နော်၊ နှစ်ကားထဲကပဲ
ဆောင်မယ်”

“အငြိမ့်ခွေထွက်တာဝယ်ပေးဦး အငှားဆိုင်မှာစောင့်
တာလုံးပစိတ်မရှည်ဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“သမ္မတကကားကြည့်မယ်၊ မအားတာဘာညာမသိဘူး
ဒီညပဲကြည့်မယ်ဒါပဲ”

“ဆမ်းမစ်မှာရေသွားကူးမယ်၊ ဟိုကောင်တွေမချိန်
ရသေးဘူး။ နင်လိုက်ပို့နော်”

ဆိုတာမျိုးတွေရှိသလိုသူမစားချင်တဲ့မုန့်ရှိလျှင်
သန်းခေါင်လည်းပဲထွက်ပြီးဝယ်ပေးရသည်။

သူ့ထက်လျှံကိုဆိုသူ့လက်အောက်ငယ်သားထံ
တင်တင်စီးစီး ခိုင်းတတ်သည်။

ပထမပိုင်းကတော့ သူ့ထက်လျှံကလည်းကျေကျေ
နပ်နပ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပါပဲ။ နောက်ပိုင်းမှသာကြည့်မရတာ
တွေများလာတာ။

ငွေနှစ်မျှင်သည် ကောင်လေးအုပ်စုနှင့်အရောဝင်လွန်း
သည်။ သူ့ကိုယ်သူဆရာမကြီးသိပ်လုပ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဒီဖက်မှာလမ်းသလားဖန်များ နေချိန်
အတိုဖက်ကပြောင်းလဲကုန်ပြီ။

လေးဖြိုးကသူ့ကိုပြောသည်။

“ငါတို့လက်ထပ်တော့မယ်ကွာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ မြန်လှချည်လား”

သူပင်ပြန်ပြီးမျက်လုံးပြူးအံ့အားသင့်ရ၏။

“လေးဖြိုးတို့ကြိုက်တာဘာကြာသေးလို့လည်းဗျာ . . .
ဒီလောက်ချက်ချင်းကြီး”

“မင်းမသိပါဘူးကွာ၊ လေးဖြိုးတို့ကငယ်ကြတာ
တုတ်ဘူး”

“ဒါတော့သားလည်းသိတာပေါ့”

လေးဖြိုးသည်မထင်ရအောင်အဖြစ်သည်း လာပါသည်။
သူ့ကိုပင်လုံးဝအရေးမစိုက်၊ ဂရုမစိုက်ပစ်ပယ်ထားသည်ဟု
သူ့ထက်လျှံခံစားမိလာသည်။

“လက်ထပ်ပြီးရင် လေးဖြိုးတို့ကဘယ်မှာနေမှာလဲ”
သူတစ်ခွန်းတော့မေးကြည့်သည်။

“ငါတို့အိမ်တစ်လုံးသပ်သပ်ဝယ်နေမယ်၊ ဒီမှာမင်း
ဆက်နေပေါ့၊ မင်းလည်းအချိန်ကျရင် မင်းဘဝကိုတည်ဆောက်
ရမှာပဲ”

“ဪ... လေးဖြိုးကဒီလိုကြေးလား၊ သားကိုတော့မယ်
ထားမယ်ပေါ့”

“ကလေးမဆန်ပါနဲ့ကွာ မင်းကလည်း”

သူ့ထက်သျှံတို့ တူဝဲရီးဒီဖက်မှာပွတ်လောရိုက်ပြသ
နာတက်နေသလိုဟိုဖက်မှာလည်း နှစ်နှစ်မှာ ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်
စူးနေပြီ။

လွယ်လွယ်တွေးပြီးအောင်သွယ်လုပ်ပေးမိတာတော့
မှားပြန်တယ်။

ဒေါ်လေးအိရဲ့ အရာရာဟာဦးဖြိုးသာ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

• တအိမ်တည်းနေပြီး အဒေါ်နှင့်တူမထမင်းအတူတူ
ခစားဖြစ်တော့။

ဒေါ်လေးရဲ့အချိန်တွေအားလုံးသည် လေးဖြိုးကြီး
အတွက်သာဖြစ်လာသည်။ ဂရုစိုက်မှုတွေအကြင်နာတွေ အိုး..
ချက်စိပင်နောက်ပါရဲ့နော်”

နောက်ဆုံးလူတောင်ပျာယာခတ်ပြီးသူ့ထက်လျှံ နှင့်ဖုန်း
ပြောဖြစ်သည်။

“ဟဲ့.. အခုငါအဒေါ်ကအိမ်မှာမရှိတာများတယ်၊ ငါ့
ဆစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်ဖြစ်နေပြီ”

“နှစ်နှစ်ရာ.. နင်ပဲအပြောကောင်၊ ဒီမှာရေလည်
ညစ်နေတာ”

“နင်ကဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“လေးဖြိုးပေါ့၊ လုံးဝမလွယ်ဘူး သူတို့ယူကြတော့ မှာနှစ်
နှစ်နှင့်ကိုအန်တီအိမ်ကတိုင်ပင်လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မတိုင်ပင်ပါဘူး... အခုငါနဲ့စကားပြောအဆင်မပြေဘူး”

“ဘယ်ပြေမလဲ၊ သူတို့က တကိုယ်ကောင်းဆန်ကုန်ပြီလေ အိမ်သပ်သပ်ဝယ်မယ်တဲ့၊ စရံတောင်ပေးလိုက်ပြီ ပြောတယ်ဟ”

“ဟုတ်လား”

“ငါကားလဲမယ်ဆိုတော့ ကျစ်ထားတဲ့ပိုက်ဆံလေးနင့်အဒေါ်ဖို့ကျစိန်တဆင်စာဝယ်ပေးတယ်”

“အံ့မယ်၊ အဲဒါလာမပြောနဲ့၊ အစကဆို ဒေါ်လေးက နှစ်ကြိုက်တာနှစ်ခွန်းမပူဆာရဘူး၊ အခုကျတော့ MKဖက်ရှင်သွားတာ လေးဖြိုးဖို့ပဲ ဝယ်တယ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီတွေတီရှုပ်တွေပဲ ခုနှစ်သိန်းဖိုးတောင်၊ နှစ်ကလိုချင်မက်မောလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ထက်လျှံရယ်၊ ဒါပေမယ့်အစကနဲ့လုံးဝမတူတော့

ဘာတော့အမှန်ပဲ၊ ဒေါ်လေးက သူစိမ်းဆန်သွားပြီ နှစ် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

အရေးကြုံလာတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှင်ဖွင့်သည်းညှိမိကြသည်။ နှစ်ရင်ထဲမှာတကယ်ပင် ဝမ်းပန်းအနည်းခံစားကြကွဲရသည်။

“အရင်တုန်းကဆို နှစ်ထမင်းစားရင်ငါးရိုးတောင်နွှာပေးတာအခုလေ အပြင်ကပြန်လာရင် နှစ်ထမင်းစားပြီးပြီလား ဆာလို့တောင်တစ်ခွန်းမဟဘူး၊ နှစ်မှာတီခွီကြည့်လည်းတစ်ယောက်တည်း ဒေါ်လေးက ဖုန်းပြောနေရင် မပြီးတော့ဘူး၊ ဘာတွေဒီလောက်ပြောနေကြလည်း မသိပါဘူး လွန်လွန်းပါတယ်”

“အပျိုကြီး၊လူပျိုကြီးတွေက အဲလိုပဲတဲ့ကြိုက်မိပြီဆို အသည်းအသန်ပဲတဲ့၊ မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်သွားတာပဲတဲ့ ချီဘော်ဒါတွေပြောတယ်”

“အဲဒါ အရေးကြီးဘူး၊ အခုနှစ်တို့ဘယ်လိုရှေ့ဆက်
ပြီးစခန်းသွားမလဲ”

“အဲဒါနှစ်နှစ်ကြောင့်ပေါ့”

“အံ့မား . . နင်ပဲနင့်လေးဖြိုးကိုအထီးကျန်ဖြစ်နေတာ
သနားတယ်ဆိုပြီး တေးတီးပေးတာလေ”

“ကဲ . . ကဲ ဒါတွေနောက်ကြောင်းပြန်မနေနဲ့သူတို့ကို
ပြန်ဖျက်ရမယ်”

“အေး ကောင်းတယ်၊ နှစ်နှစ်တို့သဘောမတူဘူးဆိုတာ
သိအောင်ဆန္ဒပြရမယ်”

“အိုကေ၊ စိတ်ပျက်အောင်ပြန်လုပ်ကြမယ်”

“နင့်ဦးလေး မကောင်းကြောင်းတွေ ငါက ကုန်းချော
မယ်၊ ဘီယာသောက်ရင် တိုက်ဂါးဆယ်လုံးကအနည်းဆုံးပဲလို့
အရင်ကမိန်းမသိပ်ရှုပ်တယ်သွေးသွားစစ်ခိုင်းလို့၊ ပြီးတော့အခု
လောလောဆယ်လည်းကုမ္ပဏီ ကစာရေးမတစ်ယောက်ကို

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကားနဲ့လိုက်ပို့နေတယ်လို့၊ သူငယ်ချင်းတွေရပြီးပိုကာလည်း
ဆွဲတတ်တယ်လို့၊ နောက်ပြီး မိန်းမရရင်နိုင်မယ့်ပုံ ရှိမယ်
ဆိုတာရော၊ အရက်သောက်လာရင်မိုးလင်းပေါက်ရစ်တတ်
တယ်ဆိုတာရော ဖဲကြွေးတွေတင်နေတာရော၊ သူ့ထက်သျှံ
ကိုတောင်စိတ်တိုလာရင်လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးကယ်ဆိုတာရော”

“အေး . . လုပ်လုပ်၊ ငါလည်းနင့်အဒေါ်မကောင်း
ကြောင်းတွေလျှောက်ပြောပစ်မယ်၊ အရင်ကုမ္ပဏီကလူနဲ့ငြိခဲ့
တယ်ဘာညာဆိုပြီး . . ”

ထိုအခါနှစ်နှစ်သည် သူ့အဒေါ်ကိုသိတတ်စွာ . . ။

“ဟဲ့နင့်နော် ငါ့အဒေါ်ကမိန်းမသား၊ အရမ်းတော့
စွပ်မပြောနဲ့၊ ဒေါ်လေးပြန်သိရင် ငါတို့မလွယ်ဘူး မိန်းကလေး
ဖက်ကိုတော့တော်ရုံလျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ဟယ်၊ အဓိကကဒေါ်လေး
အိကိုစိတ်ပျက်ဖို့ပဲဒေါ်လေးကသာ လက်မခံဘဲ လက်ထပ်ဖို့

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကိစ္စနောက်ဆုတ်လိုက်ရင်နင့်ဦးလေးပြီးဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးဟယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထားလိုက်တော့ . . . နင်ဖက်နင်တာဝန်ယူရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါတို့ကတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့တားရဖျက်ရတော့မှာပဲ၊ ကျွတ် အစကဘာလို့သွားပြီးပို့ပေးမိတာလဲ၊ ငါတို့တော်တော်အပါလား၊ နှစ်နှစ်ရ အခုတော့ ကြည့်စမ်း၊ သေပြီဆရာပဲသဘောတူမိတာ၊ အခုကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံဖို့ပဲ သူတို့ကအမြန်လက်ထပ်ပြီးအိမ်ခွဲနေဖို့ ပြင်ဆင်ပြီ၊ နှစ်နှစ်အချိန်မဆွဲနဲ့တော့”

“အင်း . . ဒီနေ့ပဲစမယ်၊ စိတ်ပျက်အောင် အစီအစဉ်ပျက်အောင် ကြိုးစားကြမယ်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ထပ်တိုင်ပင်ကြမယ်၊ ဘယ်လိုနည်းလမ်းသုံးရမလဲဆိုတာ”

“အင်း . . ငါလည်းစဉ်းစားထားမယ်ငါတို့အပြင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ပြီး အစီအစဉ်ဆွဲကြမယ်”

သူ့ထက်လျှံနှင့်နှစ်နှစ်သည် ခုတမျိုး တော်ကြာတမျိုးနှင့် ကလေးဆန်စွာမကျေမနပ်ဖြစ်နေဆဲမှာ ပြီးကျော်ဦးနှင့်အိအိတို့ကမင်္ဂလာည စားပွဲဟုလူရင်းတွေဆီဖိတ်ကြားနေပြီ။

အိမ်အသစ်မှာ ပရိဘောဂအသစ်တွေ နေရာချထားပြီးပြီ။

ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေအတူတူလိုက်ဝယ်နေကြပြီ။

သူ့ထက်လျှံနှင့်ငွေနှစ်မျှင်က စိတ်ကောင်းကြ၊ စိတ်ဆိုးကြနှင့်ထိုအစီအစဉ်တွေမှာလုံးဝမပါဝင်ဘဲဘေးထွက်နေကြသည်။

ဟိုမင်္ဂလာမောင်နှံကဖြင့်သူတို့စိတ်ကောက်လည်း အရေးမလုပ်ပါ၊ သူတို့မှာသာ တဖတ်သတ်ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်နေကြသည်။

နှစ်နှစ်ကမျက်ရည်ကျသည်။ ပြဿနာရှာပြီးသူ့အဖေအိမ်ဆင်းသွားသည်။

သူ့ထက်လျှံကလည်း လေးဖြိုးနှင့်စကားမပြော၊ ကျစ်
တိုတ်ကာပေတေနေမိသည်။

ဘော်ဒါတွေစုပြီး ချောင်းသာထွက်သွားသည်။

လေးဖြိုးတို့လက်ထပ်ပွဲကိုမချီးမြှင့်ကြဝေးဝေးလစ်
ကြသည်။

နီးစပ်အောင် ကြံဆောင်ခဲ့တုန်းက လွယ်လွယ်နှင့်
အောင်မြင်မှုရပြီး ကဖျက်ယဖျက်လုပ်တော့နှစ်ယောက်သား
မအောင်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်တွေကျသွားသည်။ သူ့ထက်လျှံနှင့်
နှစ်နှစ် လည်းအဆင်မပြေတော့။

ကြီးမှဝက်သက်ပေါက်ကြသောဟိုလူကြီးအတွဲ ကတော့
“ညားလေးသတည်း” ဇာတ်လမ်းနှင့်ဟန်ကျသွားပါတော့သည်။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင် ကကားကိုညင်သာစွာရပ်ပြီးစက်သပ်
သောဖြုတ်လျှက် ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးကို လှမ်းဆွဲပြီး ပုခုံးမှာ
လွှယ်၏။ ကျောပိုးအိတ်မှာချစ်စရာအရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ချိတ် ထား
သေးသည်။

ထိုအရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ကဟိုကောင်တွေပေးတာပါ။
ထိုလိုလားလားဝယ်ပေးတာတော့မဟုတ်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ယူမှာပဲ ယူမှာပဲ ငါ့မှာပိုက်ဆံပါမလားဘူး၊ နင်တို့ရှင်ပေးလိုက်ပါ” ဆိုပြီးမရမကဝယ်ခိုင်းထားခဲ့တာပါ။

ဧည့်ခန်းအဝင်ဝမှာရပ်ပြီး ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကလေးကိုဖြုတ်သည်။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ရွှေဖိနပ်ရွှေရောင်ကလေးက ခြေမနှင့်ခြေညှိကြားကြိုးသေးသေးလေးတစ်ချောင်းတည်း ခြေဖမိုးပေါ်တက်လာပြီး သိုင်းထားတာမို့ရှင်းရှင်းကလေးနှင့်ချစ်စရာကောင်း၏။

ဖိနပ်ကလေးကို ဖိနပ်စင်ပေါ်တင်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းအဝင်မှာမှန်တံခါးကိုဆွဲလိုက်၏။

“နှလုံးသားထဲယုံကြည်နေချင်ပါတယ်”

“အချစ်စိတ်တို့ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲနဲ့နော်”

ရင်ထဲကစိတ်မချဘူး။

ကံကြမ္မာကိုမယုံရဲဘူး

ဝေးရမယ့်ဆိုတဲ့အတွေးမတွေးချင်ဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လွင့်လာသောအသံချိုချိုကလေးကတော်တော်ကောင်းသည်။

“ချစ်ရတဲ့မေယုံကြည်နေပါတယ်၊

ရွှေရင်ကိုပူစေတဲ့ အတွေးလေးများဘေးကိုဖယ်၊

ခိုင်မြဲသောအချစ်တို့နဲ့”

ကြည်ဖြူစွာမြတ်နိုးခဲ့

မင်လေးအနားမှာထာဝရအမြဲနေမယ်”

ဧည့်ခန်းမှာနီးကပ်စွာထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တလှည့်အပေးအယူမျှစွာစုံတွဲသီချင်းကိုသီဆိုနေသည့် သူ့ထက်သန်နှင့်စကားခင်တို့ကြောင့်နှစ်ခြေလှမ်းတန့်သွားတာအမှန်။

စကားခင်ရောက်နေပါလား။

ထမင်းစားဖိတ်ထားတာထင်ပါရဲ့။

ဦးလေးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိကိုဧည့်ခန်းမှာမတွေ့။

ဘယ်ရောက်နေကြပါလိမ့်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဟိုနှစ်ယောက်ကလှည့်မကြည့်တော့နှစ်ဝင်လာတာ
မမြင်ဘဲ သီချင်းဆိုမပျက်။

“အန္တရာယ်တွေလည်းမမှုတော့ပါ

ချစ်သူရဲ့အရိပ်အောက်မှာ

သာယာအေးမြလို့

လုံခြုံနွေးထွေးပြည့်စုံသွား

ရင်ခုန်စေသောအနမ်းများဟာ

ကိုယ့်ဘဝအတွက်အားအင်များ

ဒီကမ္ဘာမြေဆုံးအထိအတူတူချစ်သွားမှာပါ။

ငွေနှစ်မျှင်က ဖြည်းညင်းစွာ ခြေလှမ်းစသည်။

သူတို့ကို နှုတ်မဆက်ချင်။

မနှောင့်ယှက်ချင်ပါ။

သူ့ထက်သျှ၏အသံကလှေခါးအထိလိုက်လာ သေး၏။

ကြည်လင်ပြတ်သားသေး၏။ ကြည်လင်ပြတ်သားပြီးသြဇာပါ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သောအသံသီချင်းဆိုတော့ပီပီသသနှင့်နားထောင်ကောင်း၏။

နှစ်ကပင့်သက်ရှိက်သည်။

“တို့ရဲ့လက်ကိုမေ့ရခိုင်ခိုင်တွဲ .

မနာလိုသူတွေသွေးတိုးနှောင့်ယှက်တဲ့အခါမှာ . .

ခိုင်မြဲသောအချစ်တို့နဲ့ . .

အကြင်နာတွေမယိုင်လဲနဲ့

ချစ်သူလေးရယ် ဘယ်လိုမှမဝေးချင်ဘူး”

အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာဦးဖြိုးကဒေါ်လေးအိကို ပုခုံး

လေးဖက်ထွေးကာစကားဆိုနေတာမြင်ရတော့ နှစ်စိတ်တွေ

နှုတ်တရက်လစ်ဟာဝမ်းနည်းသွားပြီး အားငယ်မိသည်။

နှစ်ဘေးမှာတော့ဘယ်သူမှမရှိပါလား။

သူ့ထက်လျှံကလည်းသူ့အဖော်နှင့်သူ။

ချက်ချင်းပဲ အိမ်ကိုပြန်ချင်စိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အခန်းထဲဝင်လာပြီးတစ်ယောက်တည်းထိုင်နေမိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အိမ်မှာဆိုနှစ်ကိုယ်နှစ်အခုလိုတစ်ယောက်တည်း
ပါလားဟုမခံစားမိပါ။

သည်မှာလာမိနေတာနှစ်မှားမှားမှားပြီလား ဒေါ်လေး
အိကလည်းခါတိုင်းလိုမဟုတ်တော့။ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

နှစ်ကမေမေ့ဆီသွားဖို့ဆုံးဖြတ်ကာကျောပိုးအိတ်
သေးသေးလေးကိုပြန်ကောက်လွယ်လိုက်၏။ သည်မှာ မနေချင်။
ညမှပဲပြန်လာတော့မည်။ မော်မော်ကြွားကြွားနှင့် သူ့ထက်သန်
အောင်ပွဲခံတာကိုအောင်အီးအောင်သက်နှင့် ချီးမြှင့်
နေရမှာမလိုလား။ သည်ညမေမေတို့ဆီမှာပဲ အိပ်ချင်လည်း
အိပ်လိုက်မည်။ မာနပါသော သူ့အပြုံးကိုနှစ်မမြင်ချင်ပါ။

နှစ်အသာကလေးအခန်းတံခါးကိုဟကာ ပြန်ဆင်း
လာ၏။

“ဟင်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ညှော်ခန်းမှာထိုင်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်သား ငွေနှစ်
မျှင်ကိုတွေ့သွား၏။

“နှစ်ရေ ပြန်လာပြီလား”

ဒေါ်လေးအိကလည်း တံခါးအသာပိတ်ပြီး ဆင်းတာကို
ကြားသွားသည်ထင်။ ချက်ချင်းပဲဆင်းလိုက်လာ၏။ နှစ်အကြံ
အောင်တော့ပါ။

“အဲ့ဒါငွေနှစ်မျှင်လား”

စကားခင်ကသူ့ထက်သန်ကိုတီးတိုးမေးသည့်။

“လှတယ်နော်မိတ်ဆက်ပေးလေ”

တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်တိုက်တွန်းလာ၏။

“မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်”

သူ့ထက်သန်ကလွမ်းပြောသည်။

ငွေနှစ်မျှင်ကသူ့ကိုစူးကနဲကြည့်မိ၏။

ဘယ်သူကသိချင်လို့လဲ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဘယ်သူကအသိအမှတ်ပြုလို့လဲ။

မိတ်မဆက်ချင်ပါ။ ခင်လည်းမခင်ချင်။

စကားခင်ကငွေနှစ်မျှင်ကိုဖော်ရွေစွာပြုံးပြ၏။ ငွေနှစ်မျှင်
ကိုမြင်ဖူးပါသည် ခင်လှမ်းလှမ်းကပါ နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ရတော့ပို
လှသလိုပါ။

ရွှေရောင်နုနုဂျာကင်ကလေးနှင့်စကပ်ဖားဖား ကလေး
နှင့်ဂျာကင်ကလေးကခါးမှာ ရှုံ့ကြိုးကလေးနှင့်ခါးရှည်ကလေး။
မျက်နှာဝင်းဝင်းနုနုကလေးနှင့် ရွှေရောင်နုနုဂျာကင်ကလေးက
အရောင်ဟပ်နေသလိုပါ။ မျက်ခုံးနီညိုကလေးနှင့်နှုတ်ခမ်းကို
ရွှေရောင် ဖျော့ဖျော့ကြကြကလေးဆိုးထား၏။

ဆံပင်ကလေးက ပိုပြီးထူးဆန်းပေါ်လွင်နေ၏။

တစ်ခေါင်းလုံးအနှံ့ အကွက်ဖော်ကျစ်ထားသော
ကျစ်ဆံမြီး ကလေးတွေကိုရွှေကြိုးအနက်ရောင်ကြိုးလေးတွေ
ပေါင်းပြီးလိမ်ထားကျစ်ထားသည်။

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

ကျစ်ဆံမြီးစတိုင်ဆန်းကလေးက မျက်နှာကိုပိုပြီး
ပေါ်လွင်စေ၏။

“နှစ်ရေ သက်နဒီမွေးနေ့ကစည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

ဒေါ်လေးအိမ်မေးတော့မှစကားပိုနားလည်သွား၏။

မွေးနေ့ပွဲကပြန်လာတာကိုး။

ဒါကြောင့်သာစိတ်ရှည်လက်ရှည်ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထား
တာကိုး။

“နှစ် . . ဒါပန်းစကားခင်တဲ့၊ စကားသူကနှစ်နှစ်” ဟုသူ
ထက်သျှံကဝတ်ကျောတန်းကျေမိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ငွေနှစ်မျှင်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်အပြုံးတုကလေး
ပေါ်မပြင်နှင့်။

“စကား နှစ်ကိုမြင်ဖူးပါတယ်”

စကားခင်ကဆိုလာ၏။

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

“ကဲ... လူစုံပြီဆိုတော့ထမင်းစားကြစို့။”

ဒေါ်လေးအိကတိုင်ပင်သလိုပြောပြီးဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ငွေနှစ်မျှင်မဆာသေးပါ။ ဧည့်သည်ကို အားနာတာကြောင့်
ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်လိုက်ရ၏။ ဒေါ်လေးက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ပြင်ဆင်ပေးထားပါသည်။

သူ့ထက်သန်က စကားကိုဂရုတစိုက်နှင့်။

“စား... စား” ဟုဟင်းပါခပ်ထည့်ပေးသည်။

“နောက်လည်းလာလည်ပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်လေးအိက ဖိတ်ခေါ်နေပြန်သည်။

ရွယ်တူသက်တူနှစ်ကသာနှုတ်ဆိတ်ပြီး ဖော်ရွေလိုလား
ပုံမပြတာ။

ထမင်းစားရင်းငွေနှစ်မျှင်ကစကားကိုအကဲခတ်မိ၏။
ခါတိုင်းထက်ပိုပြီးအလှပြင်ထားတာအမှန်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

‘ Red Apple ’ (ပန်းသီးနီ) ရောင်ဂါဝန်ရှည်ရှည်
ကလေးနှင့် ခါးပတ်အနက်ကလေးနှင့်။

နားဆွဲကလေးရယ်၊လည်ဆွဲကလေးရယ် လက်ကောက်
ကလေးရယ် လက်စွပ်ကလေးရယ်ကဆင်တူပုံစံတူပုလဲလုံးက
လေးတွေ။

အဖြောင့်ကောက်ဆံပင်လေးတွေက Water Jel လိမ်း
ထားတော့ ရေစိုနေသလို ညိုညိုလက်လက်ဖြစ်နေ၏။ ရေမွှေးနံ့
သင်းသင်းကလေးက တစ်ခန်းလုံးကိုလွှမ်းခြုံထားသည်။

“စကားကသိပ်လှတာပဲနော်”

ဒေါ်လေးအိကချီးမွန်းစကားဆို၏။

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။

စင်းဖြောင့်သောကိုယ်လုံးကလေးက ဂါဝန်ရှည်ရှည်
ကလေးနှင့်ဆိုတော့လှတာပိုပြီးပေါ်လွင်သွားသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင်က ယှဉ်တွဲထိုင်နေသောသူတို့နှစ်ယောက်
ကိုကြည့်မိ၏။ လိုက်ဖက်ညီလှပါသည်။

မနာလိုချင်စရာ ကောင်းအောင်အချောချင်းညှိပြီး
အရည်အချင်းကလည်းမတိမ်းမယိမ်း။

ရွှေလမ်းငွေလမ်းတစ်ခုကိုသူ့ထက်သျှံက လျှောက်လှမ်း
ရတော့မည်မို့ ဒေါ်လေးအိမ်က နှစ်အတွက်အားမလိုအားမရ
ဖြစ်တာ ထင်ပါရဲ့။

ဦးလေးပြီးမျက်နှာကလည်းပြုံးလို့။

သူ့မှာစကားခင်ဆိုသောကောင်မလေးတစ်ယောက်
ရှိလာတာနှင့်ပဲ နှစ်ကအားငယ်ငုပ်လျှိုးနေရတော့မှာလား ဘာ
ဆိုင်လို့လဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အန်တီကအရမ်းလှတာပါ။
သေးသေးကလေးနဲ့လှတာ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

စကားခင်ကလည်း ဒေါ်လေးအိမ်သဘောကျအောင်
ပြောတတ်လွန်းသည်။

ကြားနေရတာတွေနှစ်နာကြားပြင်းကပ်မိ၏။ နှစ်က
ဘာစကားမှမဆို။ သိသိသာသာကြီးကိုငြိမ်နေ၏။

သူ့ထက်သျှံက ငွေနှစ်မျှင်ကို လှမ်းကြည့်၏။

ဒီနေ့တော့မျက်နှာကစူပုပ်တင်းမာပြီးစကားနည်းသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါရောလား။

နှစ်နှစ် နှစ်နှစ်။

မင်းစို့ထဲမှာ ငါမရှိရင်တောင် ဒီနေ့ငါအနေအထား
ကိုမင်းရှုံးသွားပြီ မဟုတ်လား။

သူ့ထက်သျှံက ပီပြင်စွာပြုံးလိုက်၏။

စကားနှင့်သူ့ဘာမှမဆိုင်သေးပါ။ စကားကိုသူချစ်ခွင့်
မပန်ရသေး။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အပြန်အလှန်ထမင်းဖိတ်ကျွေးတာကလည်း နှစ်ယောက်စလုံးကခေါင်းနှင့်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြတာ။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်အဆင်ပြေမလားသိချင်ကြတာ။

စကားနှင့်ချစ်သူတွေမဟုတ်သေးပေမယ့် သည်အနေအထားလေးကိုဂုဏ်ယူစွာကျေနပ်မိပါသည်။ နှစ်နှစ်အပေါ်တစ်ကွက်သာသွားပြီမဟုတ်လား။ နှစ်နှစ်ရှေ့မှာမို့ပိုအရသာရှိသည်။ ဒေါ်လေးအိကဆို “သားကတော့အိုကေပြီ၊ နှစ်ကဘယ်လိုလာမယ်မသိသေးဘူး” ဟုအားကျပြီးပြောနေတာ ဒါတွေနှစ်လည်းသိမှာပါ။

“ဒေါ်လေးအိ”

“ဟင်”

“မေမေ့ဆီခဏသွားမလို့ မေမေဖုန်းဆက်လို့”

“အင်း . . သွားလေ”

ငွေနှစ်မျှင်က ခွင့်တောင်းပြီး ထမင်းစားပွဲက ထလာ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“သွားမယ်နော်၊ ကိစ္စလေးရှိလို့”

နှစ်နှစ်ကစကားခင်ကိုတော့နှုတ်ဆက်သွား၏။

သူ့ထက်သျှံက ပီတိများစွာနှင့် ပြုံးနေသည်။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင် ဖုန်းဆက်တော့လာကိုင်တာက သို့ထက်သျှ
ဦးလေးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိကခြံထဲဆင်းလျှောက်နေပါသည်။

“ဒေါ်လေးအိရော”

“မရှိဘူး ခြံထဲမှာ”

ငွေနှစ်မျှင်ကသူ့ကိုပဲ မှာရတော့သည်။

“ဒီညပြန်မလာဘူးလို့ ပြောပေးပါ မေမေကတစ်ရက်
နှစ်ရက်နေပါအုံးလို့ ပြောနေလို့”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အင်း”

သူခေါင်းညှိတ်တုန်းရှိသေး နှစ်ဘက်က ဖုန်းချသွား၏။
မြန်လှချည်လား လိုရင်းတစ်ခွန်းပဲပြောသွားလိုက်တာ စိမ်းစိမ်း
ပြတ်ပြတ်။

သူ့ထက်သျှံက ဖုန်းပြောပြီး ဝရန်တာထွက်လာ၏။
ညညဆို သည်ဝရန်တာ ဦးရတာတမျိုး။
သူ့အရင်ထွက်နေလျှင် နှစ်ကပြန်ဝင်သွားပြီး နှစ်ကိုတွေ့
လျှင်လည်းသူ့ကပြန်ဝင်သွားရစမြဲ။

ထူးထူးဆန်းဆန်းသည်ညတော့ ‘လု’စရာမလို ဦးစရာ
မလို။ သူတစ်ယောက်တည်းစိတ်ကြိုက်နေလို့ရသည်။ သို့ပေမယ့်
သူမပျော်။ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ဝရန်တာကနေကားဂိုဒေါင်ရှိရာလှမ်းကြည့်မိသောခါ
လွတ်နေသောကားဂိုဒေါင်ကိုမြင်ရ၏။ ညနေတုန်းကစကားကို
ပြန်ပို့ပြီး ပြန်လာတော့နှစ်လာမှာပဲဆိုပြီး သူ့ကားကိုဂိုဒေါင်ပြင်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မှာပဲရပ်ထားမိသည်။ သူ့အရင်ရောက်ပေမယ့် ဂိုဒေါင်ထဲသွား
မရပ်ဖြစ်ပါ။

အခုလည်းမဲ သူ့လျစ်ကားကိုအားနေသောဂိုဒေါင်ထဲ
ရွေ့ဖို့စိတ်ကူးမရှိ။

သူ့ဘာလို့အဲ့ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ။

“ဒီအစိမ်းကလေးကို သေသေချာချာလုပ်ပေးပါ။

ဘာဒဏ်ရာမှမကျန်အောင်”

ဘောဒီဆရာကိုပြောမိခဲ့သောသူ့စကားများ။ငွေနှစ်မျှင်
တသူ့ကားထိမိသွားတော့မျက်ရည်ကျခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ကားဘော်ဒီရုံကိုသူ့ရောက်သွားတော့ နှစ်နှစ်မလာ
သေး။ ဘော်ဒီဆရာကိုသူ့သေချာမှာမိ၏။သူ့ကားအတွက်
သူမပြောမိပါ။

ဒါတွေကိုနှစ်သိမှာမဟုတ်။

သူ့တောင်သူ့ကိုယ်သူ့သေချာမသိ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကြည့်မရတာ မျက်ရှုနေတာမှန်ပေမယ့် သူ့ဘာလို့
နှစ်၏လျစ်ကားအစိမ်းကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိသလဲ။

နှစ်ငိုတာမြင်ပြီးဂရုဏာသက်သွားမိတာလား။ အဲ့ဒီနေ့
ကတည်းကကူးဂိုဒေါင်နေရာကိုသူမလှူဖြစ်တော့ပါ။ ကျေကျေ
နပ်နပ်ဖပ်ထားပေးလိုက်၏။

နှစ်ကတစ်ရက်နှစ်ရက်ထပ်ကြာအုံးမှာလား။

ရန်ဖြစ်စရာစကားများစရာ ပြိုင်ဆိုင်စရာမရှိတော့
သူ့ထက်သျှံခြောက်သွေ့သွားမိသလိုပါ။

ငွေနှစ်မျှင် ကိုသူသတိရမိတာဘာကြောင့်လဲ။

တွက်ကပ်ဖက်ဖြစ်စရာမရှိလို့ပျင်းပြီး သတိရမိတာလား။

ဖုန်းသံမြည်လာတော့သူပဲသွားကိုင်ရသည်။

“ဟယ်လို”

“နှစ်နှစ်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

သူ့ထက်သျှံတန်းကနဲ့သိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဟိုလေးယောက်ထဲကတစ်ယောက်ပါ။

အသံအောအောကိုရင်းနှီးနေသည်။လေးယောက်ထဲ

မှာအသံအကျယ်ဆုံးတစ်ယောက်။

“ဟင်းဖုန်းခေါ်လိုက်ပါလား”

“မရလို့ပေါ့။ စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုလို့”

တဖက်ကခပ်ဆတ်ဆတ်တုန့်ပြန်၏။

သူကလည်းရှည်ရှည်ဝေးဝေးမရှင်းပြချင်တာ။

“နှစ်ဒီမှာမရှိဘူး”

“ဟင်”

“အိမ်ခဏပြန်သွားတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်နှစ်၏သူငယ်ချင်းကောင်လေးက ခွပ်ကနဲဖုန်းချသွား

၏။သူနှင့်ပြောဆိုရင်းနှီးခင်မင်ချင်ဟန်လုံးဝမရှိ။

သူ့ထက်သျှံကနဲ့မှာဝင်ထိုင်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စိဖုန်းအမြဲမဆက်ပါ။

နှစ်သူငယ်ချင်းကောင်လေးလေးယောက်နှင့်သက်နှင်း

ကနှစ်စီအမြဲဖုန်းဆက်တတ်သည်။

“နှစ်နောက်ကျလိုက်တာမလာသေးဘူး”

ဒေါ်လေးကအိမ်ပေါ်တက်လာပြီးဆို၏။

“ဒီညဟိုမှာပဲအိပ်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဖုန်းဆက်တယ်”

“အင်းအင်း”

ဒေါ်လေးအိမ်ကစိတ်အေးသွားပုံပါ။

ငွေနှစ်မျှင်ပြန်မလာတာကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်

မရပါ။ အိမ်တံခါးတွေပိတ်ဖို့ထွက်သွား၏။

သူသာမနေတတ်သလို တမျိုးကြိတ်ဟာသွားမိ တာမိ

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟ တီးဝိုင်းခြံထဲရောက်နေပါလား”

ဦးလေးဖြိုးစကားကြောင့် သူ့ကဖွဖွပျံ့သည်။နှစ်ရက်

ပြန်မလာပဲနေခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လာတော့သူငယ်ချင်း ငါးယောက်

လုံးပါသည်။

“ဒေါ်လေးအိမ်ရေ နှစ်သူငယ်ချင်းတွေဖို့တစ်ခုခုလုပ်

အေးပါဦး၊ ကြာဇံကြော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

သူတို့ဗိုက်ဆာနေကြပြီ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင်ပြောနေတာ သူ့ကြားပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေတစ်ရပ်ရပ်နှင့်ငြိမ်းစာဆူညံနေပြီးနောက် သီချင်းသံထွက်လာ၏။

“နားထောင်ကောင်းသားပဲ”

ဦးလေးဖြိုးကချီးမွမ်း၏။

ဟိုလေးယောက်နှင့် ငွေနှစ်မျှင်က ခေတ်ပေါ်သီချင်းကလေး တစ်ပုဒ်ကိုလှလှပပဟစ်နေ၏။

“အိတူမကလေးက ဒီသူငယ်လေးယောက်ကိုတော်တော်ခင်တယ်၊ အမြဲတတွဲတွဲပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်လေးအိက ငွေနှစ်မျှင်တို့အတွက်ကြာခံကြော်ငြာရင်းက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“သူ့တူမပြန်လာတာပဲ ထိပေါက်သလိုပျော်နေတာတူဦးလေးဖြိုးက ခပ်တိုးတိုးဆို၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ကြားတယ်နော်၊ ကြားတယ်”

ဒေါ်လေးအိကပြန်အော်သည်။

“တခြားလူတွေ အမြင်မှားတော့ မျက်စိနောက်ရင်နောက်မယ်၊ အိတို့ကတော့နားလည်စာယ်။ သူတို့ခင်မင်မှုက အကျိုးတယ်၊ သိပ်သည်းတယ်၊ ပေါ့တိမ်တိမ်ကလေးမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်လေးအိကသူတို့နှစ်ယောက်ကိုပြောပြ၏။ သူတို့ဆုံးဝ မသိခဲ့သော ငွေနှစ်မျှင်နှင့်သူငယ်ချင်းလေးယောက်၏အတိတ် ကအကြောင်း။

“နှစ်က အဲဒီညအိမ်ပြန်နောက်ကျတယ်၊ ကားလည်းမပါသွားဘူး၊ လမ်းဖြတ်ကူးတော့မူးမူးရူးရူးကားက ဗရမ်းဗတာအောင်းပြိုင်တိုက်သွားတာ။ ချောင်လည်းချောင်၊ လူလည်းပြတ်တော့မောင်းပြေးတာကားမရပ်ဘူး၊ ကားနံပါတ်လည်း မှတ်ပေးလို့သူမရှိဘူး”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ထက်သန်ကငြိမ်သက်စွာစိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေမိ၏။ သည်အကြောင်းတွေသူမသိခဲ့ပါ။ နှစ်ကလည်း မပြောခဲ့ပါ။

“ဟိုကောင်လေးလေးယောက်ကတွေ့ပြီး ဆေးရုံပို့ဖူးခဲ့တာ၊ လိုအပ်တာအားလုံးကူညီခဲ့တယ်၊ သွေးလည်းလှူခဲ့တယ် အိမ်ကိုလည်းအကြောင်းကြားပေးခဲ့တယ်၊ ဒေါ်လေးအိတို့ ကျေးဇူးတင်မဆုံးဘူး၊ ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းမသိဘူး နှစ်ကလေးနေကောင်းလာတော့ သူတို့နဲ့ အရမ်းခင်သွားတယ်။ နှစ်ကအဲ့ဒီကောင်လေးတွေကို အရမ်းခင်တာ၊ ကောင်လေးတွေကလည်းခင်ပါတယ်ညီညွတ်ညွတ်စည်စည်းလုံးလုံးပဲ”

“ဪ ဒီလိုလား”

ဦးလေးဖြိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိမ့်သည်။

“မမမိုးကဆို အဲ့ဒီလေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုရွေးဖို့ နှစ်ကလေးကိုတိုက်တွန်းတယ်၊ သူတို့က

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နှစ်အပေါ်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ကိုဆိုစိတ်ချတယ်လေ”

“ဒါပေါ့”

ဖြစ်သင့်သောကိစ္စပါ။ သဘောတူတာသဘာဝကျသည်။ ကျေးဇူးရှင်ကလေးတွေက ချစ်ခင်ပန်လာလျှင်ငွေနှစ်မျှင် ငြင်းရခက်မည်။

“သား.. မိုးလျှံ”

“ဗျာ”

“လူငယ်ချင်းပဲကွာ၊ မင်းသွားဧည့်ခံလိုက်ပါ”

လေးဖြိုးကတိုက်တွန်းသည်။

သူညစ်သွား၏။ မာနကြီးလို့မဟုတ်။

အစေးမကပ်တာပါ။ သူတို့နှင့်ဆက်ဆံရေးက ဘာကြောင့်ဖုထစ်နေမှန်းမသိ။ မညက်ညောတာတော့အမှန်ပါ။

“ဘာလို့လဲ သွားလိုက်လေ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“သားနဲ့သိပ်မတည့်ဘူး”

သူခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဝန်ခံမိပါသည်။

လေးဖြိုးလည်းသိသင့်သလောက်သိတာပဲမဟုတ်လား
လုံးဝမသိတာမျိုးမဟုတ်။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ မင်းကောင်မလေးအိမ်လာတုန်း
သူ့ဘက်ကဝတ္ထုများကျေတယ်”

လေးဖြိုးဘာလို့ သည်လောက်ညီမျှနေပါလိမ့်။

“သား ကောင်မလေးမဟုတ်ပါဘူး”

သတိရစွာငြင်းမိ၏။ သည်အပြောကိုလက်မခံချင်
သေးပါ။ ဟုတ်မှမဟုတ်သေးဘဲ။

“မင်းခေါ်လာတဲ့ကောင်မလေးလေ”

ဦးလေးဖြိုးကသူ့ကိုမရမကတိုက်တွန်းမည့်ပုံ။

“သားခဏသွားလိုက်ပါ့မယ်”

အင်တင်တင်နှင့်ခေါင်းညှိမိုလိုက်ရသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“သားရေ . . ဖိုးလှဲ့”

“ဗျာ . . ဒေါ်လေးအိ”

ဒေါ်လေးအိက သူ့ကိုအကဲခတ်ရင်း . .

“မင်းနဲ့နှစ်ကလေးနဲ့မခေါ်ဘူးလား” ဟုမေးလာ၏။
သူခေါင်းရမ်းမိသည်။

“ခေါ်ပါတယ်”

“မသိပါဘူး မင်းတို့က စစ်အေးလေးတွေအမြဲတိုက်
နေတော့”

“သူကကျွန်တော်ကိုမတိုက်ခိုက်ရရင် ပျင်းတယ်နဲ့
တူပါရဲ့ဗျာ၊မလွယ်ဘူး”

သူ့ထက်သျှံ့ မျက်နှာ၊ သူ့ထက်သျှံ့အပြောသူ့ထက်သျှံ့
ဇယ်သံတွေကနှစ်ကိုမုန်းနေပုံတော့မရပါ။ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ
ဖုထစ်နေတာတွေရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမယ့် ဖိုးလှဲ့က မှတ်မှတ်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သားသားဗွေယူမရပါ။ ငွေနှစ်မျှင်ဘက်ကသာ အခဲမကျဘဲ
အမှတ်သည်းခြေကြီးလွန်းနေတာပါ။

“သားက အမြဲအရှုံးပေးထားတာပါ။ သူပဲအမြဲနိုင်နေ
တာပါ။ တစ်ခါတလေသူရှုံးသွားရင်မိုးချိန်းရော။

သူ့ထက်သျှံက နှစ်ပေါက်ကွဲတတ်ပုံကိုတင်စားပြောဆို
လိုက်၏။ နှစ်ကလည်းပြောဖူးသည်။

“အလကားပါဒေါ်လေးအိရယ်၊ လူကသာမြေကြီးပေါ်
လျှောက်နေတာသူ့စိတ်က မိုးပေါ်တက်နေပြီးဘဝင်မြင့်နေလိုက်
တာ”တဲ့။

မတည့်ပေမယ့်အတူတူလာနေဖြစ်တာကတွေ ဦးလေး
တွေအဒေါ်တွေကို သံယောဇဉ်ရှိကြတာချင်း တူနေလို့ပါ။
ဖိုးသျှံက ဦးဖြိုးကိုချစ်သလိုနှစ်ကလည်းဒေါ်လေးအိကိုချစ်သည်။

ဦးလေးနှင့်အဒေါ်က အလိုလိုက်တာကိုး။

ပြီးတော့သူငယ်ချင်းလိုတရင်းတနီးပေါင်းသည်။

ဘာမဆိုပြောရဲဆိုရဲနှင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးခိုင်လျှိုးလုပ်စရာမလို။

“သားခြံထဲခဏဆင်းလိုက်အုံးမယ်”

“အေးကွယ်၊ ကောင်းတာပေါ့”

ဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးက ဆင်းတွေ့စေချင်သည်လေ။

သူ့ခြံထဲရောက်သွားတော့ ပထမဦးဆုံးရင်ဆိုင်လိုက်
ရတာက သက်နဒီ၏ရွန်းရွန်းစားစားနက်နက်စူးစူး မျက်လုံး
လေးတစ်စုံပါ။

သူ့လျှောက်လာနေတာမြင်တော့ အံ့သြမှုနှင့်နှုတ်
ခမ်းလေးဝိုင်းသွား၏။

“ဟဲ့” . . . ဟုတီးတိုးကလေးလှမ်းအော်သည်။ သူ့အော်
တာသူ့ထက်သျှံကြားပါသည်။ နှစ်ကသာမကြားတာပါ။ သူက
ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်၏။ သက်နဒီ၏ မျက်လုံး
တွေကိုသူနားလည်ပါသည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေခဲ့
တာပါ။

ရဲလင်းနှင့်ဝဏ္ဏကသူတို့ကိုသူတို့တကယ်အဆိုတွေ
လိုဘောင်းဘီကိုလက်နှင့်မကာ မကာလက်ညှိုးကြီးတွေရှေ့ကို
ထိုးထိုးပြီးသိချင်းဆိုနေ၏။

ဇော်နှင့်ညီညီကဂစ်တာတီးသည်။

ငွေနှစ်မျှင်ကဗိုက်ကလေးကိုင်ပြီး ပုခုံးလေးလှုပ်ကာ
လှုပ်ကာနှင့်။ သူတို့အုပ်စုစီးရီးထုတ်ဖို့ကောင်းတာ။အဆိုရော
အတီးပါမဆိုးလှ။

အားပေးနေသူပရိသတ်ကသက်နဒီ တစ်ယောက်တည်း
သူ့ထက်သျှရောက်သွားတော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည်။

“သိချင်းဆိုတတ်လားဟင်”

သက်နဒီကသူ့ကိုမေးလာ၏။

“မဆိုတတ်ဘူး”

သူညာမိသည်။ နှစ်နှစ်တို့အုပ်စုနှင့်မဆိုချင်။

“သက်လည်းမဆိုတတ်ဘူး၊ နားထောင်တတ်တယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဪ”

သက်နဒီစကားကိုသူခေါင်းညှိမိ၏။

ငွေနှစ်မျှင်က သိချင်းဆိုပြီးသွားတော့သူတို့ဘေးကို
ရောက်လာသည်။ညီညီက ဆိုပြီးဝဏ္ဏကဂစ်တာတီး၏။ တလှည့်
စီဆိုလိုက်တီးလိုက်နှင့်။

ဂစ်တာတီးတတ်တာတော့ သူ့အထင်ကြီးချင်သည်။
သူကမတီးတတ်ပါ။ သိချင်းဆိုတာတောင်ကာရာအိုကေးလောက်
ပဲရတာ။ဂစ်တာကျွမ်းကျင်အောင်တီးတတ်ဖို့ဆိုတာအချိန်ပေး
ရသည်။ ဇွဲရှိရသည်။ ဝါသနာလည်းတော်တော်ကြီးပါမှ။

“သက်နဒီဆိုပါလား”

“ဟင့်အင်း”

“မှားလည်းရှက်စရာမလိုဘူးဘယ်သူ့မှမရှိဘူး”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းတွင်တွင်ခါမိသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

နှစ်ကမသိဘဲတိုက်တွန်းနေတာ။

သက်နဒီကသူ့ထက်သျှံ့ရွှေမှာမဆိုရဲ။ ရှက်သည်။ မှားမှား
စိုးသည်။ တလောကလုံးကိုမရှက်လျှင်တောင် သည်တစ်ယောက်
ကိုရှက်သည်။

ရင်ခုန်ခြင်းကနေ မြစ်ဖျားခံလာသော ရှက်ခြင်းသူ့ထက်
သျှံ့ကငွေနှစ်မျှင် မျက်နှာကလေးကိုအမှတ်တမဲ့ကြည့်နေမိ၏။
အခုတလောမျက်နှာကလေးကျပြီးပိုပိန်သွားသလိုပင်။ ဘာကြောင့်
ပါလိမ့်။

ငွေနှစ်မျှင်က ဆတ်ကနဲမျက်လုံးရွေ့ကြည့်လာတော့သူ
ရှောင်လွှဲချိန်မရဘဲ တန်းတိုး၏။

သူနှင့်ငွေနှစ်မျှင်မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။

နှစ်မျက်လုံးထဲမှာ ရန်လိုမုန်းတီးခြင်းတွေမရှိ။ အနိုင်ရ
လိုခြင်းတွေမရှိဘဲ ပကတိကြည်လင်နေ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ထက်သျှံ့ကအကြည့်လွှဲဖို့ မကြိုးစားတော့ပဲ
ဆက်ကြည့်နေလိုက်၏။

ငွေနှစ်မျှင်တဖြည်းဖြည်းအေးစက်စွာကြည့်ပြီးမှ မျက်
လုံးလွှဲသွား၏။ ထိုအကြည့်က သူ့ရင်ထဲကိုထွင်းဖောက်ဝင်
ရောက်သွားသလို ရှိသည်။

ဘာလို့သူ့ကိုအဲဒီလိုကြည့်တာလဲ။

နှစ်သူအပေါ်နာကြည်းနေတာလား။

“ဒေါ်လေးအိဘာလုပ်ထားပေးလည်းမသိဘူး၊ သွား
ကြည့်အုံးမယ်” ဟုနှစ်ကထွက်သွား၏။

သူ့ထက်သျှံ့သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

ငွေနှစ်မျှင်ကမျက်လွှာချလျှောက်လာရင်း သူ့ထက်သျှံ့
ကိုပိုပြီးမုန်းသွားမိသည်။

သူ့မှာစကားခင်ရှိနေပြီးသားပဲ။

သက်နဒီအနားကိုလာစရာမလို။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူဟာဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ။

အထင်သေးစရာကောင်းနေပြီ။

သူ့ကိုနဒီကညွတ်နေမှန်းလည်းသိလျက်နှင့်နဒီကို

လာနှူးနေတာလား။

စကားတဖန်နဒီတဖန်သူက နှစ်ဖက်ပြိုင်တွဲမလို့လား။

သက်နဒီကလည်းသူ့အပေါ်ဆို အရူးအမူးစကားရှိ

နေလည်းနောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်။

“နှစ်”

“အမေ”

ဒေါ်လေးအိခေါ်လိုက်တော့ငွေနှစ်မျှင်လန့်သွား၏။

“ဒေါ်လေးအိ”

“ဟင်”

“ဒေါ်လေးတူကိုကြည့်ပြောထားအုံး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲနှစ်ရဲ့”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“သက်နဒီကိုလာနှွယ်နေတယ်”

“ဟယ် . . ဟုတ်ပါ့မလား”

“သူ့မှာ စကားခင်ရှိပြီသား”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

ဒေါ်လေးအိကမယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်။

သည့်ထက်လည်းပြောမပြချင်။

နှစ်ကအပုပ်ချတယ်ထင်အုံးမည်။

“ဖိုးလျှံကစကားခင်စွဲစွဲလန်းလန်းရှိပုံပါပဲ”

ထင် . . ထင်။ ဒေါ်လေးအိကအကောင်းထင်တတ်သူပဲ

မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလုပ်သူ့စိတ်ကိုသိမှာလဲ။

“ဒါပေမယ့် စကားခင်ကိုနှစ်လောက်တောင်အလေး

အနက်မရှိတာအမှန်ပဲ”

“ဟင်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိစကားကိုငွေနှစ်မျှင်အံ့သြပြီး ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်လေးဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်။

“ဖိုးလျှံက နှစ်အပေါ်လိုလားနွေးထွေးပါတယ်”

“ဒေါ်လေးအိ”

ငွေနှစ်မျှင်ကဒေါ်လေးကိုမမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်သည်။

မှားနေပြီ အကြီးအကျယ်။

ဒေါ်လေးအမှားကတရားလွန်အမှားကြီး။

ဘာတွေလျှောက်ထင်ပြီးဘာတွေပြောနေတာလဲ။

ဒေါ်လေးနောက်ပြောင်ကျီစယ်နေတာများလား။လုံးဝမဖြစ်နိုင်
တာချည်းပဲပြောနေသည်။

သူ့ထက်သျှံက နှစ်အပေါ်ကို လိုလားနွေးထွေးသတဲ့
ပြောင်းပြန်စကားတွေဆိုပြီး ယတြာများချေနေတာလား
ဒေါ်လေးအိရယ် အံ့ပါရဲ့။

“နှစ်ကသာဖိုးလျှံကိုမုန်းနေတာ”

“ဒေါ်လေးမဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ဘာလို့လျှောက်ပြော
တာလဲ။ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အလိုတော်၊ ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ”

နှစ်ကဒေါ်လေးအိနှင့်မငြင်းတော့ပါ။

ဒီနေ့ဒေါ်လေးအိဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပါ။

Q Q Q Q Q

တံခါးခေါက်သံဖွဖွကြောင့်ငွေနှစ်မျှင်နိုးသွား၏။ ညင်
သာသောတံခါးခေါက်သံကြောင့်သာနိုးလာရတာ။ မျက်လုံးတွေ
အိပ်ရေးမဝသေးဘဲစပ်နေ၏။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်နာရီကိုကြည့်
သည်။ ခြောက်နာရီပင်မထိုးသေးပါ။

သည်လောက်အစောကြီးဘာလို့ လာနှိုးတာလဲ၊ဘာလဲ
ဘယ်သူများဖြစ်မလဲ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းပြီးအခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏။
“ဟင် . . .”

သူ့ထက်သန်မှုကိုမြင်ရသောအခါအလွန် အံ့အားသင့်ပြီး
မလုံမလဲနှင့်ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ဆံပင်တွေကိုသပ်တင်း
စည်းမိသည်။

ဒေါ်လေးအိလား၊ အိမ်ကကောင်မလေးလား ထင်မိတာ
ပါ။ သူ့ထက်သန်လို့မှထင်ထားတာ။

အိပ်ရာနီးစကပိုကရိုပုံစံကလေးကို သူ့ထက်သန်မှု
ငေးမောသွားရသည်။

လက်ရှည်အင်္ကျီကလေးနှင့်ဘောင်းဘီရှည်ကလေးနှင့်
ကလေးလေးလိုအပြစ်ကင်းပြီးချစ်စရာကောင်းသည်။

“ဘာလဲ”

မပွင့်တပွင့်မေးပုံကရှက်စနိုးဟန်ပါသည်။

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

အိပ်ရာထက်က ထပြီးတံခါးဖွင့်ပေးတော့ မလုံမလဲ
ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

နှစ်ပိုပြီးအံ့သြမိသည်။ သည်လောက်အစောကြီးဘယ်
ကဧည့်သည်လဲ။

သူ့ထက်သန်မှုကတကူးတကညာပြောမည်မထင်။

ပြီးတော့သူ့မျက်နှာကပျက်ချင်ချင်။

“ဘယ်သူလဲ”

နှစ်မေးတာကိုမဖြေဘဲ သူ့ကလွည့်ထွက်သွား၏။

နှစ်ကနားလည်ရခက်စွာရပ်နေမိသည်။

သူ့ထက်သန်မှုက သူ့ကိုယ်သူနားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်လာရသည်။ နှင်းဆီအဝါရောင်တစ်ပွင့်နှင့်ရဲလင်းကိုမြင်တော့
သူ့စိတ်တွေဝုန်းခိုင်းကြအောင်ပြောင်းဆန်သွား၏။

ဥာဏ်ဝင်းစာပေ

ညတုန်းကတောင်စကားက “ ချောကလက်ကျွေးမှာ
လား” ဟုသူ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီးနောက်နေခဲ့ပါသည်။ သည်နေ့
ချစ်သူများနေ့မဟုတ်လား။ နှင်းဆီပန်းတွေပေးကြတာဘာမှ
မဆန်း။ သို့ပေမယ့် လေးယောက်ထဲမှာ ရဲလင်းကိုနှစ်ကရွေး
ခြယ်လိုက်တာအခုမှ ဘွားကနဲသိရတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဟုန်းလည်စွာလက်ခံထားတာ။
နှစ်မှာချစ်သူရှိမှန်းသည်မနက်မှ သိရ၏။

ရဲလင်းကလှပသော နှင်းဆီအဝါရောင်ကလေးတစ်ပွင့်
ကိုရိုးတံရှည်ကြီးနှင့်ယူလာပါသည်။

နှစ်နှင့်ရဲလင်းအကြောင်းကိုဒေါ်လေးအိသိမှ သိပါ
ရဲ့လား။ ကြည့်ရတာသိပ္ပံမရသေးပါ။ ဒေါ်လေးအိသိလျှင်လည်း
သူ့လိပ်အံ့သြသွားမှာပါ။ သူ့လိုတော့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မြေငလျင်
တစ်ခုလှုပ်ခါသွားမှာမဟုတ်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ငလျင်လှိုင်းက
ပြင်းထန်လွန်းသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ပြင်ဆင်မထားဘဲ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်မှုက အဓိက
မိကာအရှိက်ထိသွားရသည်။

နှစ်ကိုစကားပင်ဖြောင့်ဖြောင့်မပြောနိုင်တော့ဘူး။
ရင်ထဲမှာနာကျင်လူးလွန်သွားခဲ့ရပါသည်။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင်ကရဲလင်းကိုကြည့်ပြီးအံ့အားသင့်ကာ နေမိ၏။
တစ်ယောက်တည်းတွေ့လိုက်ရတော့ပိုပြီးအံ့သြသည်။

“ဟိုကောင်တွေမပါဘူးလား”

“မပါဘူး”

“နှင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လေးနက်နေသောသူ့မျက်လုံးတွေကို နားမလည်နိုင်ပါ။ ရဲလင်းဘာလို့အစောကြီးရောက်လာတာလဲ။ ဖုန်းလည်းမဆက်။

သူပေးသောနှင်းဆီပန်းကိုယူလိုက်ပေမယ့် ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းမသိ။

ချစ်သူများနေ့ဆိုတာလည်းမေ့နေပါသည်။ ရိုးရိုးပေးတယ်ပဲမှတ်တာပါ။

စကားနည်းနည်းပဲပြောပြီးပြန်သွားတော့ ငွေနှစ်မျှင်နားမလည်စွာကျန်ရစ်ရပါသည်။

သည်နေ့တော်တော်ထူးဆန်းပါသလားဟု နည်းနည်းရယ်ချင်တာပဲရှိသည်။

သက်နဒီဖုန်းဆက်မှပဲဘာဖြစ်မှန်းကိုသိကာ စိတ်ရှုပ်သွားမိတော့တာ။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ငွေနှစ်မျှင်ရယ်နင်ကလည်းဟယ်ဒါတောင်မသိဘူးလား၊ ဒီနေ့ချစ်သူများနေ့လေပြီးတော့ ခုနကပဲ ငါ့ဆီဝဏ္ဏဖုန်းဆက်တယ်၊ သူတို့လေးယောက်စကားများရန်ဖြစ်ကြတယ်တဲ့။ သိလားရဲလင်းလုပ်တာမကြိုက်လို့တဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒါမျိုးမလုပ်အောင်အားဆိုပြီး...”

“ပြန်ကြည့်ရအောင်၊ ငါ့ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင် ကခုမသဘောပေါက်ကာရယ်လည်း ရယ်
ချင်သနားလည်းသနားနှင့်စိတ်လည်းမသက်မသာဖြစ်ရသည်။

နှစ်ဘက်က သူတို့လေးယောက်ကိုထာဝရသူငယ်ချင်း
ပဲမှတ်ယူထားတာ။

ဖူးစာဘက်ကိုသည်လေးယောက်ထဲမှာ ရှာဖွေရွေးချယ်
မှာမဟုတ်။

ရဲလင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖောက်ပြန်သွားပါလိမ့်။ လုံးဝ
မထင်မိခဲ့ပါ။

“ရဲလင်း လုပ်တာမှန်တယ်လို့ ဝဏ္ဏကထောက်ခံအား
ပေးပြီးဇော်နဲ့ညီညီကကန့်ကွက်တားဆီးတော့နှစ်ယောက်
နှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးရန်ထဖြစ်ကုန်ရောတဲ့”

“ဘုရားရေ”

“အဲ့ဒီမှာ နှစ်ယောက်နဲ့နှစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်တာဖြစ်
ဖြေမယ်သူလည်းမရှိ၊ ဆွဲမယ့်သူလည်းမရှိတဲ့ပူးရောင်ကုန်ပြီ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဒုက္ခပါပဲနော်”

“ဇော်နဲ့ဝဏ္ဏက ညီအစ်ကိုပေမယ့် အမြင်မတူဘူးလေ၊
ပြီးတော့ရဲလင်းက နှစ်ကိုချစ်နေတာကြာပြီဆိုပြီးဝန်ခံလိုက်တယ်
တဲ့၊ နှစ်ကိုဆေးရုံပို့တဲ့နေကတည်းကတဲ့နှစ်သူပုခုံးပေါ်မှီပြီး
သတိရတချက်တရတချက် ဖြစ်နေချိန်ကတည်းက ချစ်တာတဲ့
ချစ်လို့ချစ်တယ်ပြောတာတဲ့”

“ဟယ်တော်ပါတော့”

ငွေနှစ်မျှင်က ပါးလေးတွေထူအမ်းသွားပြီး တာမြစ်
မိပါသည်။ ဆက်ပြီးမကြားရဲပါ။ ရဲလင်းကိုဂရုဏာဖြစ်မိတာ
အမှန်။

“နှစ်ရေ၊ နင်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

သက်နဒီကသိချင်စွာမေးလာ၏။

“တကယ်ပါပဲ၊ နှစ်ကနှင်းဆီပန်းပေးတာတောင်
ခိုင်မိဘူး၊ချစ်သူများနေဆိုတာလည်းမေ့နေတာ၊ ရယ်ချင်တယ်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကိုယ့်ကိုယ်ကို . . အံ့ပါရဲ့ဟယ်၊ ငါဘာနေမှန်းတကယ်မတွေးတာသက်နဒီရဲ့၊ ရဲလင်းကလည်းဒန် ကြိုက်စရာရှားလို့ နှစ်ကိုကြိုက်စရာလား”

“အဲ့ဒါပဲဇော်တို့ ညီညီတို့က မကျေနပ်တာ”

“အေးလေဟယ်၊ ငြင်းရလည်းခက်တယ်၊ လက်ခံလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

အမှန်တကယ်တွေဝေသွား၏။

ရဲလင်းက ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါ်ခေါက်လည်းဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း” ဟုခေါင်းမခါရက်ပေ။

လက်ခံဖို့ ကျတော့လည်းနှစ်သူ့ကို နှစ်ချစ်ပါရဲ့လားနဲ့ ခုန်ရဲ့လား။

သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ပဲရှိတာလား ဆိုတာခွဲခြားဆန်းစစ်ရအုံးမယ်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“နှစ်”

“ဟင်”

“နင်ငြင်းလိုက်ရင် သူ့အရမ်းရှက်သွားမှာပဲ”

သက်နဒီက ရဲလင်းအတွက် တွေးပူနေ၏။

ငွေနှစ်မျှင်က တိတ်တဆိတ်စဉ်းစားနေမိသည်။ အဲ့ဒါကြောင့်ဖိုးလျှံက မျက်နှာကြီးပုပ်ဆိုးညိုပှောင် နေတာကိုးဟု နားလည်သွား၏။

သူကစကားခင်ရှိတယ်ဆိုပြီးအိမ်မှာ မော်ကြားမြောက်ကြွနေတာမဟုတ်လား။

“နှစ် သေချာစဉ်းစားနော်” ဟုဆိုပြီးသက်နဒီက ဖုန်းချသွား၏။

ရဲလင်းက နှစ်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်မခံသေးပါ။ ကပ်ဆင့်စကားကအရင်ဦးဆုံးရောက်လာခဲ့တာပါ။

“ကော်ဖီသောက်ရအောင်နှစ်ရေ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဒေါ်လေးအိပ်ယမ်းခေါ်တော့မှအတွေးစတွေ ပြတ်
တောက်ကုန်ပါသည်။

“အိတူမလေးကစွဲပါတယ်နော်၊ တွေ့လား” ဟုနှင်းဆီ
ပန်းခိုင်ရိုးတံရှည်ကလေးကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး ဒေါ်လေးအိ
က ဦးဖြိုးကိုပြောလိုက်၏။ ဦးဖြိုးက ဟက်ကနဲရယ်သည်။

“သူတို့ မြန်မြန် အိမ်ထောင်ကျသွားတော့လည်း အေး
တာပေါ့အနှောင့်အယှက်ကင်းသွားတယ်”

ဦးဖြိုးကိုဒေါ်လေးအိက မျက်စောင်းရွယ်သည် ဖိုးလံ့
သူ့ကူရည်စားရတော့သည်လိုမပြောဘူး အိတူမလေးနှစ်တို့
တော့ပုစိစလက်ခတ်ပြောရက်လိုက်တာဟု ခပ်တိုးတိုးမတော့
မနပ်ဆို၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အတူတူပါပဲ နှစ်ယောက်စလုံးတို့
ပြောတာပါ”

ဦးဖြိုးက ပြန်ဖြေရှင်းရပါသည်။

ခုံမှာမတ်မတ်ထိုင်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲငြိမ်
နေသူက သူ့ထက်သျှံ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပြီ။

“ဒေါ်လေးအိ မဟုတ်တာတွေလျှောက်မထင်နဲ့နော်၊
ခဲလင်းကသူငယ်ချင်း၊ သူကရိုးရိုးပေးတာပါ။ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ
မဟုတ်ဘူး။

“ဟင်”

ငွေနှစ်မျှင်ကိုဒေါ်လေးအိက အထူးအဆန်းကြည့်၏။

“နှစ်ဘယ်တုန်းကညာတတ်သွားတာလဲဟင်၊ ခုနပဲ
သက်နဒီကဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုကောင်လေးတွေစကား
အားရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို နှစ်ပြောတော့တမျိုး၊ ဘယ်ဟာယုံရမလဲ”

“အလကားပါ၊ ဒေါ်လေးရယ်၊ သက်နဒီက လျှောက်
ပြောနေတာပါ၊ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟောတော့ ညာပြီးရင်ညာရင်းပါလား”

ဒေါ်လေးအိက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ညာပါရစေဒေါ်လေး။

တစ်သက်လုံးညာချင်ပါတယ်။

ရဲလင်းကိုခေါင်းမညှိမ့်နိုင်သရွေ့ညာနေမှဖြစ်မယ်။
သူ့ချစ်တာကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်နေမှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ။

သူ့ထက်သူ့က နှစ်ကိုအေးစက်စက်ကြည့်ပြီး ထထွက်
သွား၏။ ဒေါ်လေးအိကနားမလည်စွာနှင့် “ဖိုးလျှံကဘာဖြစ်
သွားတာလဲ” ဟုဦးဖြိုးကိုမေးသည်။

“ငါ့သိပါမလားကွာ၊ မင်းနဲ့ငါအတူတူထိုင်နေကြ တာပဲ
သူကငါ့ကိုဘာမှမပြောမသွားဘဲငါကအကြားအမြင်ရပြီး
သူ့ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာသိရအုံးမှာလား”ဟု ခွတီးခွကျဘု
ဂလန်စကားနှင့်တုန်ပြန်၏။

“ဟင်း ဒီမနက်ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး”

ဒေါ်လေးအိကညည်းသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင်က ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်စားသည်။ ကော်ဖီ
သောက်သည်။ အသားညှပ်စင်းဒဝတ်၍တစ်ခုစားသည်။

တစ်ယောက်တည်းစားပွဲမှာ ကျန်ရစ်ရင်းဘာဆက်
လုပ်ရမလဲဆိုတာစဉ်းစားမရ။

လောလောဆယ်ရဲလင်းနှင့်မတွေ့ချင်။

ဟိုသုံးယောက်နှင့်လည်း မတွေ့ချင်။

ရှောင်နေတာကောင်းလိမ့်မည်။

သူတို့နောက်ထပ်ရန်ဖြစ်အုံးမှာလည်းစိုးသည်။ ဇော်
နှင့်ဝဏ္ဏကညီအစ်ကိုဆိုတော့ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး အမြဲတွေ့
နေရတာမို့ သည်အကြောင်းကိုစကားစမိလျှင် အခြေအတင်
ဖြစ်ကာ ထထိုးနေကြအုံးမည်။

ဇော်နှင့်ဝဏ္ဏစိနှစ်ဖုန်းဆက်ရမလား။

ဘာမှမသိသေးသလိုပဲ ဆက်နေသွားရမလားရဲလင်း

ရယ်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဘာလို့များနှင့်စိတ်တွေထူးကဲသွားရတာလဲ။ သူငယ်
ချင်းသံယောဇဉ်ပဲပိုမီကောင်းဘူးလား။ နင်ဘာလို့အဖြူရောင်
သံယောဇဉ်ကို ညှစ်ထေးအောင်လုပ်ရတာလဲ။

နင်မသိလို့ပါရဲ့လင်း။

ငါကလေအဲ့ဒီအဖြူရောင်သံယောဇဉ်ကို မြတ်နိုးလွန်း
လို့ စွန်းထင်းသွားမှာသိပ်ကိုကြောက်ခဲ့တဲ့သူပါ။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဂစ်တာသံချိုချိုငြိမ်ငြိမ်လေးကနားထဲမှာ စွဲနေသည်။
မောပန်းနေသောနှလုံးသားမှာ အေးမြဆွတ်ပျံ့ဖွယ်
ရာသီဥတုလေးကြောင့်ပိုပြီး ငြိမ်ညောင်းသာယာလာသည်။
မြို့ပြရဲ့မွန်းကျပ်မှုတွေနဲ့ ကင်းဝေးရာလမ်းလျှောက်ရတဲ့
အရသာကထူးခြားကောင်းမွန်လွန်းပါတိ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သဲမှုန်တွေထဲကို ခြေဖမိုးလေးမြှုပ်ကြည့်ကာ ပြန်ထုတ်
ကြည့်ကာနှင့် ငွေနှစ်မျှင်သဘောတကျဆော့ကစားနေမိသည်။

“ဟေ့ နှစ်နှစ် ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

ဂစ်တာဝိုင်းကနေ ရဲလင်းကအသံကျယ်ကျယ်မြှင့်ကာ
အော်မေးသည်။

ငွေနှစ်မျှင်က လေမှာတဖတ်တဖတ်လွင့်နေသော အနား
မညီမညာသည့် ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်ပျော့ပျော့ဂါဝန်လှလှလေးတို့
မကာကျန်လက်တဖက်က မြှောက်ပြန့်တံဆက်ရင်း..

“လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့.”

“အဝေးကြီးမသွားနဲ့.. မိုးရွာတော့မှာ”

သတိပေးစကားကို ငွေနှစ်မျှင်ကပြုံးရယ်ကာသိပ်
အရေးမစိုက်။

မိုးရွာတော့ရောဘာဖြစ်လဲ ပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်ကြီး
ပေါ်မိုးရွာလိုက်တဲ့ရှုခင်းကိုနှစ်ခြိုက်စွာ ကြည့်ချင်သေးသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ရွာပါမိုးရယ်..

နှစ်နှစ်ရင်ထဲလန်းဆန်းရွှင်မြူးသွားအောင် သွန်းဖြိုးလိုက်
စမ်းပါနော်။

ငွေနှစ်မျှင်က ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ခုန်စွစွ
နှင့်ဆော့ကစားလာသည်။

မိုးအုံ့လာသောကမ်းခြေမှာ ရေကူးနေသူတွေက
ဘန်ဂလိုတွေပေါ်ပြေးတက်သွားကြသည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လူမရှိသလောက် ရှင်းလွှားသည်။
လေကတဟူးဟူးနှင့်အားကောင်းစွာတိုက်ခတ်လာသည်။

လှိုင်းလုံးတွေက ဖြူဖွေးစွာတဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်နေသည်။
လှိုင်းစီးချင်လိုက်တာ။

ငွေနှစ်မျှင် ရဲ့မျက်နှာကို လေပြေညှင်းတွေက တိုးဝှေ့
တိုက်ခတ်လာသည်။

လေတိုက်ခတ်နှုန်းကပြင်းထန်လာသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဝေါ. . ဝေါ နှင့်မြည်နေတာလေတိုက်ခတ်သံလား။
လှိုင်းတံဖိုးတွေရဲ့အသံလား။

နှစ်နှစ်မသဲကွဲ။

ဒါပေမယ့် သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းနေတော့ငွေနှစ်မျှင်
မကြောက်ပါ။ ကြောက်စိတ်မဝင်ဘဲ မြူးပျနေသည်။

ဂါဝန်ဖားဖားလေးမကာ မကာသီချင်းတောင်အော်
ဆိုပစ်ချင်သေးသည်။

ဒီဂါဝန်ဖက်ဖူးစိမ်းလေးက ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းရဲ့ ချစ်ဇနီး
ဗစ်တိုးနိုယားဝတ်ဆင်တဲ့ ဂါဝန်နှင့်ပုံစံတူအောင် သေသေချာချာ
ချုပ်ဝတ်ထားတာ။

သူ့ဝတ်စုံကို မမှီပေမဲ့ နှစ်နှစ်က အတော်သဘောထူ
တာမို့ ကမ်းခြေဝတ်စုံအဖြစ်ထည့်ယူလာခဲ့တာ။

သူမပြေးလွှားဆော့ကစားနေဆဲမှာ။

“နှစ်နှစ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟင်”

အဝေးကပြေးလာသူကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိတာနှင့်
သူမကောင်းစွာမှတ်မိသည်။

“သူ့ထက်သျှ”

“နှင့်တို့မြင်လို့ပြေးလာတာ၊ မောသွားတာပဲကွာ”

“နှင်ကဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အပန်းဖြေဖို့ပေါ့”

“နှစ်နှစ်သွားလို့တမင်လိုက်လာတာမဟုတ်လား”

“နှင်ထင်ချင်သလိုထင်ဟာ”

“သူ့ဆံပင်လေးတွေမှာလွင့်ပြီး နဖူးပြောင်ပြောင်
ဝင်းဝင်းကတစ်ချက်တစ်ချက်ပေါ်သွားတာကို အမှတ်တမဲ့
မေးကြည့်မိသည်။

“နှစ်နှစ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ခဏလောက်စကားပြောရအောင်”

“ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ်လည်းနှစ်နှစ်ရဲ့ရန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး”

“အမယ်. . သူ့ကိုယ်သူများကိုယ်တဲ့”

“အဲဒါအရေးမကြီးဘူး. . နှစ်နှစ်ငါတို့ဘန်ဂလို ပြန်ဝင်
မှဖြစ်မယ်”

သူ့ထက်သျှံက ပင်လယ်ပြင်က လှိုင်းလုံးတွေဖက်
လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာစိုးရိမ်မကင်းသလိုသတိပေးသည်။

“နှစ်နှစ်အတွက်စိတ်ပူလို့ကိုယ်ပြေးလာတာ၊ တစ်
ယောက်ထဲရှေ့ဆက်မသွားနဲ့တော့”

“သွားမှာပဲ”

“ကျွတ်. နှစ်နှစ်ရာ တစ်ခါတလေတော့ကိုယ့်စကားကို
နားထောင်ပါ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“နားမထောင်ပါဘူး”

“မိုးရွာတော့မှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ရွာပစေ”

“မိုးရွာရင်၊ ရေတွေတက်လာမှာကွ. . ဘာသိလို့လဲ”

“နှစ်နှစ် ရေကူးတတ်တယ်”

“ပြောမရရင်လည်း ဆက်လျှောက်ကွာ. . ကိုယ်ပါ
လိုက်မယ်”

နှစ်နှစ်သူ့ကိုနှင့်မထုတ်နိုင်ဘယ်တုန်းကမှ. မျက်နှာ
ကြောမတည့်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါအဖော်ရတာကိုကြိတ်ပြီးဝမ်းသာ
သွားရပါသည်။

“ဟိုကောင်တွေက မလိုက်ဘူးတဲ့”

“အဲဒါပြောမလို့ နင်သူတို့နဲ့သိပ်ရောတာပဲ၊ ယောက်ျား
ဆိုတာယောဇနာပဲဟ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မကောင်းဘူးပေါ့”

“နှစ်နှစ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်သူတို့က နှစ်နှစ် အပေါ်မှာအရမ်းကောင်းတဲ့သူတွေ..”

“ဘယ်လောက်ပဲကောင်းစမ်းပါစေ၊ ကိုယ်တော့မျက်စိ စပါးမွေးစူးတယ်ကွာ..၊ ကြည့်မရပါဘူး၊ မင်းအနားမှာ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်မှမမြင်ချင်ဘူး”

သူ့ထက်သန်သည့် မမျှော်လင့်ပါပဲရင်ထဲကစကားကို ခွန်းခြွေမိသည်။

“နှစ်နှစ်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“မကြားရဘူး”

“ချစ်တယ်”

“ဟင်း.. ဟင်း”

သူ့ထပ်အော်ပြောတော့နှစ်နှစ်က မျက်နှာလေး မော့လှန်ပြီးအော်ရယ်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ကြည့်စမ်း.. ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ရှင် ကလေး။

သူ့ထက်သန်ကနုတ်ခမ်းတစ်ချက်ဖိကိုက်ကာ သူမကို အပြစ်မယူလိုသောနူးနူးညံ့ညံ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်သာကြည့်မိ သည်။

ကိုယ်ဘာလို့စိတ်မဆိုးမိပါလိမ့်။

အရင်ကဆိုရင် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ရင်နာရမှာ အခုတော့သူမရဲ့ လှောင်ပြောင်ရယ်သံလေးကိုပင် ချစ်ချစ်နှင့် ခွင့်လွှတ်မိလေးသည်။

ကိုယ်ဘယ်တုန်းကစပြီး ဒီလောက်ထိပြောင်းလဲသွား ခဲ့ပါလိမ့်။

“ငွေနှစ်မျှင်က အနိုင်ယူတတ်တယ်၊ စကားပြောလည်း ခိုင်းတယ်၊ စဉ်းစားပါဦး သူ့ထက်သန်ရယ်.. နင်နဲ့ငါနဲ့က ပြဒါး တလမ်း သံတစ်လမ်းပါ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“အဟင်း..ဟင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မရယ်ပါနဲ့၊ ငွေနှစ်မျှင်ရယ်၊ ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာဆက်ပြီး အောင့်မထားနိုင်လို့.. မမျှသိပ်နိုင်လို့၊ သာဖွင့်ပြောရတာ ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်မှလည်းကိုယ်သိပ် ကြောက်တယ်”

ငွေနှစ်မျှင်သည် သူ့ကိုထပ်ပြီး လှောင်ရယ်ဖို့ကြိုးစား ပေမဲ့ နွေးထွေးရီဝေလှသော သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်ကြောင့် ဗြုန်းခနဲ ရှက်သွားရကာ ခေါင်းငုံ့ချမိသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားသွားရတာမို့ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သည်။

“နှစ်နှစ်၊ ဟေ့ နှစ်နှစ်၊ မပြေးနဲ့လေ”

သူ့ထက်သျှံက ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာသည်။

“နှစ်နှစ်”

“အို”

လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကိုလှမ်းဆုပ်လိုက်တော့ ခြေ လှမ်းတောင်ဖျိပ်သွားရသည်။

“ကိုယ်ပြောတယ်၊ မိုးရွာတော့မယ်လို့”

မိုးကဗြုန်းခနဲရွာချလိုက်သည်။

သဲသဲမဲမဲဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းပင်ရွာချလိုက်တာ။

ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမိုးရွာတဲ့မြင်ကွင်းဟာနှစ်နှစ်တင် သလိုကဗျာမဆန်။

ချက်ချင်းလိုပဲ ချမ်းတုန်အေးစက်လာသည်။

မိုးသံတွေ လှိုင်းသံတွေကြားမှာ စကားတောင် ပြောလို့ မရတော့ပါ။

ခုမှပဲ ရုတ်တရက်နှစ်နှစ်စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာသည်။

“သူ့ထက်သျှံ”

သူ့လက်မှောင်းကိုအားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“နှစ် အရမ်းချမ်းတယ်”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကိုယ်ရှိတယ်”

ကျောက်ဆောင်အကွယ်လေငြိမ်အံ့တနေရာသို့
နှစ်ကိုသူ့ဆွေခေါ်သွားသည်။

မိုးသည်းထန်သော ကမ်းခြေလွင်ပြင်သည်ချမ်းစိမ့်မှုနှင့်
စိုးရိမ်မှုကိုပေးတတ်ကြောင်းနှစ်သိသွားရသည်။

“ချမ်းတယ်၊ ချမ်းတယ်”

မေးချင်းရိုက်လာကာနှစ်ထပ်တလဲလဲညည်းညူမိတော့
သူ့ထက်သျှံက နှစ်ကိုဖြုန်းခနဲရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲမြုပ်သွားအောင် ဖက်ထားကာ နှစ်ရဲ့
ငယ်ထိပ်လေးကိုသူ့မေးစေ့နှင့်ဖိကပ်ထား၏။

နှစ်ရင်ထဲဘယ်မျှ လုံခြုံအားရှိပြီး နွေးထွေးသွားရသထဲ
ဆိုတာ ပြောမပြတတ်တော့ပါ။

သူ့ရင်ခွင်မှာ တွယ်ကပ်ငြိမ်သက်ရင်းရင်းထဲမှာ တစတစ
ပူနွေးတုန်ရီလာရသည်။

ချမ်းနေတာတွေမေ့ပြီးရင်ခုန်လာသည်။

“ချမ်းသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

မျက်နှာမော့ကာ ဖြေတော့ သူ့နှစ်နှစ်ကို မြတ်နိုးစွာ
နမ်းရှိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးလေးရဲ့အထိအတွေ့ကိုနှစ်ဘယ်
တော့မှမမေ့နိုင်မည်မထင်။

မျက်နှာပေါ်မိုးရေတို့ပက်ဝင်နေသော်လည်း နှစ်နှုတ်
ခမ်းလေးတွေကကြည်နူးစွာပြုံးနေရသည်။

“နှစ်နှစ် . . နှစ်ရေ”

“ဟင်”

“မိုးတွေဒီလောက်ရွာနေတာဝရံတာမှာ အိပ်ပျော်နေရ
သလား၊ ကြည့်စမ်း၊ နေမကောင်းဖြစ်တော့မှာပဲ”

သူမကိုလှုပ်နှိုးကာ မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်သော
ဒေါ်လေးကိုတွေ့တော့နှစ်အံ့သြငြိမ်သက်နေမိသေးသည်။

ဘုရားရေ . . ခုနက အိမ်မက်ပေါ့ . . တကယ်ပဲအဲ
'အစဉ်တကျနှင့် အကွက်တကျမက်တဲ့အိပ်မက်လေး အလွန်
လှပညင်သာတဲ့အိပ်မက်ပါလား။"

"ဟဲ့ . . ထလေ၊ နှစ်ရယ် အသားတွေအေးစက်နေပြီ
ကြည့်စမ်း"

နှစ်နှစ်သည် သူမနှုတ်ခမ်းဖူးလေးကိုလက်ဖမိုးနှင့်
ပွတ်တိုက်ကာ ရေတွေသုတ်ရင်းထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကြောင့်
ရင်တုန်မပြယ်နိုင်သေးပါ။ ရှက်စိတ်ကလည်းပျံ့နှံ့လာသည်။

"ဖိုးလျှံ ဝရံတာထွက်ကြည့်ပြီး နှစ်အိပ်ပျော်နေတယ်
ပြောလို့ လာကြည့်တာ တကယ်ပဲ အိပ်နေတယ် အံ့ရော"

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

"ဟင်"

ငွေနှစ်မျှင်ကြွေမှုသွားသော နှင်းဆီပန်းကလေးကိုကြည့်
အေးသောနှင်းဆီအတူအံ့သြသွားမိသည်။

နှင်းဆီအဝါကလေးကို ဘယ်သူကရက်ရက်စက်စက်
မြှုပ်နှံလိုက်တာလဲ။

ဒါဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဒေါ်လေးရေ ဒေါ်လေးအိ”

“ဟဲ့ အော်လိုက်တာဒီမှာရှိပါတယ်”

ဒေါ်လေးအိက အနားရောက်လာပြီး စားပွဲပေါ်က ပန်းကိုတွေ့သွားသည်။

“ဟယ် ခြွေပစ်လိုက်တာလား”

“ခြွေမလား.. ခြွေစရာလား ရဲလင်းပေးတဲ့ပန်းကို နှင် ကခြွေစရာလားဒေါ်လေးရဲ့အဲဒါဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

ငွေနှစ်မျှင်က ငိုသံပါနှင့်မေး၏။

“ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

ဒေါ်လေးအိလည်းအံ့အားသင့်နေသည်။

“ဒေါ်လေးနော် ဒီအိမ်မှာ နှစ်တိုလေးယောက်ပဲ ရှိတာ ဘယ်သူလုပ်တာလဲရအောင်မေးပေး”

“ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးနဲ့ အကူကောင်မလေး လည်းရှိပါသေးတယ်”

“သူတို့က လုပ်မလားလုပ်ရဲမလား”

ဒေါ်လေးအိတချက်စဉ်းစားပြီးမှ

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုဖိုးလျှံပေါ့” ဟုရေရွတ်၏။

“ခေါ်မေးပေး၊ သေချာအောင်”

ငွေနှစ်မျှင်ကိုနှစ်သိမ့်ကာ ဒေါ်လေးအိက ဖိုးလျှံကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဖိုးလျှံရေ သားခဏလာအုံး”

ဖိုးလျှံက ပြန်မထူးပါ။ ဘာသံမှမကြားရ၊ တမင် ကြားချင်ယောင်ဆောင်နေပြီလား။

“ဖိုးလျှံရေ”

ထွက်လာတာက ဦးဖြိုး။

“ဘာလို့လဲကွ၊ ရေချိုးနေလားမှမသိတာ ထင်ကြေးနှင့် ခေါ်မုန်း၏။

“ဒီမှာလေ၊ နှစ်ရဲ့နှင်းဆီပန်းကလေး ကြွေလို့ ဘယ်သူ
လုပ်မှန်းမသိဘူး”

“သူ့ဟာသူကြွေတာနေမှာပေါ့”

“ပေါက်ကရ ပြောပြီ။ ကြွေမလား၊ ဒီလောက် လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ်ဒါတုမင်ခြွေသွားတာ”

“အိရာ၊ မင်းမြင်လို့လား”

ဦးဖြိုးက ပြဿနာ၏အရင်းအမြစ်ကိုမစူးစမ်းသေးစဲ
အရင်ဦးဆုံးသူတူဘက်ကနေကာကွယ်ဖာထေးစကားဆို၏။

“မမြင်လို့မေးကြည့်မှာလေ”

သည်လိုဆိုတော့ဒေါ်လေးအိလည်းမခံချင်ပြီ။

“လူကြီးပီပီမျှတတဆုံးဖြတ်ပြောဆိုပါ”

“ဟေ”

ဒေါ်လေးအိ၏ မာကျောပြတ်သားသော စကားကြောင့်
ဦးဖြိုးက မျက်နှာပျက်သည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မင်းတူမက ပြဿနာအိုးလေး၊ ဒုက္ခအိုးလေး”

“ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုဖြိုးရှင်တူကမှ ပြိုလ်
ကောင်လေးအရှုပ်ကောင်လေး”

ဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိတစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကား
များကုန်၏။

“ဒီကိစ္စကို ရှင်ဘယ်လိုရှင်းမလဲစောင့်ကြည့်မယ်။ ရှင်
မတရားဆုံးဖြတ်ရင် အိတို့မနက်ဖြန်ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်မယ်”
ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်စကားကိုဆိုလိုက်၏။

“ဪ မင်းကဒီဟာလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါ့ကို
တောင်ပြတ်နိုင်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

ဦးဖြိုးကရင်နာသလိုမေးသည်။

“ရှင်ကရော ရှင်တူဘက်ကပဲဘာမဆိုမျက်နှာလိုက်
မှာပဲမဟုတ်လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင်ကဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိစကားများတာကို
စိတ်ပျက်စွာနှင့်ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ . . ရှင်ခေါ်လေး၊ ရှင်တူကိုမေးလေး၊ ရှင်တူကို
ဝန်ခံခိုင်းတောင်းပန်ခိုင်းလေ”

“ဘာမှန်းမသိသေးဘူး တောင်းပန်ခိုင်းတာကအရင်
သူမှားမှသူတောင်းပန်မှာပေါ့”

ဦးဖြိုးကထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးနှင့်အိမ်မှာခေါ်ထား
သောပူစူးမကိုအရင်မေးသည်။

မေးပြီးသောအခါ ဦးဖြိုးသက်ပြင်းရှိုက်၏။ သူ့တူ
လက်ချက်ဆိုတာသူသိနေပြီ။ သို့သော် သူ့အနွှဲမပေးချင်။

ဖိုးလျှံက ဘာလို့သည်လို့လုပ်ရတာလဲ။

ဖိုးလျှံမှားတာတော့သေချာပြီ။

နှစ်ကိုဖိုးလျှံကဝန်ခံတောင်းပန်လျှင် သူ့ကိုကြည့်လာ
မည့်အိမျက်လုံးတွေကိုသူမလိုချင်။

အိကသူ့ကိုအပြတ်ပြောရက်သည်။

ဖိုးလျှံကြောင့်ဖြစ်ရသောကိစ္စကို သူ့အပေါ်လုံးဝလွှဲချ
အနိုင်ပိုင်းသည်။ သူ့မှာလည်းခံစားချက်တစ်ခုတော့ကိန်းဝပ်
သွား တာအမှန်ပါ။

အိကသူ့အပေါ်အထင်လွှဲနေသည်။ သူ့ကဖိုးလျှံနှင့်
ပတ်သက်လျှင် တရားမျှတမှုမရှိ။ မျက်နှာလိုက်သည်။ ဘက်ပင်း
ချင်တာလည်းဝန်ခံပါသည်။

သို့ပေမယ့်အိက အဲဒီလိုပြောလာတော့ စိတ်မကောင်း။

“ဖိုးလျှံ . . သား”

ဦးဖြိုးကမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် လှမ်းခေါ်၏။

“ဗျာ . . ဦးဖြိုး၊ သားခုမှရေချိုးပြီးတာ၊ ဆင်းလာမယ်
ဧကစောင့်”

သူ့ထက်သျှံကပြန်အော်ပြော၏။

ဒေါ်လေးအိက ဦးဖြိုးကိုမျက်စောင်းရွယ်သည်။

စိတ်နာတာ ဟုတ်ပေမယ့် နှုတ်ကအပြတ်စကားကို
ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဘာလို့ပြောမိသလဲမသိ။

သူ့အပေါ်အိ ပြောလိုက်တာများ လွန်သွားပြီလား။
တကယ်ဆို 'ရှင်မျှတစာဆုံးဖြတ်ပါ' ဟုပြောလျှင်လုံလောက်ပြီ
အိမ်ပြန်တော့မည်ဆိုသောစကားကိုသူတော်တော်ခံပြင်းနာကျင်
သွားပုံပါ။

ကိုယ့်ဘက်ကလွန်သွားလည်း မတောင်းပန်ချင်ပါ။
သူဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာနားထောင်ကြည့်ပြီးမှပဲ တောင်းပန်
စရာရှိ တောင်းပန်လိုက်မည်။

သူ့ထက်သျှဆင်းလာသောအခါ သုံးယောက်စလုံး
ဝိုင်းကြည့်သည်။ စားဖွဲ့ပေါ်ကပွင့်ဖတ်ကြွေများကိုဖျတ်ကနဲ
ကြည့်ကာသူ့ကိုဘာကြောင့်စုပုံကြည့်နေသလဲသူနားလည်
သွား၏။

သူလုံးဝနံခံမှာမဟုတ်။

သူလုပ်တာပေါ်လွင်နေလည်း သူကဝန်ခံမှာမဟုတ်။

ဒေါသနှင့် ခြေမပစ်ပြီးဆူဆူကြီးသွားရသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ပြဿနာအိုး တုတ်နှင့်ထိုးမိပြီ။

ငွေနှစ်မျှင်ပေါက်ကွဲတော့မှာလည်းသိသည်။

သည်လိုမလုပ်သင့်မှန်းလည်းသိသည်။

ဘာလို့ဒေါသနှင့်ပေါက်ကွဲပြီး နှင်းဆီပန်းကိုအပြစ်ရှာ
မိသလဲမသိပါ။

သူ့ကိုသူလည်းရေးတေးတေးနားလည်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ .
ငွေနှစ်မျှင်ကိုနှစ်သက်နေမိပြီလား။သူမကြိုက်လျှင် ဘယ်သူ
ဘာပေးပေးမနာဖြစ်စရာမလိုပေါက်ကွဲခံစားစရာမလို။

သူဘာလို့အူတိုနုမျောမိသလဲ။

သူမနာလိုဖြစ်လွန်းလို့ပူစပ်ပူလောင်နှင့် နေမရထိုင်မရ
နှင်းဆီပန်း အဝါကအေးကိုတစ်စစီဖွဲ့ခြေမပစ်လိုက်မှာပဲဒေါသ
အနည်းငယ်ပြေသွားသည်။

ငွေနှစ်မျှင်ကိုဘယ်သူမှမချစ်ရ။ ဘယ်သူမှချဉ်းကပ်
ခွင့်မပြု။ သူ့အတွက်နှင့် လောဘကိုသူမလိုနိုင်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“သား၊ ဖိုးလျှံဒါသားလုပ်လိုက်တာလား”

သူဝန်မခံလည်း သူလုပ်တာကိုဦးဖြိုးရော ဒေါ်လေးအိ
သာမကငွေနှစ်မျှင် လည်းသိပြီးလောက်ပြီ။

“ဟုတ်လားသား”

သူ့ထက်သျှံနှင့်ဦးဖြိုးမျက်လုံးခြင်းဆုံမိကြ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝသားမလုပ်ဘူး”

ဦးဖြိုးက သူ့ထက်သျှံကိုကြည့်ပြီးသိလိုက်၏။

ဝန်ခံမှာမဟုတ်။ ဖိုးလျှံသတ္တိမရှိ။

“သားမလုပ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မလုပ်ဘူး”

“ဟင်”

ဒေါ်လေးအိက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းညာရသလား
ဟုစိတ်ဆိုးသွားပေမယ့် ဦးဖြိုးကသူ့တူ၏ခံစားမှုကိုယောက်ျား
ချင်းမို့ ဘွားကနဲနားလည်သွားရပြီ။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဝန်ခံလျှင် အရှက်ကွဲတော့မည်။

ဒါမျိုးကိုအားလုံးရှေ့မှာဖိုးလျှံက ပွင့်လင်းစွာဝန်ခံရဲမှာ
မဟုတ်ပါ။

ဖိုးလျှံ . . သား တူကလေး မင်းနှစ်နှစ်အပေါ် အရှုံးကြီး
ရှုံးသွားပြီပဲ။

မျက်လုံးနှင့်ပြောမိသည်။

ငုပ်လျှိုးနေသည့်အချစ်စိတ်ဘွားကနဲပွင့်ထွက် သွားခဲ့ပြီ။

ဆက်လက်ထိန်းချုပ်မရတော့။

“ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်သွားစရာရှိသေးတယ်၊
ညမပြန်လာမယ်”

သူ့ထက်သျှံက ရှောင်ထွက်သွားဖို့ရည်ရွယ်လိုက်၏။
ဒေါ်လေးအိက . .

“ဖိုးလျှံမလုပ်ရင်ဒါဘယ်သူလက်ချက်လဲ”

ဟုဒေါသနှင့်မေးလာ၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ဟ. . သူမဟုတ်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီပဲ”

“ရှင်နော် ကိုဖြိုး”

ဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိစကားများရပြီ။

သူ့ထက်သျှံက မျက်မှောင့်ကျုံ့ပြီး စိတ်ညစ်သွား၏။
သူ့ကြောင့်ဦးဖြိုးနှင့် ဒေါ်လေးအိစကားမများစေချင်ပါ။
အခြေအတင်မဖြစ်စေချင်။

သူ့ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်လျှောက်လာခဲ့၏။

“နေအုံး”

ငွေနှစ်မျှင်၏အသံကစူးကနဲထွက်လာသည်။

“ဘာလို့ငါ့နှင်းဆီကိုခြွေပစ်တာလဲ”

“နင်ဘာလို့စွပ်စွဲနေတာလဲ”

“နင်မလုပ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“ဟ. . ငါ့ကို အသားလွတ်ကြီးစွပ်စွဲနေပါလား။
နင်မြင်လို့လား ဘယ်သူမြင်လဲ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ထက်သျှံက လုံးဝအလျှော့မပေး။

“ပူစူးမ နင်တွေ့လား”

ငွေနှစ်မျှင်က လှမ်းမေး၏။ ပူစူးမက မပြောရဲ။

“ပြောလေ”

နှစ်ဦးအော်သံကြောင့်ပူစူးမလန့်သွား၏။

“နှစ်မအော်နဲ့လေ၊ ပူစူးမကိုသွားဆွဲမထည့်နဲ့” ဟု

ဒေါ်လေးကဝင်ဟန့်တားသည်။

“ကြောက်လို့မပြောရဲတာပေါ့”

သူ့ထက်သျှံက ငွေနှစ်မျှင်ကို အေးစက်စက်ကြည့်သည်။

ငွေနှစ်မျှင်က နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်၏။

“သက်သေရှာမနေနဲ့၊ ငါဝန်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင်တော်တော်လူပါးဝပါလားသူများပေးထားတဲ့
အမှတ်တရပစ္စည်းကိုဖျက်ဆီးပစ်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေတယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ထက်သျှက တဝန်းဝန်း နှင့်လျှောက်သွား၏။

“အေး၊ နင်လုပ်လို့ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးပြဿနာတက်
လိမ့်မယ်သိလား”

ငွေနှစ်မျှင်က အော်ပြောလိုက်၏။

သူကလုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပဲ အပြင်ကိုထွက်သွား၏။

ဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိပ်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်ကြည့်ကာငြိမ်နေ၏။

ငွေနှစ်မျှင်ကပင့်သက်ရှိက်ကာ “ပူစူးမ . . သိမ်းလိုက်
တော့” ဟုဆိုမိ၏။

သူဝန်မခံရဲတာကိုစိတ်တိုမိသည်။ ဝမ်းနည်းမိသည်။
ဘာလို့သတ္တိမရှိရတာလဲ။

“စကားခင်” ရောက်လာတော့ နှစ်ရင်ထဲမှာ မုန်းတီး
နာကျင်ခြင်းတွေမနာလိုခြင်းတွေပြည့်လျှံလာခဲ့ဖူးပါသည်။ နှစ်

စိတ်ကိုနှစ်နားမလည်။ မယုံချင်။ ရှက်ရွံ့အားငယ်စွာ သိမ်ငယ်
ဝမ်းနည်းစွာနှင့် အိမ်ပြန်သွားခဲ့မိသည်။

သူ့အလှည့်ကျတော့သူကပေါက်ကွဲပြသည်။

သူ့အရမ်းလွန်သည်။

နှစ်ကိုချစ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့။

မနာလိုဖြစ်မိရင် ဖြစ်မိတယ်ပေါ့။

သည်လောက်သိတာအောင် ပေါက်ကွဲသွားတာကို

တန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ပြီး ဝန်မခံ။

နှစ်နှင့်ကိုစိတ်နာမိတော့မယ်။

Q Q Q Q Q

ဦးဖြိုးဖုန်းဆက်လာတော့ သူ့ထက်သန်မြန်မြန်ပြန်လာ
ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်လေးအိက အိမ်ပေါ်ကဆင်းတော့မည်တဲ့။ နှစ်က
လည်းသူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီတဲ့။ ဦးဖြိုးစကားကြောင့်သူ့အမြန်
ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

သူ့ကြောင့်ဦးဖြိုးနှင့်ဒေါ်လေးအိပြဿနာမဖြစ်စေ
ချင်ပါ။ နှစ်လည်းသူ့ကိုစိတ်နာသွားမှာ ကြောက်သည်။

မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြုန်းစားကြီးငါဘယ်လိုဝန်ခံရမှာလဲ။
ဒါ့အပေါ်နားလည်ပေးပါနှစ်ရယ်။

စကားခင်ကိုရင်မခန့်ဖူးဆိုတာ နှလုံးသားမှာနှင်ရှိုနေလို့
မိလားဆိုတာငါသိလာတယ်။

သိလာတော့တုန်လှုပ်မိတယ်။

လက်မခံချင်ဘူး။

၂၃၀

ဝဋ် - ချို

နင်နဲ့ငါက မာနချင်းပြိုင်နေတဲ့ပြိုင်ဘက်တွေအဖို့
ပေးချင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ငါ့နှလုံးသားတကယ်ရှုံးသွားပြီ။

နှစ်ရယ် နင်ပျော်ပါပြုံးပါအနိုင်ယူသိမ်းပိုက်ပါ။ ငါက
အရှုံးသမားပဲ။

ငါကချစ်မိသွားတာကိုး။

ငါဝန်ခံပါတယ်။

ဝန်ခံလိုက်ရင်နင်ကျေနပ်ကပ်မဟုတ်လား။

ငါ့ရှုံးတာကိုနင်ဖြစ်ချင်တယ်မဟုတ်လား။

Q Q Q Q Q

ဥပဇာတ်ဝင်းစာပေ

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် နှစ်ကဘယ်သူလဲ
ဟုမေးမိ၏။ ပြန်ထူးသံမကြားတော့တံခါးကိုဆတ်ကနဲဆွဲဖွင့်
မိသည်။

“ဟင်”

သူ့ထက်သန်ဖြစ်နေသောအခါ အံ့အားသင့်ပြီးရင်ခွန်
မြန်သွား၏။ သူ့ဘယ်လိုရောက်လာတာပါလိမ့်။

သူ့ကိုဦးလေးပြီးဆူလိုက်ပြီလား။

သူ့မျက်နှာက မပြုံးမရယ် မရွှင်မပျနှင့်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ငါပြန်လျော်ပေးပါမယ်”

သူ့ထက်သန်ကခပ်တိုးတိုးဆို၏။

“ငါမကြိုက်လို့ ခြွေပစ်လိုက်တာပါ။ ဦးဖြိုးနဲ့မဆိုင်ဘူး
ဦးဖြိုးနဲ့ဒေါ်လေးမဝေးစေချင်ဘူး”

“စောစောကတည်းကဝန်ခံလိုက်မပါ”

ငွေနှစ်မျှင်က မပွင့်တပွင့်ဆိုမိ၏။

“ငါဝန်မခံရဲလို့ပါ”

“အခုရော ဘာထူးလဲ”

“အခုဟာက နင်နဲ့ငါပဲရှိတာ”

နှစ်ကသူ့ကို မကျေမနပ်ကြည့်မိ၏။

“ငါမနာလိုဖြစ်ပြီးလုပ်မိတာပါဟာ၊ နင်ကြိုက်သလို
တုန့်ပြန်ပါ။ ငါနင့်ကိုတုန့်တိုမိတာ ညာလို့မရတော့ဘူး”

သူ့ထက်သန်စကားကြောင့် နှစ်ကမျက်လွှာချမိ၏။

“ငါနင့်ကိုချစ်တယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင် ချက်ချင်းပဲတံခါးဆွဲပိတ်ပြီး အခန်းထဲလှည့်
ဝင်ဖို့ပြင်သည်။

“ခဏနေပါအုံး”

သူကနှစ်လက်ကိုဖမ်းဆွဲထား၏။

“ဖယ် လွှတ်၊ ငါ့နင့်ကိုလုံးဝမချစ်ဘူး”

ငွေနှစ်မျှင်က လက်ကိုဆောင့်ရုန်းပြီးတံခါးပိတ်ပစ်လိုက်
၏။ နှုတ်ခမ်းတွေကပြုံးနေမိသည်။

အခုတော့ သူ့ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ပြီ။

ကားဘော်ဒီရုံကပြောလို နှစ်ရဲ့လွှဲကားကလေးကို
ပိုကောင်းအောင်ပြင်ပေးပါလို့ နင်ပြောသွားတာပြန်ကြားရက
တည်းက နင့်စိတ်ကိုငါကနားလည်ပြီးသားပါဖိုးလှူရယ်။

ငါမသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။

နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ့အပေါ်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ
သိလို့လည်း စကားခင်ရောက်လာတော့ငါခံစားကြေကွဲရတာ။

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူ့ထက်သျှက လှေခါးဆင်းလာရင်းငွေနှစ်မျှင်၏
ဖုန်းပြောသံတိုးတိုးကလေးကြောင့်ခြေလှမ်းတုံ့ကာငြိမ်ကျ
သွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ဝဏ္ဏနှင့်မယုံဘူးလား၊ ဟုတ်တယ်
သူ့ထက်သျှကနှစ်ချစ်သူပါဆို၊ ရဲလင်းကို ပြောပြလိုက်ပါ။
သူကနွေးလို့နောက်ကျသွားတာ ဖိုးလျှံက အရင်ပြောလို့ အဖြေ
ပေးလိုက်ပြီလို့ သိလား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ငွေနှစ်မျှင်စကားတွေက သူ့ထက်သျှရင်ကို တဒုန်းဒုန်း
မြည်ဟည်းသွားစေသည်။

“အမယ်လေးနော် ကျွေးမှာပါ၊ ဖိုးလျှံအားတဲ့နေ့ကျွေး
မယ်၊ အေးပါ.. ဖိုးလျှံကလည်းနင်တို့ကိုခင်ပါတယ်နော် အေး
ဒါပဲ”

နှစ်ကဖုန်းချပြီး နောက်ကိုဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်၏။
သူ့ထက်သျှကိုမြင်တော့မျက်လုံးကလေးဝိုင်းသွားသည်။

ကြည့်စမ်း ခိုးနားထောင်နေတယ် မုန်းလိုက်တာ အသံ
မပေးဘာမပေးနဲ့။

ရှက်စိတ်နှင့် ရင်ထဲမှာနွေးသွား၏။

ဘယ်ကိုထပြေးရမှန်းမသိ။

ရဲလင်းကို အလိမ္မာနှင့်ငြင်းချင်လို့ပါ အားနာလို့ပါ။

သူ့ကိုအဖြေပေးချင်သေးတာမဟုတ်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

၁၂၈

ပန်းသီခိုင့်

သူ့ထက် သျှကဋေနှစ်မျှင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားစိုက်
ကြည့်ကာနေ၏။

နှစ်ဦးသား မျက်လုံးခြင်းအဆုံမှာ နှစ်ကကပျာကယာ
အကြည့်လွဲလိုက်၏။

ဖျက်လွှာကလေးစင်းစင်းချကာ သူတရွေ့ရွေ့လျှောက်
လှမ်းလာမှာကို စောင့်နေမိသည်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေက နှစ်ဘဝထဲကို ပိုင်ပိုင်ဝင်ရောက်
လာနေပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM

ပန်းသီခိုင့်

Q Q Q Q Q

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ